ΚΑΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ Ή ΔΕΞΙΑ, ΚΑΜΙΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ – ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ!

ΜΗΝΙΑΙΑ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 133
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ





Η εξουσία είναι επικίνδυνη



Η εξουσία είναι επικίνδυνη.

Έλκει τους χειρότερους - Διαφθείρει τους καλύτερους

ΕΝΤΟΥΑΡΤ ΑΜΠΕΥ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ... ...ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Πολλοί άνθρωποι πιστεύουν, ότι η χρήση της ισχύος στις ανθρώπινες σχέσεις είναι μεν εκ φύσεως κάτι κακό, αλλά την ίδια στιγμή τα «όργανα του κακού», δηλ. τα κράτη και κάθε μορφής εξουσία, είναι η αναγκαία συνθήκη για την πραγματοποίηση του κοινού καλού, αφού σύμφωνα και με την γνωστή κυβερνητική θεωρία του Hobbes, αλλά και πολλών άλλων, «χωρίς κανόνες ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο κυβερνητικής οργάνωσης, οι άνθρωποι θα βρεθούν σε μια κατάσταση πολέμου, όπου κάθε άτομο θα αντιμάχεται τους υπόλοιπους». Διάφορες φιλελεύθερες, επίσης, θεωρίες υποστηρίζουν ότι **η ανάμειξη του κράτους στις ανθρώπινες υποθέσεις είναι επιβλαβής από ένα σημείο και μετά**, και όχι αυτή καθαυτή, αφού η «υψηλή» παρεμβατικότητα είναι αυτή που δημιουργεί τελικά το «πρόβλημα». Δυσκολεύονται, βέβαια, οι θιασώτες αυτών των απόψεων να διευκρινίσουν από ποιο σημείο και μετά χαρακτηρίζεται «υψηλή» η κρατική παρεμβατικότητα, ή ποιο κρίνεται τελικά πως πρέπει να είναι το μέγεθος των απαγορεύσεων ή το εύρος των ρυθμίσεων, που «δικαιούται» να επιβάλλει το κράτος. Επίσης, είναι, όχι δύσκολο, αλλά αδύνατον να μετρήσει κανείς τον πόνο, την δυστυχία, την πείνα, τους βασανισμούς, τις δολοφονίες, την καταστροφή στο περιβάλλον που προέρχονται εξ αιτίας της ύπαρξης χιλιάδων χρόνων κυριαρχίας στους ανθρώπινους πληθυσμούς, και να βγάλει το πόρισμα του «αναγκαίου» κακού απέναντι στο υποτιθέμενο μεγαλύτερο κακό, δηλαδή τις συγκρούσεις που θα εξελίσσονταν ανάμεσα λόγου χάρη σε ανθρώπινες κοινότητες. Το κριτήριο που συνήθως αντιπαραβάλλεται, είναι η σχετική εμπειρία των πράγματι αιματηρών συγκρούσεων, που έχουν παρατηρηθεί, όταν η κεντρική εξουσία εκλείπει για μια μικρή ή μεγαλύτερη περίοδο. Όμως σ' αυτές τις περιπτώσεις οι σκληρές συγκρούσεις αφορούν ενδοεξουσιαστικές ομάδες, οι οποίες μάχονται για να διατηρήσουν ή να διεκδικήσουν το μερίδιο της εξουσίας, που θεωρούν ότι τους



Ο αριστερός δικτάτωρ και το πλαστικό σκουλήκι του (texas rig)

Ως γνωστόν ο Τσίπρας τρελαίνεται για ταξίδια και μάλιστα όταν αυτά είναι δωρεάν. Άλλωστε ως πρώην πρόεδρος δεκαπενταμελούς γνωρίζει από πρώτο χέρι ότι η πρώτη καλή ρεμούλα του «προεδρείου» είναι να κάνει δωρεάν την «πενταήμερη» εις βάρος των κορόιδων φυσικά!

Όμως, ο Τσίπρας είναι πια αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και έχει βαριές ευθύνες στους ώμους του. Το ταξίδι του μήνα ήταν στο Ώστιν του Τέξας, για ομιλία σε ένα εκλεκτό κοινό κερδοσκόπων στο κεντρικό αμφιθέατρο του πανεπιστημίου του Ώστιν.

Ανάμεσα στα άλλα, ο Αλέξιος Τσίπρας είπε τα ακόλουθα με τα στραβά αγγλικούλια του, και προτρέπουμε τον αναγνώστη να τα διαβάσει δύο και τρεις φορές:

«Η ευρωζώνη μπορεί να ήταν λάθος. Οι Συνθήκες και οι Χάρτες της είναι εσφαλμένες και πρέπει να αλλάξουν θεμελιωδώς. Κάποιοι λένε ότι ορισμένες χώρες θα έπρεπε ίσως να μην είχαν ενταχθεί. Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε αυτά τα θέματα, αλλά προτιμώ να αφήσουμε στους ιστορικούς αυτή τη συζήτηση. Δεν έχει σημασία σήμερα. Σήμερα, η Ευρωζώνη υπάρχει. Έχουμε μια οικονομική ένωση και ένα κοινό νό-

Δεκεμβριανά σενάρια

Αμέσως μόλις επέστρεψε στην Ελλάδα ο επίδοξος Μεγκίστου Χαϊλέ Μαριάμ, πραγματοποίησε την κίνηση που σκοτώνει: Τη γνωστή πρόταση μομφής. Το τέλος της ήταν προδιαγεγραμμένο, αλλά ας μην υποτιμούμε κάποιες κινήσεις. Εδώ και καιρό σέρνονται διάφορα σενάρια βελούδινης αντικατάστασης της κυβέρνησης του Σαμαρά, με έναν άλλο συνασπισμό, (αριστερό;) και χωρίς εκλογές φυσικά για «να μην πάνε στράφι οι θυσίες του ελληνικού λαού». Η σχετική συζήτηση αποκτά μια κάποια σημασία αφού την ξεκίνησε ο φαινομενικά νυσταγμένος αλλά παμπόνηρος μπάρμπα-Φώτης μετά από ένα αθώο δείπνο με την Κόρη Μητσοτάκη εν μέσω καλοκαιριού. Οι χρησμοί δίνουν και παίρνουν. «Δέκα Νοέμβρη είναι νωρίς, δέκα Δεκέμβρη είναι αργά», φωνάζει με νόημα ο επίσης παμπόνηρος Μίμης Ανδρουλάκης.

Το λέει και το ΚΚΕ!

Το επεισόδιο με τον Νότη τον εφτάψυχο, τη Χρυσή Αυγή και την αντίδραση της Δέσποινας Βανδή, που τάραξε τα νερά της σόου μπιζ και του αντιφασιστικού αγώνα είναι γνωστό και δεν θα προσθέσουμε κάτι παραπάνω. Το θέμα απασχόλησε και την εργατική τάξη.

Στον πόλεμο της πίστας ή μάλλον στην πίστα του ταξικού πολέμου ανέβηκε και το τιμημένο ΚΚΕ με βαρυσήμαντο άρθρο που τιτλοφορείται: **Αναγκαία απάντηση και σήμερα και πάντα**, ξεκινά με το απόφθεγμα: «*Η στάση της Δέσποινας Βανδή είναι θετική και αναγκαία*» και κατόπιν λούζει πατόκορφα με βρισιές (πολιτικές εννοείται) τον εκκεντρικό καλλιτέχνη Νότη Σφακιανάκη. Το άρθρο βρίσκεται στην ηλεκτρονική σελίδα του ΚΚΕ και στολίζεται από μία φωτογραφία της «Δεσποινάρας».

Τελικά το καλύτερο χιούμορ προέρ-

στατευόμενο του, αναγνωρίζοντας τα μοναδικά χαρίσματά του. Μαθαίνει πολύ γρήγορα και ρουφάει τα πάντα σαν σφουγγαράκι, κάνει πολύ πρόθυμα ό,τι του πουν, είναι παθιασμένος σαν ουαχαβίτης μουτζαχεντίν, έχει «ρέντα» στο τηλεοπτικό γυαλί και μπορεί να εκνευρίσει ως και τον Βούδα με τις υστερίες του. Ο Άδωνις, όμως, ξεπέρασε πολύ γρήγορα το δάσκαλό του. Δοθείσης ευκαιρίας, στην κυβέρνηση Παπαδήμου, τον εγκατέλειψε για το «σίγουρο χαρτί» της Νέας Δημοκρατίας κάνοντας τον Καρατζαφέρη να λυσσάει από το κακό του.

Οι Δανειστές λένε τα καλύτερα λόγια για αυτόν, έχει καταφέρει να τον συγχωρέσουν οι «Σικελοί» της Σαμαρικής παράταξης –ο Χρύσανθος και ο Φαήλος–, η Καθημερινή τον επαινεί καθημερινά, διατηρεί άριστες σχέσεις με τους σαμαροσταλινικούς του ΚΚΕ και δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία σε εχθρούς και φίλους, ότι από όπου και αν περάσει δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο. Ξεχωρίζει από τους διάφορους απρόθυμους κομματικούς με τον μονολιθικό φανατισμό του στα διάφορα Μνημόνια και λατρεύει σαν αρχαίους θεούς τους Τρεις Εκπροσώπους των Δανειστών. Είναι το αλεξικέραυνο της Νέας Δημοκρατίας και παραβγαίνει στα ίσα με τον Κασιδιάρη στην παράνοια. Είναι ικανός να εκδώσει το Μνημόνιο και να το πουλήσει σε μοναδική υπερπροσφορά.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, την αγωνία των ασθενών, των συγγενών τους και όλων των εχέφρονων ανθρώπων όταν διορίστηκε υπουργός Υγείας... Φανταστείτε τώρα να πρέπει να κάνετε μια πολύπλοκη επέμβαση που απαιτεί εξειδικευμένους γιατρούς και να παρουσιάζεται ο κηπουρός του νοσοκομείου με την αξίνα στον ώμο, ντυμένος χειρούργος και να απαιτεί να σας θεραπεύσει. Πώς θα αντιδρούσατε; Η δραματική αύξηση της θνησιμότητας του ελλαδικού πληθυσμού να θεωρείται δεδομένη.

κακού», δηλ. τα κράτη και κάθε μορφής εξουσία, είναι η αναγκαία συνθήκη για την πραγματοποίηση του κοινού καλού, αφού σύμφωνα και με την γνωστή κυβερνητική θεωρία του Hobbes, αλλά και πολλών άλλων, «χωρίς κανόνες ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο κυβερνητικής οργάνωσης, οι άνθρωποι θα βρεθούν σε μια κατάσταση πολέμου, όπου κάθε άτομο θα αντιμάχεται τους υπόλοιπους». Διάφορες φιλελεύθερες, επίσης, θεωρίες υποστηρίζουν ότι **η ανάμειξη του κράτους στις ανθρώπινες υποθέσεις είναι επιβλαβής από ένα σημείο και μετά**, και όχι αυτή καθαυτή, αφού η «υψηλή» παρεμβατικότητα είναι αυτή που δημιουργεί τελικά το «πρόβλημα». Δυσκολεύονται, βέβαια, οι θιασώτες αυτών των απόψεων να διευκρινίσουν από ποιο σημείο και μετά χαρακτηρίζεται «υψηλή» η κρατική παρεμβατικότητα, ή ποιο κρίνεται τελικά πως πρέπει να είναι το μέγεθος των απαγορεύσεων ή το εύρος των ρυθμίσεων, που «δικαιούται» να επιβάλλει το κράτος. Επίσης, είναι, όχι δύσκολο, αλλά αδύνατον να μετρήσει κανείς τον πόνο, την δυστυχία, την πείνα, τους βασανισμούς, τις δολοφονίες, την καταστροφή στο περιβάλλον που προέρχονται εξ αιτίας της ύπαρξης χιλιάδων χρόνων κυριαρχίας στους ανθρώπινους πληθυσμούς, και να βγάλει το πόρισμα του «αναγκαίου» κακού απέναντι στο υποτιθέμενο μεγαλύτερο κακό, δηλαδή τις συγκρούσεις που θα εξελίσσονταν ανάμεσα λόγου χάρη σε ανθρώπινες κοινότητες. Το κριτήριο που συνήθως αντιπαραβάλλεται, είναι η σχετική εμπειρία των πραγμάτι αιματηρών συγκρούσεων, που έχουν παρατηρηθεί, όταν η κεντρική εξουσία εκλείπει για μια μικρή ή μεγαλύτερη περίοδο. Όμως σ' αυτές τις περιπτώσεις οι σκληρές συγκρούσεις αφορούν ενδοεξουσιαστικές ομάδες, οι οποίες μάχονται για να διατηρήσουν ή να διεκδικήσουν το μερίδιο της εξουσίας, που θεωρούν ότι τους αναλογεί και όχι γενικά και αόριστα ανθρώπους ή κοινότητες, που ζουν σε ανεξούσιες συνθήκες ή τουλάχιστον έχουν αρχίσει να κινούνται σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Ένα επίσης σύνηθες επιχείρημα, που έρχεται να μαλακώσει την κοινωνική δυσαρέσκεια για την κακή διακυβέρνηση, είναι η ανάγκη ανάδειξης ικανών ηγετών. Ένας ηγέτης γίνεται αξιοκαταφρόνητος, αναφέρει ο Machiavelli στον «Ηγεμόνα», όταν «*θεωρείται ασταθής, επιπόλαιος, μαλθακός, λιγόψυχος και αναποφάσιστος*». Χαρακτηριστικά που εμφανώς έχουν να κάνουν με την δυνατότητα να ασκεί ο ηγέτης με σταθερότητα, σκληρότητα, χωρίς ενδοιασμούς και ολιγωρίες τα «καθήκοντα» του. Η εξιδανίκευση παλαιότερων ηγεσιών έρχεται συνήθως σε περιόδους μεγάλης κοινωνικής δυσαρέσκειας και απαξίας της πολιτικής για να «θυμίσει» στους εξοργισμένους ότι δήθεν υπήρξαν εξουσίες διαφορετικές, φωτισμένες, ικανές να αντιπεξέλθουν στα κοινωνικά προβλήματα, να εκπροσωπήσουν τα κοινωνικά συμφέροντα ή να συγκρουστούν με κάθε κόστος με ισχυρότερα κέντρα εξουσίας. Έτσι σιγά-σιγά αναζητείται η συνθήκη ώστε όλοι να κάνουν υπομονή, αφού –δεν μπορεί!– θα παρου-

το πλαστικό σκουλήκι του (texas rig)

Ως γνωστόν ο Τσίπρας τρελαίνεται για ταξίδια και μάλιστα όταν αυτά είναι δωρεάν. Άλλωστε ως πρώην πρόεδρος δεκαπενταμελούς γνωρίζει από πρώτο χέρι ότι η πρώτη καλή ρεμούλα του «προεδρείου» είναι να κάνει δωρεάν την «πενταήμερη» εις βάρος των κορόιδων φυσικά!

Όμως, ο Τσίπρας είναι πια αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης και έχει βαριές ευθύνες στους ώμους του. Το ταξίδι του μήνα ήταν στο Ώστιν του Τέξας, για ομιλία σε ένα εκλεκτό κοινό κερδοσκόπων στο κεντρικό αμφιθέατρο του πανεπιστημίου του Ώστιν.

Ανάμεσα στα άλλα, ο Αλέξιος Τσίπρας είπε τα ακόλουθα με τα στραβά αγγλικούλια του, και προτρέπουμε τον αναγνώστη να τα διαβάσει δύο και τρεις φορές:

«*Η ευρωζώνη μπορεί να ήταν λάθος. Οι Συνθήκες και οι Χάρτες της είναι εσφαλμένες και πρέπει να αλλάξουν θεμελιωδώς. Κάποιοι λένε ότι ορισμένες χώρες θα έπρεπε ίσως να μην είχαν ενταχθεί. Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε αυτά τα θέματα, αλλά προτιμώ να αφήσουμε στους ιστορικούς αυτή τη συζήτηση. Δεν έχει σημασία σήμερα. Σήμερα, η Ευρωζώνη υπάρχει. Έχουμε μια οικονομική ένωση και ένα κοινό νόμισμα και οι άμεσες εναλλακτικές είναι χειρότερες. Μια έξοδος δεν θα ωφελήσει κανέναν. Αντίθετα, θα πυροδοτήσει σοβαρά νέα προβλήματα - διαχείριση ενός ασταθούς νέου νομίσματος, φαινόμενα bank run, πληθωρισμός, φυγή κεφαλαίων και ανθρώπων. **Για το λόγο αυτό και μόνο, η Ελλάδα δεν θα πρέπει και δεν θα το κάνει, δεν θα εξέλθει εθελοντικά από την Ευρωζώνη**»*.

Αυτός είναι ο μπαμπάς του Ερνέστο Τσίπρα! Αυτός αποφασίζει τί θα κάνει η «Ελλάδα» και αν σας αρέσει! Ποιος ελληνικός λαός; «Η Ελλάς ανήκει εις τη Δύσιν», είπε και ελάλησε ο Καραμανλής, το αυτό ορίζει και ο Τσίπρας. Δεν διαθέτει καν τη στοιχειώδη ευπρέπεια αρκετών προδικτατορικών πολιτικών, να πει ότι «*εγώ συμφωνώ με την ομοσπονδιοποίηση της ΕΕ αλλά πρέπει τυπικά να το θέσω στο λαό*.» Η επιθυμία του είναι προσταγή. Όπως ο Κυριάκος Μητσοτάκης ο αξιοκρατικά διορισμέ-

σμό, (αριστερό;) και χωρίς εκλογές φυσικά για «να μην πάνε στράφι οι θυσίες του ελληνικού λαού». Η σχετική συζήτηση αποκτά μια κάποια σημασία αφού την ξεκίνησε ο φαινομενικά νυσταγμένος αλλά παμπόνηρος μπάρμπα-Φώτης μετά από ένα αθώο δείπνο με την Κόρη Μητσοτάκη εν μέσω καλοκαιριού. Οι χρησμοί δίνουν και παίρνουν. «Δέκα Νοέμβρη είναι νωρίς, δέκα Δεκέμβρη είναι αργά», φωνάζει με νόημα ο επίσης παμπόνηρος Μίμης Ανδρουλάκης.

Το λέει και το ΚΚΕ!

Το επεισόδιο με τον Νότη τον εφτάψυχο, τη Χρυσή Αυγή και την αντίδραση της Δέσποινας Βανδή, που τάραξε τα νερά της σόου μπιζ και του αντιφασιστικού αγώνα είναι γνωστό και δεν θα προσθέσουμε κάτι παραπάνω. Το θέμα απασχόλησε και την εργατική τάξη.

Στον πόλεμο της πίστας ή μάλλον στην πίστα του ταξικού πολέμου ανέβηκε και το τιμημένο ΚΚΕ με βαρυσήμαντο άρθρο που τιτλοφορείται: **Αναγκαία απάντηση και σήμερα και πάντα**, ξεκινά με το απόφθεγμα: «*Η στάση της Δέσποινας Βανδή είναι θετική και αναγκαία*» και κατόπιν λούζει πατόκορφα με βρισιές (πολιτικές εννοείται) τον εκκεντρικό καλλιτέχνη Νότη Σφακιανάκη. Το άρθρο βρίσκεται στην ηλεκτρονική σελίδα του ΚΚΕ και στολίζεται από μία φωτογραφία της «Δεσποινάρας».

Τελικά το καλύτερο χιούμορ προέρχεται από αυτούς τους παγωμένους, βλοσυρούς ανθρώπους που δεν γελούν ποτέ γιατί έχουν ιερό σκοπό στη ζωή τους. Πιθανόν να μην συμφωνήσετε, αλλά μπροστά στον κίνδυνο αφανισμού του πολιτικού συστήματος, οι «Επιδρομές» σκοπεύουν να συμμετάσχουν ηθικά στην διάσωση αυτού του ιδιόρρυθμου κόμματος για το καλό της τέχνης...

Αδωνίζομαι

Το θέμα που θα αναπτύξουμε εδώ δεν είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, αφού αφορά μια εντελώς ξεχωριστή περίπτωση, τον Άδωνι Γεωργιάδη. Το απίστευτα εκνευριστικό μέταλλο της φωνής του, οι τσιρίδες του, τα επιχειρήματα που σφάζουν «είστε Σοβιετικός», «να πάτε στη Βόρεια Κορέα», τον έχουν κατατάξει στην πεντάδα των πιο αντιπαθητικών περσόνων της τηλεόρασης.

Οι Δανειστές λένε τα καλύτερα λόγια για αυτόν, έχει καταφέρει να τον συγχωρέσουν οι «Σικελοί» της Σαμαρικής παράταξης –ο Χρύσανθος και ο Φαήλος–, η Καθημερινή τον επαινεί καθημερινά, διατηρεί άριστες σχέσεις με τους σαμαροσταλινικούς του ΚΚΕ και δεν αφήνει την παραμικρή αμφιβολία σε εχθρούς και φίλους, ότι από όπου και αν περάσει δεν θα αφήσει τίποτα όρθιο. Ξεχωρίζει από τους διάφορους απρόθυμους κομματικούς με τον μονολιθικό φανατισμό του στα διάφορα Μνημόνια και λατρεύει σαν αρχαίους θεούς τους Τρεις Εκπροσώπους των Δανειστών. Είναι το αλεξικέραυνο της Νέας Δημοκρατίας και παραβγαίνει στα ίσα με τον Κασιδιάρη στην παράνοια. Είναι ικανός να εκδώσει το Μνημόνιο και να το πουλήσει σε μοναδική υπερπροσφορά.

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, την αγωνία των ασθενών, των συγγενών τους και όλων των εχέφρονων ανθρώπων όταν διορίστηκε υπουργός Υγείας... Φανταστείτε τώρα να πρέπει να κάνετε μια πολύπλοκη επέμβαση που απαιτεί εξειδικευμένους γιατρούς και να παρουσιάζεται ο κηπουρός του νοσοκομείου με την αξίνα στον ώμο, ντυμένος χειρούργος και να απαιτεί να σας θεραπεύσει. Πώς θα αντιδρούσατε; Η δραματική αύξηση της θνησιμότητας του ελλαδικού πληθυσμού να θεωρείται δεδομένη.

Έτσι και ο Άδωνις, είναι εντελώς άσχετος με τα θέματα υγείας, αλλά αυτά δεν έχουν καμία σημασία. Η αποστολή του είναι πάρα πολύ απλή, δεν χρειάζεται να κάνει σχεδόν τίποτα, άλλωστε ποτέ στη ζωή του δεν έκανε κάτι το ιδιαίτερο. Το ζήτημα της λεγόμενης δημόσιας υγείας είναι τόσο λεπτό σε αυτή τη φάση, ώστε μόνο ένας Άδωνις μπορεί να κόψει τον γόρδιο δεσμό σαν Μεγαλέξανδρος και να στείλει στον άλλο κόσμο τόσους ανθρώπους. Αν μπορούσε θα ανέβαινε σε τεθωρακισμένο και θα βομβάρδιζε μόνος του τα νοσοκομεία για να φέρει τα πολυπόθητα «πρωτογενή πλεονάσματα» στα πόδια των Δανειστών.

Το μεγαλύτερο ατού που έχει ο Άδωνις και τον κάνει να ξεχωρίζει είναι η άγνοια κινδύνου. Αυτό είναι ίσα-ίσα και αυτό που θα τον φάει. Δεν διαθέτει αυτό το σκοτεινό και θαυμάσιο ένστικτο

ταστροφή στο περιβάλλον που προέρχονται εξ αιτίας της ύπαρξης χιλιάδων χρόνων κυριαρχίας στους ανθρώπινους πληθυσμούς, και να βγάλει το πόρισμα του «αναγκαίου» κακού απέναντι στο υποτιθέμενο μεγαλύτερο κακό, δηλαδή τις συγκρούσεις που θα εξελίσσονταν ανάμεσα λόγου χάρη σε ανθρώπινες κοινότητες. Το κριτήριο που συνήθως αντιπαραβάλλεται, είναι η σχετική εμπειρία των πράγματι αιματηρών συγκρούσεων, που έχουν παρατηρηθεί, όταν η κεντρική εξουσία εκλείπει για μια μικρή ή μεγαλύτερη περίοδο. Όμως σ' αυτές τις περιπτώσεις οι σκληρές συγκρούσεις αφορούν ενδοεξουσιαστικές ομάδες, οι οποίες μάχονται για να διατηρήσουν ή να διεκδικήσουν το μερίδιο της εξουσίας, που θεωρούν ότι τους αναλογεί και όχι γενικά και αόριστα ανθρώπους ή κοινότητες, που ζουν σε ανεξούσιες συνθήκες ή τουλάχιστον έχουν αρχίσει να κινούνται σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Ένα επίσης σύνηθες επιχείρημα, που έρχεται να μαλακώσει την κοινωνική δυσαρέσκεια για την κακή διακυβέρνηση, είναι η ανάγκη ανάδειξης ικανών ηγετών. Ένας ηγέτης γίνεται αξιοκαταφρόνητος, αναφέρει ο Machiavelli στον «Ηγεμόνα», όταν *«θεωρείται ασταθής, επιπόλαιος, μαλθακός, λιγόψυχος και αναποφάσιστος»*. Χαρακτηριστικά που εμφανώς έχουν να κάνουν με την δυνατότητα να ασκεί ο ηγέτης με σταθερότητα, σκληρότητα, χωρίς ενδοιασμούς και ολιγωρίες τα «καθήκοντα» του. Η εξιδανίκευση παλαιότερων ηγεσιών έρχεται συνήθως σε περιόδους μεγάλης κοινωνικής δυσαρέσκειας και απαξίας της πολιτικής για να «θυμίσει» στους εξοργισμένους ότι δήθεν υπήρξαν εξουσίες διαφορετικές, φωτισμένες, ικανές να αντιπεξέλθουν στα κοινωνικά προβλήματα, να εκπροσωπήσουν τα κοινωνικά συμφέροντα ή να συγκρουστούν με κάθε κόστος με ισχυρότερα κέντρα εξουσίας. Έτσι σιγά-σιγά αναζητείται η συνθήκη ώστε όλοι να κάνουν υπομονή, αφού –δεν μπορεί!– θα παρουσιαστεί και πάλι ο φωτισμένος ηγέτης, που θα ανακουφίσει την κοινωνία από τα δεινά. Μπορεί να πείθεται κάποιος ανιδιοτελής μ' όλα αυτά ακόμη και τώρα; Πιστεύουμε πως όχι, παρ' ότι πολλές φορές οι παλιές λεγόμενες καλές συνταγές αποδεικνύονται πολύ αποτελεσματικές. Άλλωστε σύμφωνα και πάλι με τον Machiavelli, *«τίποτα δεν εμποδίζει τους ανθρώπους όταν οι καιροί είναι ήρεμοι να προνοούν και να φτιάχνουν προχώματα και φράγματα.(...)Η τύχη δείχνει την δύναμή της όπου δεν υπάρχει ικανότητα οργανωμένη να της αντιταχθεί»*....

Δεκέμβριος 3013

αγγλικούλα του, και προτρέπουμε τον αναγνώστη να τα διαβάσει δύο και τρεις φορές:

«Η ευρωζώνη μπορεί να ήταν λάθος. Οι Συνθήκες και οι Χάρτες της είναι εσφαλμένες και πρέπει να αλλάξουν θεμελιωδώς. Κάποιοι λένε ότι ορισμένες χώρες θα έπρεπε ίσως να μην είχαν ενταχθεί. Θα μπορούσαμε να συζητήσουμε αυτά τα θέματα, αλλά προτιμώ να αφήσουμε στους ιστορικούς αυτή τη συζήτηση. Δεν έχει σημασία σήμερα. Σήμερα, η Ευρωζώνη υπάρχει. Έχουμε μια οικονομική ένωση και ένα κοινό νόμισμα και οι άμεσες εναλλακτικές είναι χειρότερες. Μια έξοδος δεν θα ωφελήσει κανέναν. Αντίθετα, θα πυροδοτήσει σοβαρά νέα προβλήματα - διαχείριση ενός ασταθούς νέου νομίσματος, φαινόμενα bank run, πληθωρισμός, φυγή κεφαλαίων και ανθρώπων. ***Για το λόγο αυτό και μόνο, η Ελλάδα δεν θα πρέπει και δεν θα το κάνει, δεν θα εξέλθει εθελοντικά από την Ευρωζώνη»***.

Αυτός είναι ο μπαμπάς του Ερνέστο Τσίπρα! Αυτός αποφασίζει τί θα κάνει η «Ελλάδα» και αν σας αρέσει! Ποιός ελληνικός λαός; «Η Ελλάς ανήκει εις τη Δύσιν», είπε και ελάλησε ο Καραμανλής, το αυτό ορίζει και ο Τσίπρας. Δεν διαθέτει καν τη στοιχειώδη ευπρέπεια αρκετών προδικτατορικών πολιτικών, να πει ότι *«εγώ συμφωνώ με την ομοσπονδιοποίηση της ΕΕ αλλά πρέπει τυπικά να το θέσω στο λαό.»* Η επιθυμία του είναι προσταγή. Όπως ο Κυριάκος Μητσοτάκης, ο αξιοκρατικά διορισμένος γόνος που δήλωσε σε βελγική εφημερίδα ότι τα μέτρα θα περάσουν ακόμα και με στρατιωτικό νόμο.

Έχει επιχειρήματα, όμως, ο Τσίπρας. ***«Η Πολιτεία της Νεβάδα δεν χρειάστηκε να πάει στις αγορές για να συγκεντρώσει τα χρήματα, προκειμένου να διασωθούν οι τράπεζές της»***.

Ε, αν είναι να σωθούν οι εγχώριες τράπεζες, ας πάει και το παλιάμπελο, ας γίνουμε και το Πουέρτο Ρίκο της Ευρώπης!

Στον πόλεμο της πίστας ή μάλλον στην πίστα του ταξικού πολέμου ανέβηκε και το τιμημένο ΚΚΕ με βαρυσήμαντο άρθρο που τιτλοφορείται: **Αναγκαία απάντηση και σήμερα και πάντα**, ξεκινά με το απόφθεγμα: *«Η στάση της Δέσποινας Βανδή είναι θετική και αναγκαία»* και κατόπιν λούζει πατόκορφα με βρισιές (πολιτικές εννοείται) τον εκκεντρικό καλλιτέχνη Νότη Σφακιανάκη. Το άρθρο βρίσκεται στην ηλεκτρονική σελίδα του ΚΚΕ και στολίζεται από μία φωτογραφία της «Δεσποινάρας».

Τελικά το καλύτερο χιούμορ προέρχεται από αυτούς τους παγωμένους, βλοσυρούς ανθρώπους που δεν γελούν ποτέ γιατί έχουν ιερό σκοπό στη ζωή τους. Πιθανόν να μην συμφωνήσετε, αλλά μπροστά στον κίνδυνο αφανισμού του πολιτικού συστήματος, οι «Επιδρομές» σκοπεύουν να συμμετάσχουν ηθικά στην διάσωση αυτού του ιδιόρρυθμου κόμματος για το καλό της τέχνης...

Αδωνίζομαι

Το θέμα που θα αναπτύξουμε εδώ δεν είναι ιδιαίτερα ευχάριστο, αφού αφορά μια εντελώς ξεχωριστή περίπτωση, τον Άδωνι Γεωργιάδη. Το απίστευτα εκνευριστικό μέταλλο της φωνής του, οι τσιρίδες του, τα επιχειρήματα που σφάζουν «είστε Σοβιετικός», «να πάτε στη Βόρεια Κορέα», τον έχουν κατατάξει στην πεντάδα των πιο αντιπαθητικών περσόνων της τηλεόρασης.

Και όμως ο Άδωνις βρίσκεται στον έβδομο ουρανό. Ο γραφικός φωνακλάς της τρας τιβί και των τηλεπωλήσεων βιβλίων για αρχαιόπληκτους, αυτή τη στιγμή είναι προτεινόμενος για να αναλάβει όλα τα υπουργεία μοναχός του. Έτσι και αλλιώς, ο υπουργός δεν κάνει απολύτως τίποτα, απλώς υπογράφει την κατεδάφιση του υπουργείου του. Ο σημαντικός κυνηγός ταλέντων, που λέγεται Γιώργος Καρατζαφέρης, τον εντόπισε από μικρό και τον έχρισε προ-

Καταλαβαίνουμε, λοιπόν, την αγωνία των ασθενών, των συγγενών τους και όλων των εχέφρονων ανθρώπων όταν διορίστηκε υπουργός Υγείας... Φανταστείτε τώρα να πρέπει να κάνετε μια πολύπλοκη επέμβαση που απαιτεί εξειδικευμένους γιατρούς και να παρουσιάζεται ο κηπουρός του νοσοκομείου με την αξίνα στον ώμο, ντυμένος χειρούργος και να απαιτεί να σας θεραπεύσει. Πώς θα αντιδρούσατε; Η δραματική αύξηση της θνησιμότητας του ελλαδικού πληθυσμού να θεωρείται δεδομένη.

Έτσι και ο Άδωνις, είναι εντελώς άσχετος με τα θέματα υγείας, αλλά αυτά δεν έχουν καμία σημασία. Η αποστολή του είναι πάρα πολύ απλή, δεν χρειάζεται να κάνει σχεδόν τίποτα, άλωστε ποτέ στη ζωή του δεν έκανε κάτι το ιδιαίτερο. Το ζήτημα της λεγόμενης δημόσιας υγείας είναι τόσο λεπτό σε αυτή τη φάση, ώστε μόνο ένας Άδωνις μπορεί να κόψει τον γόρδιο δεσμό σαν Μεγαλέξανδρος και να στείλει στον άλλο κόσμο τόσους ανθρώπους. Αν μπορούσε θα ανέβαινε σε τεθωρακισμένο και θα βομβάρδιζε μόνος του τα νοσοκομεία για να φέρει τα πολυπόθητα «πρωτογενή πλεονάσματα» στα πόδια των Δανειστών.

Το μεγαλύτερο ατού που έχει ο Άδωνις και τον κάνει να ξεχωρίζει είναι η άγνοια κινδύνου. Αυτό είναι ίσα-ίσα και αυτό που θα τον φάει. Δεν διαθέτει αυτό το σκοτεινό και θαυμάσιο ένστικτο της αυτοσυντήρησης που έχει δώσει η Φύση σε όλα τα όντα του ζωϊκού βασιλείου για να τα προστατέψει. Αυτό το ένστικτο κάνει τους περισσότερους κυβερνητικούς παράγοντες να ψηφίζουν και να γκρινιάζουν ταυτόχρονα, κοιτάζοντας λοξά προς την έξοδο ώστε να φύγουν τρέχοντας αν χρειαστεί.

Γι' αυτό, ο Άδωνις, που γίνεται κάθε μέρα χίλια κομμάτια για να «φχαριστήσει» τους Δανειστές, προβλέπουμε ότι θα «φύγει» πρώτος και καλύτερος, θα

6 Δεκεμβρίου 2008:

Τα σβησμένα(;) ίχνη μιας εξέγερσης που υποχώρησε «ανίκητη»...



«Είναι πλέον σαφές ότι η Ελλάδα βιώνει την πρώτη βίαιη κοινωνική αντίδραση που ξεσπάει στην Δύση μετά την πρόσφατη διεθνή οικονομική κρίση».

Μιχάλης Χρυσοχοΐδης, 9-12-2008,
δηλώσεις στην Καθημερινή
λίγες ημέρες μετά την απαρχή
της εξέγερσης τον Δεκέμβρη του 2008

«Ρωτούν διάφοροι ξένοι δημοσιογράφοι και ακαδημαϊκοί που επισκέπτονται την Ελλάδα «πως και δεν έχει ακόμη ξεσηκωθεί πραγματικά ο κόσμος;». Όλα τα μοντέλα για την ανάλυση οικονομιών σε βαθιά κρίση δείχνουν ότι έπειτα από τόσα χρόνια ύφεσης και με τόση ανεργία (ειδικά στους νέους) θα έπρεπε να έχει ήδη υπάρξει μια «ημέρα της Βαστίλης», μια πραγματική λαϊκή εξέγερση. Δεν έχουμε δει κάτι τέτοιο μέχρι τώρα. Τα συνεχή καλέσματα της Αριστεράς και άλλων πολιτικών ή συνδικαλιστικών δυνάμεων δεν έχουν πιάσει τόπο. Πρέπει, λοιπόν, να κοιμάται ήσυχο το όποιο αστικό «σύστημα» της χώρας; Δεν νομίζω».

Αλέξης Παπαχελάς,
Η «ημέρα της Βαστίλλης»,
Καθημερινή 24-11-2013

Ορισμένοι αριστεροί τονίζουν συχνά πυκνά την ανάγκη συνειδητοποίησης του γεγονότος, ότι το όποιο πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να βασίζεται σε μηχανιστικές ισορροπίες και μονοδιάστατες αναλύσεις, θεωρώντας εσφαλμένη την ταύτιση της πολιτικής με τις σχέσεις δύναμης και ισχύος. Ο Άλκης Ρήγος, αναφερόμενος στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, έχει συγκεκριμένα διατυπώσει την άποψη, ότι «η Δημοκρατία είναι θεσμικά δυνάμει συγκρουσιακό πολίτευμα, στο πλαίσιο μιας αναγκαστικά συνεχώς μεταβαλλόμενης και ανανεούμενης αλληλεξάρτησης δυνάμεων, μέσα και πέραν των θεσμοποιημένων διαδικασιών».

Στον «αντίποδα»(;) πλήθος συμβατικών συστημικών διανοούμενων είχε από νωρίς επιλέξει τον τίτλο του τέλους μιας ακόμη δυσάρεστης εξέγερσης: «Ποτέ πια Δεκέμβρης».

Γι' αυτούς, το «συμβάν», ο «βουβός» Δεκέμβρης, η εξέγερση δίχως αιτήματα, ήταν απλά το αποτέλεσμα της «παθογένειας της μεταπολίτευσης», ενώ η «τυφλή» βία των εξεγερμένων, δεν άφησε πίσω της «τίποτα» εκτός από την εκ νέου αποτίμηση της «αξίας του κράτους δικαίου», που δήλωσε εκκωφαντικά απών...

Με μια πρώτη ματιά διακρίνονται δυο αντιθετικές προσεγγίσεις που μοιάζουν να μην εφάπτονται, μια εικόνα, όμως, ξεκάθαρα πλασματική. Και βέβαια δεν στεκόμαστε στην σκόπιμη διάθεση δαιμονοποίησης ή ηρωοποίησης, που παρατηρείται σε παρόμοιες περιπτώσεις με σκοπό είτε την οικειοποίηση είτε την ανάκτηση του χαμένου κύρους για ορισμένες εξουσιαστικές μερίδες.

Οι δυο φαινομενικά αντιτιθέμενες απόψεις ουσιαστικά συγκλίνουν στην κατεύθυνση μιας αναγκαίας πολιτικής αναμόρφωσης. Η πρώτη, πιο ευέλικτη, προτάσσει την ανάγκη άντλησης δυνάμεων που πηγάζουν ακόμα και από την πλέον συγκρουσιακή ή εξεγερσιακή κατάσταση ανοίγοντας τα πολιτικά σύνορα της (επαν)ένταξης, δηλώνοντάς τα με σαφήνεια «μέσα αλλά και πέραν των θεσμοποιημένων διαδικασιών».

Η αντίθεσή της με την μακιαβελικού τύπου προσέγγιση της πολιτικής είναι, ότι η τελευταία δεν πρέπει να ταυτίζεται

συνέχεια στη σελίδα 4

πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι, άκλαφτος. Για να μην αρχίσει τις τσιρίδες ότι τον απειλούμε, τον διαβεβαιώνουμε ότι δεν πρόκει-

πάθει ανεπανόρθωτη ζημιά αφού ο συγκεκριμένος και οι ομοτράπεζοί του στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΑΝΤΑΡΣΥΑ –μέσω πρύτανη– εί-

σαν μαθητούδι σε σχολική γιορτή για να «βγάλει την υποχρέωση». Και πάλι τα έκανε μαντάρα. Πιθανόν να μπέρδεψε τον Κων-

Ο επιστημονικός «εγκέφαλος» αυτής της εθνικής υπόθεσης είναι ο διάσημος μεσσήνιος ερευνητής της ΝΑΣΑ, κύριος Παπαδό-

ίχνη μιας εξέγερσης που υποχώρησε «ανίκητη»...



ντέλα για την ανάλυση οικονομιών σε βαθιά κρίση δείχνουν ότι έπειτα από τόσα χρόνια ύφεσης και με τόση ανεργία (ειδικά στους νέους) θα έπρεπε να έχει ήδη υπάρξει μια «ημέρα της Βαστίλης», μια πραγματική λαϊκή εξέγερση. Δεν έχουμε δει κάτι τέτοιο μέχρι τώρα. Τα συνεχή καλέσματα της Αριστεράς και άλλων πολιτικών ή συνδικαλιστικών δυνάμεων δεν έχουν πιάσει τόπο. Πρέπει, λοιπόν, να κοιμάται ήσυχο το όποιο αστικό «σύστημα» της χώρας; Δεν νομίζω».*

Αλέξης Παπαχελάς,
Η «ημέρα της Βαστίλλης»,
Καθημερινή 24-11-2013

Ορισμένοι αριστεροί τονίζουν συχνά πυκνά την ανάγκη συνειδητοποίησης του γεγονότος, ότι το όποιο πολιτικό σύστημα δεν μπορεί να βασίζεται σε μηχανιστικές ισορροπίες και μονοδιάστατες αναλύσεις, θεωρώντας εσφαλμένη την ταύτιση της πολιτικής με τις σχέσεις δύναμης και ισχύος. Ο Άλκης Ρήγος, αναφερόμενος στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, έχει συγκεκριμένα διατυπώσει την άποψη, ότι «η Δημοκρατία είναι θεσμικά δυνάμει συγκρουσιακό πολίτευμα, στο πλαίσιο μιας φλη» βία των εξεγερμένων, δεν άφησε πίσω της «τίποτα» εκτός από την εκ νέου αποτίμηση της «αξίας του κράτους δικαίου», που δήλωσε εκκωφαντικά απών...

Με μια πρώτη ματιά διακρίνονται δυο αντιθετικές προσεγγίσεις που μοιάζουν να μην εφάπτονται, μια εικόνα, όμως, ξεκάθαρα πλασματική. Και βέβαια δεν στεκόμαστε στην σκόπιμη διάθεση δαιμονοποίησης ή ηρωοποίησης, που παρατηρείται σε παρόμοιες περιπτώσεις με σκοπό είτε την οικειοποίηση είτε την ανάκτηση του χαμένου κύρους για ορισμένες εξουσιαστικές μερίδες.

Οι δυο φαινομενικά αντιτιθέμενες απόψεις ουσιαστικά συγκλίνουν στην κατεύθυνση μιας αναγκαίας πολιτικής αναμόρφωσης. Η πρώτη, πιο ευέλικτη, προτάσσει την ανάγκη άντλησης δυνάμεων που πηγάζουν ακόμα και από την πλέον συγκρουσιακή ή εξεγερσιακή κατάσταση ανοίγοντας τα πολιτικά σύνορα της (επαν)ένταξης, δηλώνοντάς τα με σαφήνεια «μέσα αλλά και πέραν των θεσμοποιημένων διαδικασιών».

Η αντίθεσή της με την μακιαβελικού τύπου προσέγγιση της πολιτικής είναι, ότι η τελευταία δεν πρέπει να ταυτίζεται

συνέχεια στη σελίδα 4

πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι, άκλαφτος. Για να μην αρχίσει τις τσιρίδες ότι τον απειλούμε, τον διαβεβαιώνουμε ότι δεν πρόκειται να τον φάει ο εξαγριωμένος κόσμος γιατί δεν θα προλάβει. Θα τον έχουν αναλάβει ήδη οι «δικοί» του προκειμένου να σωθούν αυτοί. Εξ όσων γνωρίζουμε ούτε ένα δάκρυ δεν έχει χύσει το ΔΝΤ και η «Διεθνής Κοινότητα» για τους κογκολέζους αρχισυμμορίτες που έπεσαν κατά την ώρα του «καθήκοντος» δηλαδή λεηλατώντας τη χώρα τους για λογαριασμό των Ισχυρών.

Σύμβολο κατά της διαφθοράς

Πριν λίγες μέρες κυκλοφόρησε εφημερίδα με βαριές καταγγελίες κατά του Άδωνι, ότι όταν διορίστηκε υπουργός η πρώτη του κίνηση ήταν να δωροδοκήσει τους συνδικαλιστές στο υπουργείο του με 200.000 ευρώ ώστε να έχει το κεφάλι του ήσυχο. Το ποσό εκταμιεύθηκε ως κονδύλι στο σύλλογό τους. Ο Άδωνις δεν διέψευσε, –κορόιδο είναι;– αφού έχει αποστολή εθνικής σημα-

πάθει ανεπανόρθωτη ζημιά αφού ο συγκεκριμένος και οι ομοτράπεζοί του στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΑΝΤΑΡΣΥΑ –μέσω πρύτανη– είχαν διαπραγματευτεί μυστικά με τον υπουργό την διατήρηση των θέσεων για τους υπαλλήλους με την ιδιότητα του μηχανικού ώστε να σωθούν αυτοί με «φωτογραφικό» τρόπο. Οι υπολοιποι –399–, καταλαβαίνετε, μπορούν να πάνε να... Το κακό είναι πως αυτή η λοβιτούρα παράηταν χοντροκομμένη και μαθεύτηκε από τους υπαλλήλους. Το χειρότερο είναι ότι την έκαναν βούκινο οι εφημερίδες και το χείριστο, ότι αν φύγει ο Αρβανιτόπουλος πάει περίπατο αυτή η ωραία συμφωνία. Και άντε τώρα, φτου κι απ' την αρχή να κάνεις παζάρια, όχι με έναν βαριεστημένο από την πτέρυγα του ψευτοκαραμανλή, αλλά με έναν ψυχασθενή τύπου Άδωνι...

Δεν βρίσκεται ένας χριστιανός να του πάρει το κεφάλι;

Ο Ηλίας ο Παναγιώταρος της Χρυσής Αυ-

σαν μαθητούδι σε σχολική γιορτή για να «βγάλει την υποχρέωση». Και πάλι τα έκανε μαντάρα. Πιθανόν να μπέρδεψε τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο με τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, γιατί όχι και με τον Αδόλφο Χίτλερ, αλλά γι' αυτό δεν φταίει ο ίδιος αλλά τα τέρατα που κατοικούν μέσα στο κεφάλι του.

Ο Παναγιώταρος, όμως, κατάφερε να βγει από πάνω, αφού η κοτσάνα που αμόλυσε είχε κατα τύχη μια βάση γιατί Κωνσταντίνος λεγόταν ο πατέρας του Κολοκοτρώνη, οποίος πολέμησε δίπλα-δίπλα στον ξακουστό Παναγιώτη Βενετσανάκη, γνωστό και ως «Παναγιώταρο». Ποιός τον πιάνει τώρα τον Ηλία τον Παναγιώταρο χάρη σε αυτή την άσχετη συνωνυμία! Περιμένουμε με αγωνία βαρυσήμαντο ιστορικό πόνημα του γνωστού «συνταξιούχου γυμνασιάρχου» με θέμα την δράση των Χρυσαυγιτών κατά το 1821...

Μια ωραία ιδέα:

Ο επιστημονικός «εγκέφαλος» αυτής της εθνικής υπόθεσης είναι ο διάσημος μεσσήνιος ερευνητής της ΝΑΣΑ, κύριος Παπαδόπουλος. Είναι ένας συμπαθητικός κυριούλης με κάπως μεγάλη κοιλίτσα, μουστάκι, παχύ φρύδι –όχι όμως ενωμένο, ευτυχώς– και τσακίρικο βλέμμα που ποζάρει στις «οικογενειακές» φωτογραφίες της Αμερικάνικης Διαστημικής Υπηρεσίας με ένα ατσούμπαλο ριγέ t-shirt σαν κρεοπώλης της κεντρικής κρεαταγοράς Καλαμάτας, ενώ οι άλλοι γύρω του φορούν πουκάμισα και κάρτες διαπίστευσης. Δεν είναι λίγο αταίριαστο το ριγέ μπλουζάκι; Θα ερευνήσουμε ειδικά το θέμα, μήπως οι φωτογραφίες είναι προϊόντα φωτομοντάζ, με σκοπό να υπονομευθεί μια τέτοια εξαιρετική ιδέα για την Καλαμάτα.

Το θέμα ενθουσίαζε τον Βασίλη Καπερνάρο από τους ΑΝ.ΕΛ. που θέλει να κλέψει λίγη από την δόξα των μεσσήνιων κολοσσών και αμόλυσε την δική του μπαλαφαριά: *«η Καλαμάτα, λόγω της θέσης της στον πα-*



στατες αναλύσεις, θεωρώντας εσφαλμένη την ταύτιση της πολιτικής με τις σχέσεις δύναμης και ισχύος. Ο Άλκης Ρήγος, αναφερόμενος στην εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, έχει συγκεκριμένα διατυπώσει την άποψη, ότι «η Δημοκρατία είναι θεσμικά δυνάμει συγκρουσιακό πολίτευμα, στο πλαίσιο μιας παν)ένταξης, δηλώνοντάς τα με σαφήνεια «μέσα αλλά και πέραν των θεσμοποιημένων διαδικασιών».

Η αντίθεσή της με την μακιαβελικού τύπου προσέγγιση της πολιτικής είναι, ότι η τελευταία δεν πρέπει να ταυτίζεται

συνέχεια στη σελίδα 4

πάει σαν το σκυλί στ' αμπέλι, άκλαφτος. Για να μην αρχίσει τις τσιρίδες ότι τον απειλούμε, τον διαβεβαιώνουμε ότι δεν πρόκειται να τον φάει ο εξαγριωμένος κόσμος γιατί δεν θα προλάβει. Θα τον έχουν αναλάβει ήδη οι «δικοί» του προκειμένου να σωθούν αυτοί. Εξ όσων γνωρίζουμε ούτε ένα δάκρυ δεν έχει χύσει το ΔΝΤ και η «Διεθνής Κοινότητα» για τους κογκολέζους αρχισυμμορίτες που έπεσαν κατά την ώρα του «καθήκοντος» δηλαδή λεηλατώντας τη χώρα τους για λογαριασμό των Ισχυρών.

Σύμβολο κατά της διαφθοράς

Πριν λίγες μέρες κυκλοφόρησε εφημερίδα με βαριές καταγγελίες κατά του Άδωνι, ότι όταν διορίστηκε υπουργός η πρώτη του κίνηση ήταν να δωροδοκήσει τους συνδικαλιστές στο υπουργείο του με 200.000 ευρώ ώστε να έχει το κεφάλι του ήσυχο. Το ποσό εκταμιεύθηκε ως κονδύλι στο σύλλογό τους. Ο Άδωνις δεν διέψευσε, –κορόιδο είναι;– αφού έχει αποστολή εθνικής σημασίας. Μετά από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε ότι ο Άδωνις είναι ένας εντελώς φυσιολογικός πολιτικός με απολύτως φυσιολογικές συνήθειες...

Ποιός θα κλάψει τον Αρβανιτόπουλο;

Εν όψει σεναρίων για επικείμενη απομάκρυνση του υπουργού παιδείας Αρβανιτόπουλου, μεταφέρουμε το εξής περιστατικό: Γνωστός ταξικός συνδικαλιστής του ΚΚΕ από το χώρο των διοικητικών υπαλλήλων του ΕΜΠ ορυόταν στη γενική συνέλευση, «τί θα ωφελήσει την ταξική πάλη, το κίνημα κτλ το να παραιτηθεί ο υπουργός παιδείας;» εν μέσω έντονης καζούρας του ακροατηρίου. Πράγματι, η ταξική πάλη θα πάθει ανεπανόρθωτη ζημιά αφού ο συγκεκριμένος και οι ομοτράπεζοί του στο ΣΥΡΙΖΑ και στο ΑΝΤΑΡΣΥΑ –μέσω πρύτανη– είχαν διαπραγματευτεί μυστικά με τον υπουργό την διατήρηση των θέσεων για τους υπαλλήλους με την ιδιότητα του μηχανικού ώστε να σωθούν αυτοί με «φωτογραφικό» τρόπο. Οι υπολοιποι –399–, καταλαβαίνετε, μπορούν να πάνε να... Το κακό είναι πως αυτή η λοβιτούρα παράηταν χοντροκομμένη και μαθεύτηκε από τους υπαλλήλους. Το χειρότερο είναι ότι την έκαναν βούκινο οι εφημερίδες και το χείριστο, ότι αν φύγει ο Αρβανιτόπουλος πάει περίπατο αυτή η ωραία συμφωνία. Και άντε τώρα, φτου κι απ' την αρχή να κάνεις παζάρια, όχι με έναν βαριεστημένο από την πτέρυγα του ψευτοκαραμανλή, αλλά με έναν ψυχασθενή τύπου Άδωνι...

Δεν βρίσκεται ένας χριστιανός να του πάρει το κεφάλι;

Ο Ηλίας ο Παναγιώταρος της Χρυσής Αυγής ανήκει στο είδος των ανθρώπων (...τρόπος του λέγειν...) που η Φύση, για τους δικούς της ανεξερεύνητους λόγους, τους προίκισε με έναν τερατώδη σβέρκο που η περίμετρός του είναι μεγαλύτερη από το του κρανίου τους. Οπότε, ας φανούμε λίγο μεγαλόψυχοι επιτέλους! Έπειτα, δεν έκανε και κανένα έγκλημα και μάλιστα εθνικιστικό όπως έσκουξαν τα «τσοντοκάναλα». Με μία τρυφερή κίνηση σαν να αγκάλιαζε όλη την αίθουσα του Κοινοβουλίου, ολοκλήρωσε ήσυχα την ομιλία του με το «φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους» του... Κωνσταντίνου Κολοκοτρώνη. Ούτε ούρλιαζε, ούτε έβγαζε αφρούς, απλώς διάβαζε, κομπιάζοντας, το λόγο του σαν μαθητούδι σε σχολική γιορτή για να «βγάλει την υποχρέωση». Και πάλι τα έκανε μαντάρα. Πιθανόν να μπέρδεψε τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο με τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη, γιατί όχι και με τον Αδόλφο Χίτλερ, αλλά γι' αυτό δεν φταίει ο ίδιος αλλά τα τέρατα που κατοικούν μέσα στο κεφάλι του.

Ο Παναγιώταρος, όμως, κατάφερε να βγει από πάνω, αφού η κοτσάνα που αμόλυσε είχε κατα τύχη μια βάση γιατί Κωνσταντίνος λεγόταν ο πατέρας του Κολοκοτρώνη, οποίος πολέμησε δίπλα-δίπλα στον ξακουστό Παναγιώτη Βενετσανάκη, γνωστό και ως «Παναγιώταρο». Ποιός τον πιάνει τώρα τον Ηλία τον Παναγιώταρο χάρη σε αυτή την άσχετη συνωνυμία! Περιμένουμε με αγωνία βαρυσήμαντο ιστορικό πόνημα του γνωστού «συνταξιούχου γυμνασιάρχου» με θέμα την δράση των Χρυσαυγιτών κατά το 1821...

Μια ωραία ιδέα:
Διαστημικό κέντρο Καλαμών...

Μην γελάτε. Αυτή είναι η πρόταση τριών πανίσχυρων ανδρών από το διαβόητο μεσσηνιακό λόμπυ των Ηνωμένων Πολιτειών. (Είναι το λόμπυ που έβαλε το μαχαίρι στο λαιμό του Ομπάμα προκειμένου να γίνει ο Αντώνης ο Τρομερός πρωθυπουργός). Πρέπει επειγόντως να τους συστήσουμε, είναι ο πρόεδρος του συλλόγου Μεσσηνίων Νέας Υόρκης «Αριστομένης» Σταύρος Γιαννόπουλος, ο α΄ αντιπρόεδρος της Μεσσηνιακής Αμφικτιονίας και εκπρόσωπος των Μεσσηνιακών συλλόγων Αμερικής Γεώργιος Δημόπουλος και ο γενικός γραμματέας της Μεσσηνιακής Αμφικτιονίας Παναγιώτης Μπαζίγος.

Ο επιστημονικός «εγκέφαλος» αυτής της εθνικής υπόθεσης είναι ο διάσημος μεσσήνιος ερευνητής της ΝΑΣΑ, κύριος Παπαδόπουλος. Είναι ένας συμπαθητικός κυριούλης με κάπως μεγάλη κοιλίτσα, μουστάκι, παχύ φρύδι –όχι όμως ενωμένο, ευτυχώς– και τσακίρικο βλέμμα που ποζάρει στις «οικογενειακές» φωτογραφίες της Αμερικάνικης Διαστημικής Υπηρεσίας με ένα ατσούμπαλο ριγέ t-shirt σαν κρεοπώλης της κεντρικής κρεαταγοράς Καλαμάτας, ενώ οι άλλοι γύρω του φορούν πουκάμισα και κάρτες διαπίστευσης. Δεν είναι λίγο αταίριαστο το ριγέ μπλουζάκι; Θα ερευνήσουμε ειδικά το θέμα, μήπως οι φωτογραφίες είναι προϊόντα φωτομοντάζ, με σκοπό να υπονομευθεί μια τέτοια εξαιρετική ιδέα για την Καλαμάτα.

Το θέμα ενθουσίαζε τον Βασίλη Καπερνάρο από τους ΑΝ.ΕΛ. που θέλει να κλέψει λίγη από την δόξα των μεσσήνιων κολοσσών και αμόλυσε την δική του μπαλαφαριά: *«η Καλαμάτα, λόγω της θέσης της στον παγκόσμιο χάρτη, έχει τα μεγαλύτερα πλεονεκτήματα για να δημιουργήσουμε εδώ, στην Ελλάδα, τη μεγαλύτερη βάση εκτόξευσης επανδρωμένων πυραύλων στο Διάστημα για τουριστικούς λόγους»*.

Επίσης, παρατηρούμε ότι πουθενά δεν αναφέρεται το σεπτό όνομα του Αντώνη Σαμαρά. Μήπως σκοπεύει να το αναγγείλει ως χριστουγεννιάτικο δώρο στους Έλληνες;

Λεόν



Σύντροφοι/ισσες

και φίλες/φίλοι,

Επειδή, σε πολλές περιπτώσεις τα εμπόδια στη διανομή της εφημερίδας σας συνεχίζουν να υπάρχουν, σε διάφορες περιοχές, από τους γνωστούς και μη εξαιρετέους καλοθελητές και με δεδομένη την παρότρυνση που υπήρχε εδώ και πολύ καιρό, έχουμε ενεργοποιήσει τη δυνατότητα να λαμβάνετε με **συνδρομή** την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώ-**

συνέχεια από τη σελίδα 3

με τις σχέσεις δύναμης και ισχύος. Με άλλα λόγια αναγνωρίζεται η πολιτική υπόσταση των όποιων εξωθεσμικών δυνάμεων εντάσσονται στα κινήματα, όπως και η δυναμική των αντι-δομών των λεγόμενων αυτό-θεσμίσεων.

Εδώ ο διάλογος παραμένει το απαραίτητο συστατικό, όχι απλά της αφομοιωτικής διαδικασίας σε έναν ούτως ή άλλως ανύπαρκτο προηγούμενο στέρεο πολιτικό έδαφος, αλλά ως απαραίτητη προϋπόθεση επανεκκίνησης της πολιτικής.

Η δεύτερη άποψη εμφανίζεται άκαμπτη, αρτηριοσκληρωτική, υπέρμαχη του «νόμου και της τάξης», δίχως καμία διάθεση να διαπραγματευτεί με το «συμβάν» ή με τους συμμετέχοντες σ' αυτό. Εδώ προασπίζεται πολιτικά η λεγόμενη συντήρηση, η ιδεολογική περιχαράκωση απέναντι στους «ανυπάκουους» νεολαίους που παρασύρονται σε ανέξοδους δρόμους, ή στους «επαγγελματίες» ταραχοποιούς που θέλει να «χαϊδέψει» η αριστερά, εκπροσωπώντας τους, ενίοτε, πολιτικά.

Μ' άλλα λόγια, ενώ στην πρώτη περίπτωση το πεδίο της «ανομίας» θεωρείται μια πολιτική πρόκληση ανανέωσης, μετάβασης στην πολιτική αλλαγή, στην δεύτερη προτάσσεται η αγκύλωση ή καλύτερα η προσήλωση στους συμβατικούς δρόμους και στους «παλαιούς» διαχωρισμούς.

Το πρόβλημα και για τις δύο «αντιτιθέμενες» απόψεις παραμένει κοινό και αυτό είναι δύσκολο να κρυφθεί.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει, ότι η λεγόμενη κρίση παρουσιάστηκε και συνεχίζει να παρουσιάζεται ως ένα «ατύχημα», ένα «λάθος» που οφείλουν οι ίδιοι οι «κατασκευαστές» του να διορθώσουν. Έως τότε, οι διάφορες μερίδες της εξουσίας, που φυσικά συνυπάρχουν μέσα από τους ανταγωνισμούς τους –συχνά σκληρότατους–, προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβάλλουν μια αδιατάρακτη



τειών λίγο αργότερα, εν μέσω αντιμνημονιακών αγώνων με όραμα προφανώς μια νέα Συντακτική Εθνοσυνέλευση. Μια εξέγερση που δεν αναβίωσε κανένός είδους ΕΑΜικό εθνικισμό, μια εξέγερση που δεν προέταξε ούτε στιγμή πολιτικές διεκδικήσεις και αναγνώριση από μια μελλοντική αριστερή διακυβέρνηση.

Ήταν, τέλος, μια εξέγερση που δεν υποσχέθηκε σε κανένα, και τίποτα, αφού το μίσος περίσσευε σ' αυτήν. Υποχώρησε όχι επειδή κατastάλθηκε βίαια, αλλά αφού προηγουμένως η διάθεση καταστροφής, απλά κορέστηκε, ενώ οι αντιθεσμίσεις που προβλήθηκαν ως συνέχειά της δεν αποτελούσαν ούτε καν το

νους άρχισε να προβάρει τα κυβερνητικά της άμφια, οι ένοπλες πρωτοπορίες, τυφλωμένες, βάλθηκαν να τελειώσουν μια παρτίδα χαμένη, για εκείνες, από χέρι, ενώ το «ξεπεσμένο» πολιτικό προσωπικό διέκρινε ήδη το «τέλος» μιας εποχής.

Η «νέα» εποχή λοιπόν έχει ανατείλει;

Για τους κυρίαρχους χωρίς αμφιβολία, γιατί προχωρούν με σχέδιο, χωρίς δισταγμούς, χωρίς επιφυλάξεις και χωρίς πισωγυρίσματα. Γιατί αντλούν δύναμη από τις αδυναμίες όσων αγωνίζονται, από την υποχωρητικότητά τους και πρώτα απ' όλα στο πεδίο των απόψεων.

Η εξέγερση του 2008 δεν ήταν μια χα-

να λαμβάνετε με **συνδρομή** την **ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.**

Η συνδρομή για το **εσωτερικό** είναι: **20 ευρώ για 10 φύλλα.**

Η συνδρομή για την **Ευρώπη** είναι: **30 ευρώ για 10 φύλλα.**

Καθένας/καθεμία μπορεί να ορίσει τον αριθμό των φύλλων για τα οποία θέλει να γίνεται συνδρομητής/τρια και να μας το γνωστοποιήσει με e-mail ή ταχυδρομικά και με κατάθεση του αντίστοιχου ποσού στον **τραπεζικό λογαριασμό** που έχουμε σε άλλη στήλη ή στέλνοντας **ταχυδρομική επιταγή αντικαταβολής** στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: ***Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.***

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ

Η δεύτερη άποψη εμφανίζεται ακαμπτη, αρτηριοσκληρωτική, υπέρμαχη του «νόμου και της τάξης», δίχως καμία διάθεση να διαπραγματευτεί με το «συμβάν» ή με τους συμμετέχοντες σ' αυτό. Εδώ προασπίζεται πολιτικά η λεγόμενη συντήρηση, η ιδεολογική περιχαράκωση απέναντι στους «ανυπάκουους» νεολαίους που παρασύρονται σε ανέξοδους δρόμους, ή στους «επαγγελματίες» ταραχοποιούς που θέλει να «χαϊδέψει» η αριστερά, εκπροσωπώντας τους, ενίοτε, πολιτικά.

Μ' άλλα λόγια, ενώ στην πρώτη περίπτωση το πεδίο της «ανομίας» θεωρείται μια πολιτική πρόκληση ανανέωσης, μετάβασης στην πολιτική αλλαγή, στην δεύτερη προτάσσεται η αγκύλωση ή καλύτερα η προσήλωση στους συμβατικούς δρόμους και στους «παλαιούς» διαχωρισμούς.

Το πρόβλημα και για τις δύο «αντιτιθέμενες» απόψεις παραμένει κοινό και αυτό είναι δύσκολο να κρυφθεί.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει, ότι η λεγόμενη κρίση παρουσιάστηκε και συνεχίζει να παρουσιάζεται ως ένα «ατύχημα», ένα «λάθος» που οφείλουν οι ίδιοι οι «κατασκευαστές» του να διορθώσουν. Έως τότε, οι διάφορες μερίδες της εξουσίας, που φυσικά συνυπάρχουν μέσα από τους ανταγωνισμούς τους –συχνά σκληρότατους–, προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβάλλουν μια αδιατάρακτη πορεία που θα τους διασφαλίσει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 υπό αυτήν την έννοια, δεν βρίσκεται ούτε κοντά ούτε μακριά. Δεν δικαιώθηκε ούτε συνεχίζεται. Δεν προήγαγε την ταξική πάλη (ευτυχώς βέβαια) και άλλο τόσο δεν διαπραγματεύτηκε σε καμία της στιγμή την θεσμική-συνταγματική «αναμόρφωση της χώρας», όπως κομπορρημονούσε εν πολλοίς το κίνημα των πλατειών λίγο αργότερα, εν μέσω αντιμνημονιακών αγώνων με όραμα προφανώς μια νέα Συντακτική Εθνοσυνέλευση. Μια εξέγερση που δεν αναβίωσε κανένός είδους ΕΑΜικό εθνικισμό, μια εξέγερση που δεν προέταξε ούτε στιγμή πολιτικές διεκδικήσεις και αναγνώριση από μια μελλοντική αριστερή διακυβέρνηση.



Ήταν, τέλος, μια εξέγερση που δεν υποσχέθηκε σε κανένα, και τίποτα, αφού το μίσος περίσσευε σ' αυτήν. Υποχώρησε όχι επειδή καταστάλθηκε βίαια, αλλά αφού προηγουμένως η διάθεση καταστροφής, απλά κορέστηκε, ενώ οι αντιθεσμίσεις που προβλήθηκαν ως συνέχειά της δεν αποτελούσαν ούτε καν το θαμπωμένο της είδωλο.

Τι μάθαμε απ' αυτήν; Πολλά. Και πρώτα απ' όλα τα όρια της συνολικότερης αντιπαράθεσης που χαρακτήριζαν τους κοινωνικούς μεταπολιτευτικούς αγώνες και αποτυπώθηκαν λίγο μόλις αργότερα στους αντιμνημονιακούς αγώνες. Η εξέγερση του 2008 ήρθε να αποτυπώσει το πέρασμα στην «νέα» εποχή των μνημονίων. Στο πύρινο πέρασμα της, η αριστερά, που «κατανοούσε» τους εξεγερμένους άρχισε να προβάρει τα κυβερνητικά της άμφια, οι ένοπλες πρωτοπορίες, τυφλωμένες, βάλθηκαν να τελειώσουν μια παρτίδα χαμένη, για εκείνες, από χέρι, ενώ το «ξεπεσμένο» πολιτικό προσωπικό διέκρινε ήδη το «τέλος» μιας εποχής.

Η «νέα» εποχή λοιπόν έχει ανατείλει;

Για τους κυρίαρχους χωρίς αμφιβολία, γιατί προχωρούν με σχέδιο, χωρίς δισταγμούς, χωρίς επιφυλάξεις και χωρίς πισωγυρίσματα. Γιατί αντλούν δύναμη από τις αδυναμίες όσων αγωνίζονται, από την υποχωρητικότητά τους και πρώτα απ' όλα στο πεδίο των απόψεων.

Η εξέγερση του 2008 δεν ήταν μια χαμένη ευκαιρία για τους αναρχικούς (αλλά μια «στιγμή» που εντάσσεται σε μια συνολικότερη απελευθερωτική διεργασία στην οποία συμμετέχουν), ούτε και η ευκαιρία, όπως θεώρησαν οι κατέχοντες τα κινηματικά οφίτσια ένταξης από καλύτερη θέση στους πολιτικούς συσχετισμούς της «νέας» εποχής.

Όσο για τα ίχνη της πρώτης εξέγερσης τέτοιων διαστάσεων στον 21ο αιώνα ήδη επιχειρείται αν όχι να σβηστούν σίγουρα να αλλοιωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο και σ' αυτή την περίπτωση συνηγορούν τόσο οι απόψεις που εξειδανικεύουν όσο και εκείνες που δαιμονοποιούν.

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ

στο όνομα:

Γιώργος Βλασσόπουλος
Τ.Θ. 30658, Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

Σε κάθε περίπτωση είναι απαραίτητη η αναγραφή του αριθμού ή η επισύναψη αντίγραφου του παραστατικού της κατάθεσης στο λογαριασμό της ΕΤΕ, καθώς και ακριβή στοιχεία, δηλαδή: **Όνομα, επώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας και ένα τηλέφωνο για επικοινωνία.**

Ο χώρος της ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ Αθήνας
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΟΣ
ΔΕΥΤΕΡΑ και ΠΕΜΠΤΗ 5-7μμ

* * * * * * * * * * * * * * * * * *

Η ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ
Θεσσαλονίκης
(Δελμούζου 3, πρώτη παράλληλος της Φιλίππου, από Αγίας Σοφίας)
ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΚΤΗ
κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ 5.30 - 8 μμ
και το ΣΑΒΒΑΤΟ από 10^{30} πμ-12^{30} μμ
τηλέφωνο επικοινωνίας: 69 92 23 12 86

* * * * * * * * * * * * * * * * *

Σας υπενθυμίζουμε πως όταν στέλνετε ΣΥΣΤΗΜΕΝΕΣ επιστολές ή δέματα, θα πρέπει να απευθύνονται στον Παναγιώτη Διόλιο, ή στο Γιώργο Βλασσόπουλο

χωρισμούς.

Το πρόβλημα και για τις δύο «αντιτιθέμενες» απόψεις παραμένει κοινό και αυτό είναι δύσκολο να κρυφθεί.

Έχουμε επανειλημμένα τονίσει, ότι η λεγόμενη κρίση παρουσιάστηκε και συνεχίζει να παρουσιάζεται ως ένα «ατύχημα», ένα «λάθος» που οφείλουν οι ίδιοι οι «κατασκευαστές» του να διορθώσουν. Έως τότε, οι διάφορες μερίδες της εξουσίας, που φυσικά συνυπάρχουν μέσα από τους ανταγωνισμούς τους –συχνά σκληρότατους–, προσπαθούν με κάθε τρόπο να επιβάλλουν μια αδιατάρακτη πορεία που θα τους διασφαλίσει το επιθυμητό αποτέλεσμα.

Η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 υπό αυτήν την έννοια, δεν βρίσκεται ούτε κοντά ούτε μακριά. Δεν δικαιώθηκε ούτε συνεχίζεται. Δεν προήγαγε την ταξική πάλη (ευτυχώς βέβαια) και άλλο τόσο δεν διαπραγματεύτηκε σε καμία της στιγμή την θεσμική-συνταγματική «αναμόρφωση της χώρας», όπως κομπορρημονούσε εν πολλοίς το κίνημα των πλα-

εξέγερση που δεν αναβίωσε κανενός είδους ΕΑΜικό εθνικισμό, μια εξέγερση που δεν προέταξε ούτε στιγμή πολιτικές διεκδικήσεις και αναγνώριση από μια μελλοντική αριστερή διακυβέρνηση.

Ήταν, τέλος, μια εξέγερση που δεν υποσχέθηκε σε κανένα, και τίποτα, αφού το μίσος περίσσευε σ' αυτήν. Υποχώρησε όχι επειδή κατεστάλθηκε βίαια, αλλά αφού προηγουμένως η διάθεση καταστροφής, απλά κορέστηκε, ενώ οι αντιθεσμίσεις που προβλήθηκαν ως συνέχειά της δεν αποτελούσαν ούτε καν το θαμπωμένο της είδωλο.

Τι μάθαμε απ' αυτήν; Πολλά. Και πρώτα απ' όλα τα όρια της συνολικότερης αντιπαράθεσης που χαρακτήριζαν τους κοινωνικούς μεταπολιτευτικούς αγώνες και αποτυπώθηκαν λίγο μόλις αργότερα στους αντιμνημονιακούς αγώνες. Η εξέγερση του 2008 ήρθε να αποτυπώσει το πέρασμα στην «νέα» εποχή των μνημονίων. Στο πύρινο πέρασμα της, η αριστερά, που «κατανοούσε» τους εξεγερμέ-

μια παρτίδα χαμένη, για εκείνες, από χέρι, ενώ το «ξεπεσμένο» πολιτικό προσωπικό διέκρινε ήδη το «τέλος» μιας εποχής.

Η «νέα» εποχή λοιπόν έχει ανατείλει;

Για τους κυρίαρχους χωρίς αμφιβολία, γιατί προχωρούν με σχέδιο, χωρίς δισταγμούς, χωρίς επιφυλάξεις και χωρίς πισωγυρίσματα. Γιατί αντλούν δύναμη από τις αδυναμίες όσων αγωνίζονται, από την υποχωρητικότητά τους και πρώτα απ' όλα στο πεδίο των απόψεων.

Η εξέγερση του 2008 δεν ήταν μια χαμένη ευκαιρία για τους αναρχικούς (αλλά μια «στιγμή» που εντάσσεται σε μια συνολικότερη απελευθερωτική διεργασία στην οποία συμμετέχουν), ούτε και η ευκαιρία, όπως θεώρησαν οι κατέχοντες τα κινηματικά οφίτσια ένταξης από καλύτερη θέση στους πολιτικούς συσχετισμούς της «νέας» εποχής.

Όσο για τα ίχνη της πρώτης εξέγερσης τέτοιων διαστάσεων στον 21ο αιώνα ήδη επιχειρείται αν όχι να σβηστούν σίγουρα να αλλοιωθούν όσο το δυνατόν περισσότερο και σ' αυτή την περίπτωση συνηγορούν τόσο οι απόψεις που εξειδανικεύουν όσο και εκείνες που δαιμονοποιούν.

Συσπείρωση Αναρχικών

Σύντροφοι/σσες και φίλοι/ες,

Η προσπάθεια, ώστε να μη θάβεται η εφημερίδα αυτή, στους πάγκους και στις αποθήκες των εφημεριδοπωλών και των διανομέων, είναι διαρκής και γι' αυτό σας στέλνουμε αδελφικούς χαιρετισμούς για την έμπρακτη αλληλεγγύη σας.

Θυμίζουμε, ακόμη, την πάγια πρακτική μας (από το πρώτο φύλλο και μέχρι σήμερα), σύμφωνα με την οποία, μετά την επιστροφή του κάθε φύλλου από το πρακτορείο, να γίνεται –με δική μας επιμέλεια και ευθύνη– διανομή χιλιάδων αντιτύπων ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ σε διάφορα κεντρικά σημεία, πλατείες, χώρους όπου γίνονται εκδηλώσεις κ.λπ., για να την αποκτήσουν και όσοι για διάφορους λόγους δεν μπορούν να την προμηθευτούν με αντίτιμο (που είναι μια συμβολή για την συνέχιση έκδοσης της εφημερίδας).

Επίσης, όσοι/ες έχουν κάποια σκέψη ή πρόταση που μπορεί να συμβάλλει θετικά στη μορφή και την ύλη της εφημερίδας, μπορούν να επικοινωνήσουν μαζί μας, προσωπικά, τηλεφωνικά ή με email.

Προς όσους/ες επιθυμούν να ενισχύσουν οικονομικά την ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ υπάρχει ο παρακάτω αριθμός λογαριασμού:

(Εθνική Τράπεζα) 116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 11ος, Φύλλο 133
ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2013

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
τηλέφωνο: 69 73 79 92 07

Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Διόλιος



Πλατεία Ναυαρίνου: Οι μνήμες ενός άλλου Δεκέμβρη

να δίνει την θέση της σε μια γόνιμη περιέργεια. Μια παρέα από ενθουσιώδεις δεξιοτέχνες τις κορίνας, επιμελώς ατημέλητη, πέρασε από μπροστά τους και πήρε τη θέση της μπροστά στα ερείπια του αρχαίου ανακτόρου για να δώσει την καθιερωμένη της παράσταση στους ελάχιστους, πλέον τουρίστες. Ο Κώστας διέγραψε με το βλέμμα του ένα ημικύκλιο στα σβέλτα και είπε: *«ναι, ναι σίγουρα, θέλω ν' ακούσω. Θα στοιχημάτιζα και το τελευταίο μου ευρώ πως η ιστορία σου θα έχει ενδιαφέρον»*. Η πλατεία βάφτηκε στα πορφυρά, ακροβατώντας ανάμεσα στο τελευταίο φως και το πρώτο σκοτάδι του ημερονυχτίου. Το ημίφως και οι σκιές ήταν για τον Σίσυφο ότι το χώμα και το νερό για τα άνθη· έτρεφαν και ζωογονούσαν κάθε του κύτταρο. Σήκωσε τα μάτια του στον ορίζοντα να δει τον ήλιο να βυθίζεται για άλλη μια φορά στο Θερμαϊκό και το πρώτο σημάδι της Αφροδίτης να προβάλει σαν αινιγματική υπόσχεση στον ουράνιο θόλο.

«Θα σου πω, λοιπόν, για όσα έγιναν δυο μέρες μετά την δολοφονία του μικρού Αλέξανδρου, εδώ στην πλατεία Ναυαρίνου και στα γύρω στενά. Είχε προηγηθεί, όπως σίγουρα γνωρίζεις, το βράδυ του Σαββάτου, αλλά και ολόκληρη η Κυριακή, όπου οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και άλλα κρατικά κτίρια συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση. Δεν σου κρύβω πως αυτό ήταν κάτι πρωτόγνωρο για την Θεσσαλονίκη». «Δηλαδή θέλεις να πεις πως δεν γίνονταν συγκρούσεις και αντικρατικές δράσεις νωρίτερα;». «Δεν θέλω να πω αυτό, σε καμιά περίπτωση», απάντησε ο Σίσυφος και συνέχισε, *«συνέβαιναν, ανά περιόδους, σημαντικές δράσεις ενάντια στον κρατισμό. Κανείς δεν θα το αμφισβητούσε. Αυτό όμως που συνέβη εκείνες τις μέρες στην πόλη, όπως και σε ολόκληρη την ελλαδική επικράτεια ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Επίσης και αυτό είναι μη αμφισβητήσιμο». «Ωραία, κατάλαβα. Συγνώμη για την διακοπή, συνέχισε αν θέλεις».*

«Το πρωί, λοιπόν, της Δευτέρας, όπως ήταν και αναμενόμενο, οι μαθητές δεν είχαν καμία απολύτως πρόθεση να επιστρέψουν στα σχολικά κελιά, προσποιούμενοι πως δεν έχει συμβεί τίποτα. Αυθόρμητα και δίχως πάτρωνες ή συμβουλάτορες, κάλεσαν πορεία στην Καμάρα, με την προσέλευση να είναι πολύ μεγάλη. Ακολούθησε πορεία στο κέντρο με επιθέσεις σε διμοιρίες με πέτρες και βόμβες μολότοφ και σπάσιμο τραπεζών. Σε όλη την διάρκεια της πορείας, για να είμαι αντικειμενικός, η στάση της αστυνομίας ήταν κυρίως αμυντική. Η πορεία κατέληξε στην αφετηρία της, αλλά κανείς απ' τους συγκεντρωμένους δεν είχε την πρόθεση να αποχωρήσει. Οι εντολές των μπάτσων ήταν πλέον διαφορετικές, είχαν ξεκάθαρες διαταγές να τους διαλύσουν. Δυο διμοιρίες έκαναν την εμφάνιση τους απ' την κάτω μεριά της Ναυαρίνου και όπως ήταν αναμενόμενο, πολλοί απ' τους μαθητές κινήθηκαν επιθετικά εναντίον τους. Με πέτρες και ξύλα συγκρούστηκαν με τις δυ-



Πλατεία Ναυαρίνου:

Οι μνήμες ενός άλλου Δεκέμβρη

Αυτό που ο κοινός άνθρωπος βλέπει σαν πέτρα,
για τον άνθρωπο που ξέρει είναι μαργαριτάρι.

ΤΖΕΛΑΛΑΝΤΙΝ ΑΛ ΡΟΥΜΙ

«Δε νομίζω να μιλάς σοβαρά, μάλλον σε πείραξε ο Βαρδάρης που έπιασε απότομα. Συγνώμη, βέβαια που σου μιλώ με τέτοιο τρόπο, αλλά και το φαιδρό έχει τα όρια του. Σουλούπωσε τουλάχιστον λίγο τα όσα λες, να δείχνουν κάπως πιο πιστευτά», είπε καθώς κοιτούσε μια παρέα κοριτσιών που χανόταν στο κόκκινο ηλιοβασίλεμα. Ο Σίσυφος παρέμεινε σιωπηλός. Δεν θα τον έλεγες με τίποτα ομιλητικό· το αντίθετο μάλλον. Κάρφωσε απλώς στα μάτια τον Κώστα και άφησε εκείνο το χαρακτηριστικό του μειδίαμα να γλιστρήσει στο κενό.

«Δεν μιλάς ε;», δήλωσε με ένα ξερό γέλιο ο Κώστας και συνέχισε, «το γεγονός ότι είμαι δώδεκα χρόνια μικρότερος σου δε σου δίνει, φυσικά, κανένα δικαίωμα να με δουλεύεις ψιλό γαζί. Και σου ξεκαθαρίζω πως θα θεωρήσω εντελώς ανέντιμη τη στάση σου, αν αυτή κιόλας τη στιγμή δεν επιχειρηματολογήσεις για αυτό που μου πες πριν λίγο». Ο Σίσυφος δένει μικρούς κόμπους το κορδόνι της πολυκαιρισμένης του φόρμας. «Χμμ... τώρα βλέπω πως εσύ παριστάνεις τον καλό υπήκοο στο βασίλειο της σιωπής ή μήπως κάνω λάθος;». «Κοίτα, Σίσυφε, δεν είναι και πολύς ο καιρός που γνωριζόμαστε. Δεν έχω, έτσι και αλλιώς και πολλούς μήνες που μετοίκησα στην πόλη. Βρήκα μια κατάσταση στον «χώρο» ή τον λεγόμενο, όπως επιμένεις να λες και εσύ «χώρο», που δεν έχει καμία απολύτως σχέση με αυτό που ισχυρίζεσαι. Μολότοφ και συγκρούσεις στο κέντρο της πλατείας Ναυαρίνου; Μαθητές να κρατάνε πύρινα οδοφράγματα, πετροπόλεμος στα στενά... μα σε παρακαλώ, έλα λίγο στη θέση μου, εγώ άλλα έχω δει εδώ πέρα. Συνελεύσεις σε μαγαζιά, άπειρα πάρτι και συναυλίες στα πανεπιστήμια και όσο για τη Ναβαρίνου... οι μόνες φωτιές που είδα ήταν πριν λίγες μέρες όταν μια τρυφερή ύπαρξη έκανε ένα ζογκλερικό με φλόγες, να εδώ, δυο παγκάκια παρακάτω». Ο Σίσυφος χαμήλωσε το κεφάλι του, καταφέρνοντας έτσι να πνίξει το γέλιο του με σχετική επιτυχία. Έπειτα έβγαλε το ασημένιο δαχτυλίδι, με τη μαύρη πέτρα, που φορούσε στον παράμεσο του αριστερού του χεριού και το πέρασε στο δεξί. Συνήθιζε να κάνει αυτή την κίνηση, όταν τα σύννεφα στο νου

άλλη μια φορά στο Θερμαϊκό και το πρώτο σημάδι της Αφροδίτης να προβάλει σαν αινιγματική υπόσχεση στον ουράνιο θόλο.

«Θα σου πω, λοιπόν, για όσα έγιναν δυο μέρες μετά την δολοφονία του μικρού Αλέξανδρου, εδώ στην πλατεία Ναυαρίνου και στα γύρω στενά. Είχε προηγηθεί, όπως σίγουρα γνωρίζεις, το βράδυ του Σαββάτου, αλλά και ολόκληρη η Κυριακή, όπου οι συγκρούσεις με την αστυνομία, οι επιθέσεις σε αστυνομικά τμήματα και άλλα κρατικά κτίρια συνεχίζονταν με αμείωτη ένταση. Δεν σου κρύβω πως αυτό ήταν κάτι πρωτόγνωρο για την Θεσσαλονίκη». «Δηλαδή θέλεις να πεις πως δεν γίνονταν συγκρούσεις και αντικρατικές δράσεις νωρίτερα;». «Δεν θέλω να πω αυτό, σε καμιά περίπτωση», απάντησε ο Σίσυφος και συνέχισε, «συνέβαιναν, ανά περιόδους, σημαντικές δράσεις ενάντια στον κρατισμό. Κανείς δεν θα το αμφισβητούσε. Αυτό όμως που συνέβη εκείνες τις μέρες στην πόλη, όπως και σε ολόκληρη την ελλαδική επικράτεια ήταν κάτι πρωτόγνωρο. Επίσης και αυτό είναι μη αμφισβητήσιμο». «Ωραία, κατάλαβα. Συγνώμη για την διακοπή, συνέχισε αν θέλεις».

«Το πρωί, λοιπόν, της Δευτέρας, όπως ήταν και αναμενόμενο, οι μαθητές δεν είχαν καμία απολύτως πρόθεση να επιστρέψουν στα σχολικά κελιά, προσποιούμενοι πως δεν έχει συμβεί τίποτα. Αυθόρμητα και δίχως πάτρωνες ή συμβουλάτορες, κάλεσαν πορεία στην Καμάρα, με την προσέλευση να είναι πολύ μεγάλη. Ακολούθησε πορεία στο κέντρο με επιθέσεις σε διμοιρίες με πέτρες και βόμβες μολότοφ και σπάσιμο τραπεζών. Σε όλη την διάρκεια της πορείας, για να είμαι αντικειμενικός, η στάση της αστυνομίας ήταν κυρίως αμυντική. Η πορεία κατέληξε στην αφετηρία της, αλλά κανείς απ' τους συγκεντρωμένους δεν είχε την πρόθεση να αποχωρήσει. Οι εντολές των μπάτσων ήταν πλέον διαφορετικές, είχαν ξεκάθαρες διαταγές να τους διαλύσουν. Δυο διμοιρίες έκαναν την εμφάνιση τους απ' την κάτω μεριά της Ναυαρίνου και όπως ήταν αναμενόμενο, πολλοί απ' τους μαθητές κινήθηκαν επιθετικά εναντίον τους. Με πέτρες και ξύλα συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, άρπαξαν όσους κάδους βρήκαν και έστησαν πύρινα οδοφράγματα στη Σβώλου, ενώ την ίδια στιγμή τρεις διμοιρίες κινούνταν με ταχύτητα και επιθετικότητα εναντίον τους. Δακρυγόνα και κρότου λάμψης άρχισαν να πέφτουν από παντού, νοικοκυρές απ' τα μπαλκόνια έβριζαν, αλλά και κατέβρεχαν με τα λάστιχα τις διμοιρίες και οι μαθητές στο κέντρο, πλέον, της πλατείας, σχεδόν περικυκλωμένοι και με κομμένη την ανάσα απ' τα χημικά, μάχονταν με ένα συλλογικό χαμόγελο να δίνει ώθηση και κουράγιο στα πόδια τους. Και ενώ, όπως σου είπα ήδη...», το σκοτάδι είχε κιόλας αρχίσει να καλύπτει σπιθαμή την σπιθαμή τα πάντα γύρω τους, «...ματάδες ανέβαιναν την πλατεία απ' την Γούναρη, αλλά προσέγγιζαν, ακόμη περισσότεροι και απ' την Σβώλου. Ήταν ζήτημα στιγμών οι μαθητές να βρεθούν κυκλωμένοι. Εμφανίζεται τότε, σαν άγρια βροχή, ένας άνθρωπος με καλυμμένα χαρακτηριστικά· μια λεπτοφυής μαυροντυμένη φιγούρα, που αρπάζει αυτό εδώ το πακτωμένο καλάθι σκουπιδιών στ' αριστερά σου...». Ο Κώστας έστρεψε λίγο το λαιμό του, για να δει έναν στύλο με διπλό μεταλλικό καλάθι, πακτωμένο με χοντρά βύσματα

Πλατεία Ναυαρίνου:
Οι μνήμες ενός άλλου Δεκέμβρη

Αυτό που ο κοινός άνθρωπος βλέπει σαν πέτρα,
για τον άνθρωπο που ξέρει είναι μαργαριτάρι.

ΤΖΕΛΑΛΑΝΤΙΝ ΑΛ ΡΟΥΜΙ

«Δε νομίζω να μιλάς σοβαρά, μάλλον σε πείραξε ο Βαρδάρης που έπιασε απότομα. Συγνώμη, βέβαια που σου μιλώ με τέτοιο τρόπο, αλλά και το φαιδρό έχει τα όριά του. Σουλούπωσε τουλάχιστον λίγο τα όσα λες, να δείχνουν κάπως πιο πιστευτά», είπε καθώς κοιτούσε μια παρέα κοριτσιών που χανόταν στο κόκκινο ηλιοβασίλεμα. Ο Σίσυφος παρέμεινε σιωπηλός. Δεν θα τον έλεγες με τίποτα ομιλητικό· το αντίθετο μάλλον. Κάρφωσε απλώς στα μάτια τον Κώστα και άφησε εκείνο το χαρακτηριστικό του μειδίαμα να γλιστρήσει στο κενό.

«Δεν μιλάς ε;», δήλωσε με ένα ξερό γέλιο ο Κώστας και συνέχισε, «το γεγονός ότι είμαι δώδεκα χρόνια μικρότερος σου δε σου δίνει, φυσικά, κανένα δικαίωμα να με δουλεύεις ψιλό γαζί. Και σου ξεκαθαρίζω πως θα θεωρήσω εντελώς ανέντιμη τη στάση σου, αν αυτή κιόλας τη στιγμή δεν επιχειρηματολογήσεις για αυτό που μου πες πριν λίγο». Ο Σίσυφος έσμιξε τα φρύδια, τίναξε τη σκόνη απ' τα παπούτσια του και του είπε: «αυτό, λοιπόν, που σου φαίνεται εντελώς μα παντελώς αδύνατον είναι πως μια συντροφιά πιτσιρικάδων πριν πέντε ακριβώς χρόνια, σε αυτήν την ίδια βέβαια πλατεία που καθόμαστε τώρα, έριχναν μολότοφ στους μπάτσους. Τι σε κάνει να πιστεύεις πως αυτό είναι παράλογο; Ποιος ή τί σου καλλιέργησε τη βεβαιότητα πως όλα στη Θεσσαλονίκη ήταν ανέκαθεν ένας ανυπόφορος εσμός από θνησιμαία "αντιεξουσιαστική" αριστερίλα, κινηματικά μαγαζάκια και καλοθελητές που πιπιλάνε την καραμέλα "όχι συγκρούσεις παιδιά, θα χαλάσει η πορεία...;"».

Ο Κώστας τον κοίταξε με το βλέμμα που θα είχε κάποιος αν ξαφνικά συνειδητοποιούσε πως και οι δύο γονείς του κατάγονταν από ένα ορεινό χωριό του Πλούτωνα. Έτριξε τα δάχτυλα των χεριών του αμήχανα και βάλθηκε να δένει μικρούς κόμπους το κορδόνι της πολυκαιρισμένης του φόρμας. «Χμμ... τώρα βλέπω πως εσύ παριστάνεις τον καλό υπήκοο στο βασίλειο της σιωπής ή μήπως κάνω λάθος;». «Κοίτα, Σίσυφε, δεν είναι και πολύς ο καιρός που γνωριζόμαστε. Δεν έχω, έτσι και αλλιώς και πολλούς μήνες που μετοίκησα στην πόλη. Βρήκα μια κατάσταση στον «χώρο» ή τον λεγόμενο, όπως επιμένεις να λες και εσύ «χώρο», που δεν έχει καμία απολύτως σχέση με αυτό πού ισχυρίζεσαι. Μολότοφ και συγκρούσεις στο κέντρο της πλατείας Ναυαρίνου; Μαθητές να κρατάνε πύρινα οδοφράγματα, πετροπόλεμος στα στενά... μα σε παρακαλώ, έλα λίγο στη θέση μου, εγώ άλλα έχω δει εδώ πέρα. Συνελεύσεις σε μαγαζιά, άπειρα πάρτι και συναυλίες στα πανεπιστήμια και όσο για τη Ναβαρίνου... οι μόνες φωτιές που είδα ήταν πριν λίγες μέρες όταν μια τρυφερή ύπαρξη έκανε ένα ζογκλερικό με φλόγες, να εδώ, δυο παγκάκια παρακάτω». Ο Σίσυφος χαμήλωσε το κεφάλι του, καταφέρνοντας έτσι να πνίξει το γέλιο του με σχετική επιτυχία. Έπειτα έβγαλε το ασημένιο δαχτυλίδι, με τη μαύρη πέτρα, που φορούσε στον παράμεσο του αριστερού του χεριού και το πέρασε στο δεξί. Συνήθιζε να κάνει αυτή την κίνηση, όταν τα σύννεφα στο νου του σκούραιναν από άλγος και όχι απ' το δροσερό νερό μιας καλοκαιρινής μπόρας. «Δεν έχεις και άδικο· αν θέλουμε, όμως, να διατηρήσουμε έναν στοιχειώδη αυτοσεβασμό, δεν επιτρέπουμε σε καμία κατάσταση να παρουσιάζεται ως δεδομένη. Η ιστορία φτιάχνεται απ' τους νικητές, αδιαμφισβήτητα. Και εδώ ο όρος «νικητές», δεν δηλώνει τίποτε παραπάνω από μια κουστωδία ανθρώπων που έχει οδηγήσει τα πράγματα στο σημείο που τα βρήκες εσύ. Απ' τη άλλη, βέβαια, ας κρατήσουν και αυτοί, ως κολαούζοι της αριστεράς, αλλά και οι κάθε είδους εξουσιαστές, την ιστορία τους. Εξ άλλου εμείς, ως αναρχικοί, πιστεύουμε στις ιστορίες που θα καταργήσουν την ιστορία ως μια αιμοσταγή αφήγηση γεγονότων επιβολής και εξουσίας. Θέλεις λοιπόν να σου πω μια; Να, ένα μικρό περιστατικό που συνέβη εδώ που καθόμαστε». Ο Κώστας έγνεψε καταφατικά. Ήταν όλος αυτιά.

Η πρότερη αρνητική του στάση είχε αρχίσει σιγά-σιγά

πιστρέψουν στα σχολικά κελιά, προσποιούμενοι πως δεν έχει συμβεί τίποτα. Αυθόρμητα και δίχως πάτρωνες ή συμβουλάτορες, κάλεσαν πορεία στην Καμάρα, με την προσέλευση να είναι πολύ μεγάλη. Ακολούθησε πορεία στο κέντρο με επιθέσεις σε διμοιρίες με πέτρες και βόμβες μολότοφ και σπάσιμο τραπεζών. Σε όλη την διάρκεια της πορείας, για να είμαι αντικειμενικός, η στάση της αστυνομίας ήταν κυρίως αμυντική. Η πορεία κατέληξε στην αφετηρία της, αλλά κανείς απ' τους συγκεντρωμένους δεν είχε την πρόθεση να αποχωρήσει. Οι εντολές των μπάτσων ήταν πλέον διαφορετικές, είχαν ξεκάθαρες διαταγές να τους διαλύσουν. Δυο διμοιρίες έκαναν την εμφάνιση τους απ' την κάτω μεριά της Ναυαρίνου και όπως ήταν αναμενόμενο, πολλοί απ' τους μαθητές κινήθηκαν επιθετικά εναντίον τους. Με πέτρες και ξύλα συγκρούστηκαν με τις δυνάμεις καταστολής, άρπαξαν όσους κάδους βρήκαν και έστησαν πύρινα οδοφράγματα στη Σβώλου, ενώ την ίδια στιγμή τρεις διμοιρίες κινούνταν με ταχύτητα και επιθετικότητα εναντίον τους. Δακρυγόνα και κρότου λάμψης άρχισαν να πέφτουν από παντού, νοικοκυρές απ' τα μπαλκόνια έβριζαν, αλλά και κατέβρεχαν με τα λάστιχα τις διμοιρίες και οι μαθητές στο κέντρο, πλέον, της πλατείας, σχεδόν περικυκλωμένοι και με κομμένη την ανάσα απ' τα χημικά, μάχονταν με ένα συλλογικό χαμόγελο να δίνει ώθηση και κουράγιο στα πόδια τους. Και ενώ, όπως σου είπα ήδη...», το σκοτάδι είχε κιόλας αρχίσει να καλύπτει σπιθαμή την σπιθαμή τα πάντα γύρω τους, «...ματάδες ανέβαιναν την πλατεία απ' την Γούναρη, αλλά προσέγγιζαν, ακόμη περισσότεροι και απ' την Σβώλου. Ήταν ζήτημα στιγμών οι μαθητές να βρεθούν κυκλωμένοι. Εμφανίζεται τότε, σαν άγρια βροχή, ένας άνθρωπος με καλυμμένα χαρακτηριστικά· μια λεπτοφυής μαυροντυμένη φιγούρα, που αρπάζει αυτό εδώ το πακτωμένο καλάθι σκουπιδιών στ' αριστερά σου...». Ο Κώστας έστρεψε λίγο το λαιμό του, για να δει έναν στύλο με διπλό μεταλλικό καλάθι, πακτωμένο με χοντρά βύσματα στο πλακάκι.

«Και ενώ οι διμοιρίες απείχαν ελάχιστα πλέον μέτρα απ' τους εξεγερμένους μαθητές, με μια κίνηση αρπάζει το καλάθι και το τραβάει με τόση δύναμη, ώστε ξεπατώνοντας τα βύσματα που το συγκρατούσαν στο έδαφος, βρέθηκε και ο ίδιος πεσμένος. Οι μπάτσοι τον κοιτούσαν όχι βέβαια με φόβο, αλλά ξαφνιασμένοι απ' το παράτολμο θάρρος του, σαστίζοντας για λίγες στιγμές, που όμως ήταν αρκετές για τους μαθητές, ώστε να σπάσουν με μια επιθετική κίνηση, σώμα με σώμα, τον αστυνομικό κλοιό, ανεβαίνοντας στην Εγνατία για ανασύνταξη. Η μαυροντυμένη φιγούρα, άρθρωσε μια πρωτόγονη κραυγή, εκσφενδονίζοντας το μεταλλικό καλάθι σκουπιδιών στην πιο κοντινή απ' τις διμοιρίες, τραυματίζοντας τον επικεφαλής στο χέρι. Οι υπόλοιποι ένστολοι

συνέχεια στη σελίδα 6

συνέχεια από τη σελίδα 5

φονιάδες τον πήραν στο κατόπι, αλλά ήταν τόσο μα τόσο γρήγορος που σε κάθε δευτερόλεπτο καταδίωξης, αύξανε την απόσταση απ' τους διώκτες του. Τελικά χάθηκε μέσα στα στενά, το ίδιο ξαφνικά και αναπάντεχα με τον τρόπο που είχε εμφανιστεί...».

Ο Κώστας είχε τώρα το ύφος που θα είχε κάποιος αν ανακάλυπτε τη χαμένη του



συλλογή από κόμιξ στο πατάρι του πατρικού του σπιτιού. *«Δηλαδή Σίσυφε, όλα αυτά που μου περιγράφεις έγιναν εδώ που καθόμαστε, στην πλατεία Ναυαρίνου; Είσαι βέβαιος, άνθρωπε μου; Ξέρεις πόσο σημαντικά είναι για μένα όλα αυτά που μου διηγήθηκες;»* Ένα ζεστό χαμόγελο βρήκε τη θέση του στο πρόσωπο του Σισύφου πριν χαθεί και αυτό, όπως και η μέρα, στο σεντούκι του χρόνου. *«Τί είναι όμως σημαντικό για σένα, σε αυτή την ιστορία;»*. *«Σίσυφε, όπως είπες και εσύ πρωτύτερα, αυτή τη στιγμή στη Θεσσαλονίκη έχει επικρατήσει η λαίλαπα του κινήματος, η σύμπλευση με την αρι-*

των αγώνων για την ολική απελευθέρωση. Όλα αυτά δεν οφείλουν –στους εαυτούς τους πρώτα απ' όλα– ν' αναδεικνύουν οι αναρχικοί; Θέλω να πω, αν ένας αγώνας χάνεται στη λήθη, πως θα εμπνεύσει αυτούς που έρχονται να συνεχίσουν την ειλικρινή και ανιδιοτελή δράση για την ελευθερία; Έτσι δεν είναι;».

Ο Σίσυφος έτριψε με μανία το πιγούνι του, το θέμα δεν του ήταν καθόλου ευχάριστο. Τα τελευταία χρόνια όλο αυτό που συνέβαινε στον λεγόμενο «χώρο» της Θεσσαλονίκης, μόνο αγώνα για την ελευθερία δεν θα το ονομάτιζες. *«Έτσι είναι... το ζήτημα όμως δεν είναι τόσο απλό. Η ακηδεμόνευτη δράση είναι κομμάτι και της αναρχικής δράσης· ακόμη και πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν καμία σχέση με τους αναρχικούς, όταν βρίσκονταν σε συγκρούσεις δίπλα τους, εμπνέονταν απ' το ήθος και τον τρόπο δράσης τους. Όταν, όμως, άνθρωποι ιδιοτελείς, μικρόψυχοι, ακόμη και εξουσιομανείς, παρουσιάζονται ως «αναρχικοί», τότε το πράγ-*

Μήπως τελικά

Συμβαίνουν κάποιες φορές γεγονότα και καταστάσεις που ενώ όλοι μας διαισθητικά αντιλαμβανόμαστε τη σημασία, το βάθος και τις συνέπειες που έχουν ή θα έχουν στο μέλλον, εν τούτοις η «λογική» αδυνατεί ή φοβάται να τις σχηματοποιήσει, να τις περιγράψει με λέξεις –παρά τον αστείρευτο πλούτο της ελληνικής γλώσσας– εν τέλει τις αρνείται και τις απορρίπτει ως μη «λογικές».

Αυτή είναι μια χρόνια, «επαγγελματική» νόσος, όσων έχουν αφεθεί να έχουν ως πνευματικό μπούσουλα, κάποιο θρησκευτικό δόγμα, μια ιδεολογία ή μια πολιτική δοξασία. Το νοητικό δίκτυο είναι για αρκετούς τόσο ισχυρό ώστε δεν μπορούν να κάνουν μια απλή ανάγνωση της πραγματικότητας αν δεν φορέσουν πρώτα τα ιδεολογικά «γυαλιά» τους. Ανάλογα με τον βαθμό που ταιριάζει η πραγματικότητα με τα ψεύτικα είδωλα των διαφόρων δοξασιών, την ...προσαρμόζουν, απορρίπτοντας τα στοιχεία εκείνα που δεν συμφωνούν, ή αναιρούν τα εγκεφαλικά ιδεολογι-

Αντιγράφουμε από την σχετική συνθήκη του ΟΗΕ του 1948, το άρθρο 2: **«Γενοκτονία σημαίνει οποιαδήποτε από τις ακόλουθες πράξεις οι οποίες διαπράττονται με την πρόθεση καταστροφής, εν όλω ή εν μέρει, μίας εθνικής, εθνοτικής, φυλετικής ή θρησκευτικής ομάδας ως τέτοιας α) ανθρωποκτονία μελών της ομάδας, β) πρόκληση βαρείας σωματικής ή διανοητικής βλάβης σε μέλη της ομάδας, γ) με πρόθεση την επιβολή επί της ομάδας συνθηκών ζωής υπολογισμένων να επιφέρουν τη φυσική καταστροφή της εν όλω ή εν μέρει, δ) επιβολή μέτρων που σκοπεύουν στην παρεμπόδιση των γεννήσεων εντός της ομάδας, ε) δια της βίας μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».**

θο των αχρήστων, συχνά μαζί με την εποχή που την γέννησε, ανοίγοντας το δρόμο για άλλες, πιο σύγχρονες θεωρήσεις μέσα σε ένα νέο περιβάλλον. Καμία ιδεολογία ή θεώρηση δεν είναι αναντικατάστατη. Το αρχέγονο ορμέμφυτο δεν σταμάτησε και δεν θα σταματήσει να εκδηλώνεται όσο υπάρχουν άνθρωποι. Οι εκφράσεις μόνο αλλάζουν αλλά η ουσία παραμένει η ίδια.

Το φαινόμενο της «έλλογης» απόρριψης του κινδύνου ή ακόμα χειρότερα της αδυναμίας αναγνώρισης όλων των προειδοποιητικών εκείνων στοιχείων που θυμίζουν τα συμπτώματα σε μια ασθένεια, φτάνει να αγκαλιάζει ολόκληρους πληθυσμούς. Οι θιβετανοί επιχείρησαν να σταματήσουν την κινέζικη κομμουνιστική εισβολή το 1950, εν μέρει με λιτανείες και προσευχές. Οι περισσότεροι από τους κρατούμενους των Χιτλερικών, ακόμα και στην αποβάθρα του Αουσβιτς, αρνήθηκαν να δουν την πραγματικότητα της εξόντωσης, πιστεύοντας ίσως (;) πως τα αδιανόητα από ηθικής άποψης πράγματα δεν θα συμβούν ποτέ. Οι ιθαγενείς φυλές στο μεγαλύτερο τμήμα της αμερικάνικης ηπείρου αφανίστηκαν από το πρόσωπο γης και στο υπόλοιπο αφομοιώθηκαν (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) και μαζί τους χάθηκαν οι παραδόσεις και η κουλτούρα αιώνων ή χιλιετιών. Τα όσα ελάχιστα γνωρίζουμε προέρχονται κατά κύριο λόγο από δευτερογενείς πηγές. Για ειρωνεία, τα ονόματα εξαφανισμένων φυλών σώζονται ως τοπωνύμια, ως ονόματα οπλικών συστημάτων και φίρμες αυτοκινήτων από τους νέους αποίκους.

Η λαϊκή παράδοση στον ελλαδικό χώρο, στόμα με στόμα και κόντρα στην επίσημη ιστοριογραφία, πολύ σοφά εντοπίζει αυτό το σημείο της μη αντιστρεπτής παρακμής στη δύση μιας άλλης εποχής: είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει τις ατελείωτες

Ο Κώστας είχε τώρα το ύφος που θα εί-
χε κάποιος αν ανακάλυπτε τη χαμένη του



συλλογή από κόμιξ στο πατάρι του πατρικού του σπιτιού. *«Δηλαδή Σίσυφε, όλα αυτά που μου περιγράφεις έγιναν εδώ που καθόμαστε, στην πλατεία Ναυαρίνου; Είσαι βέβαιος, άνθρωπε μου; Ξέρεις πόσο σημαντικά είναι για μένα όλα αυτά που μου διηγήθηκες;»* Ένα ζεστό χαμόγελο βρήκε τη θέση του στο πρόσωπο του Σισύφου πριν χαθεί και αυτό, όπως και η μέρα, στο σεντούκι του χρόνου. «*Τί είναι όμως σημαντικό για σένα, σε αυτή την ιστορία;*». «*Σίσυφε, όπως είπες και εσύ πρωτύτερα, αυτή τη στιγμή στη Θεσσαλονίκη έχει επικρατήσει η λαίλαπα του κινήματος, η σύμπλευση με την αριστερά, ο εναλλακτισμός, το στήσιμο μιας κατάστασης «αλά Εξάρχεια» στην πλατεία Ροτόντας και πέριξ. Για να μην τα πολυλογώ, οτιδήποτε έχει να κάνει με την Αναρχία και τους ακηδεμόνευτους κοινωνικούς αγώνες, συκοφαντείται και πολεμιέται λυσσαλέα. Το να ακούω ότι μια τέτοια ιστορία συνέβη εδώ, στους ίδιους δρόμους και πλατείες που τώρα «βασιλεύουν» όσα ανέφερα παραπάνω, είναι τρομερά σημαντικό για μένα. Είναι μια ουσιαστική καταγραφή μνήμης*

Ο Σίσυφος έτριψε με μανία το πιγούνι
του, το θέμα δεν του ήταν καθόλου ευχάριστο. Τα τελευταία χρόνια όλο αυτό που συνέβαινε στον λεγόμενο «χώρο» της Θεσσαλονίκης, μόνο αγώνα για την ελευθερία δεν θα το ονομάτιζες. «*Ετσι είναι… το ζήτημα όμως δεν είναι τόσο απλό. Η ακηδεμόνευτη δράση είναι κομμάτι και της αναρχικής δράσης· ακόμη και πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν καμία σχέση με τους αναρχικούς, όταν βρίσκονταν σε συγκρούσεις δίπλα τους, εμπνέονταν απ' το ήθος και τον τρόπο δράσης τους. Όταν, όμως, άνθρωποι ιδιοτελείς, μικρόψυχοι, ακόμη και εξουσιομανείς, παρουσιάζονται ως «αναρχικοί», τότε το πράγμα μπερδεύεται πολύ. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις. Το ζήτημα είναι πιο σύνθετο και χρειάζεται προφανώς μεγαλύτερη ανάλυση». «Ναι, καταλαβαίνω, πέρασε και η ώρα. Να σου κάνω όμως μια τελευταία ερώτηση;»* Ο Σίσυφος χαμογελούσε· ήδη μάντευε το περιεχόμενο της. «*Η μαυροντυμένη φιγούρα της ιστορίας, ήταν αγόρι ή κορίτσι;*».

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Γνωστοποίηση

Σας κάνουμε γνωστό πως τα e-mail (ηλεκτρονικές ταχυδρομικές

λών της ομάδας, β) πρόκληση βαρείας σωματικής ή διανοητικής βλάβης σε μέλη της ομάδας, γ) με πρόθεση την επιβολή επί της ομάδας συνθηκών ζωής υπολογισμένων να επιφέρουν τη φυσική καταστροφή της εν όλω ή εν μέρει, δ) επιβολή μέτρων που σκοπεύουν στην παρεμπόδιση των γεννήσεων εντός της ομάδας, ε) δια της βίας μεταφορά παιδιών της ομάδας σε άλλη ομάδα».

Μήπως τελικά

Συμβαίνουν κάποιες φορές γεγονότα και καταστάσεις που ενώ όλοι μας διαισθητικά αντιλαμβανόμαστε τη σημασία, το βάθος και τις συνέπειες που έχουν ή θα έχουν στο μέλλον, εν τούτοις η «λογική» αδυνατεί ή φοβάται να τις σχηματοποιήσει, να τις περιγράψει με λέξεις –παρά τον αστείρευτο πλούτο της ελληνικής γλώσσας– εν τέλει τις αρνείται και τις απορρίπτει ως μη «λογικές».

Αυτή είναι μια χρόνια, «επαγγελματική» νόσος, όσων έχουν αφεθεί να έχουν ως πνευματικό μπούσουλα, κάποιο θρησκευτικό δόγμα, μια ιδεολογία ή μια πολιτική δοξασία. Το νοητικό δίκτυο είναι για αρκετούς τόσο ισχυρό ώστε δεν μπορούν να κάνουν μια απλή ανάγνωση της πραγματικότητας αν δεν φορέσουν πρώτα τα ιδεολογικά «γυαλιά» τους. Ανάλογα με τον βαθμό που ταιριάζει η πραγματικότητα με τα ψεύτικα είδωλα των διαφόρων δοξασιών, την ...προσαρμόζουν, απορρίπτοντας τα στοιχεία εκείνα που δεν συμφωνούν, ή αναιρούν τα εγκεφαλικά ιδεολογικά σχήματα και προσπαθώντας να εκλογικεύσουν το ένστικτο του φόβου που η φύση έχει προικίσει όλα, ανεξαιρέτως, τα ζωϊκά είδη για να τα προειδοποιήσει και να τα προστατέψει.

Η χρόνια νοητική αρτηριοσκλήρωση έχει δυστυχώς αποδείξει στο παρελθόν την ικανότητά της να προσβάλλει όχι μόνο τους φορείς των πολυώνυμων εξουσιαστικών ιδεολογιών αλλά και τους αντίστοιχους των λεγόμενων απελευθερωτικών θεωρήσεων όπως των διάφορων παραλλαγών της αντιεξουσίας και της αναρχίας. Ο συντηρητισμός, ο δογματισμός, η έλλειψη πνευματικών οριζόντων, τα διάφορα ιδεολογικά ταμπού, η καταφυγή σε απλοϊκά

Το φαινόμενο της «έλλογης» απόρριψης του κινδύνου ή ακόμα χειρότερα της αδυναμίας ανάγνωσης όλων των προειδοποιητικών εκείνων στοιχείων που θυμίζουν τα συμπτώματα σε μια ασθένεια, φτάνει να αγκαλιάζει ολόκληρους πληθυσμούς. Οι θιβετανοί επιχείρησαν να σταματήσουν την κινέζικη κομμουνιστική εισβολή το 1950, εν μέρει με λιτανείες και προσευχές. Οι περισσότεροι από τους κρατούμενους των Χιτλερικών, ακόμα και στην αποβάθρα του Αουσβιτς, αρνήθηκαν να δουν την πραγματικότητα της εξόντωσης, πιστεύοντας ίσως (;) πως τα αδιανόητα από ηθικής αποψης πράγματα δεν θα συμβούν ποτέ. Οι ιθαγενείς φυλές στο μεγαλύτερο τμήμα της αμερικάνικης ηπείρου αφανίστηκαν από προσώπου γης και στο υπόλοιπο αφομοιώθηκαν (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) και μαζί τους χάθηκαν οι παραδόσεις και η κουλτούρα αιώνων ή χιλιετιών. Τα όσα ελάχιστα γνωρίζουμε προέρχονται κατά κύριο λόγο από δευτερογενείς πηγές. Για ειρωνεία, τα ονόματα εξαφανισμένων φυλών σώζονται ως τοπωνύμια, ως ονόματα οπλικών συστημάτων και φίρμες αυτοκινήτων από τους νέους αποίκους.

Η λαϊκή παράδοση στον ελλαδικό χώρο, στόμα με στόμα και κόντρα στην επίσημη ιστοριογραφία, πολύ σοφά εντοπίζει αυτό το σημείο της μη αντιστρεπτής παρακμής στη δύση μιας άλλης εποχής: είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει τις ατελείωτες θεολογικές έριδες των ανώτερων βυζαντινών κύκλων λίγο πριν σαρώσει ο Μωάμεθ ο Πορθητής τα υπολείμματα της πάλαι ποτέ βυζαντινής αυτοκρατορίας. Μέσα στην πικρή ειρωνεία μπορούμε να διακρίνουμε τον ψύχραιμο ρεαλισμό: δεν είναι οι θεολογικές διαμάχες η αιτία της Άλωσης αλλά το ψυχοραγητό μιας εποχής που πεθαίνει, αυτή και τα σύμβολά της.

Η ύπαρξη –ή μη– αναγεννητικών δυνατοτήτων είναι συνθήκη **ζωής και θανάτου** για όλες τις πληθυσμιακές ενότητες. Η ύπαρξη τους με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, την κουλτούρα και την γλώσσα δεν θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη, αλλά θα πρέπει να θεωρηθεί ως **διαρκής μάχη** με ε-

συλλογή από κόμικς στο πατάρι του πατρικού του σπιτιού. *«Δηλαδή Σίσυφε, όλα αυτά που μου περιγράφεις έγιναν εδώ που καθόμαστε, στην πλατεία Ναυαρίνου; Είσαι βέβαιος, άνθρωπε μου; Ξέρεις πόσο σημαντικά είναι για μένα όλα αυτά που μου διηγήθηκες;»* Ένα ζεστό χαμόγελο βρήκε τη θέση του στο πρόσωπο του Σισύφου πριν χαθεί και αυτό, όπως και η μέρα, στο σεντούκι του χρόνου. *«Τί είναι όμως σημαντικό για σένα, σε αυτή την ιστορία;». «Σίσυφε, όπως είπες και εσύ πρωτύτερα, αυτή τη στιγμή στη Θεσσαλονίκη έχει επικρατήσει η λαίλαπα του κινήματος, η σύμπλευση με την αριστερά, ο εναλλακτισμός, το στήσιμο μιας κατάστασης «αλά Εξάρχεια» στην πλατεία Ροτόντας και πέριξ. Για να μην τα πολυλογώ, οτιδήποτε έχει να κάνει με την Αναρχία και τους ακηδεμόνευτους κοινωνικούς αγώνες, συκοφαντείται και πολεμιέται λυσσαλέα. Το να ακούω ότι μια τέτοια ιστορία συνέβη εδώ, στους ίδιους δρόμους και πλατείες που τώρα «βασιλεύουν» όσα ανέφερα παραπάνω, είναι τρομερά σημαντικό για μένα. Είναι μια ουσιαστική καταγραφή μνήμης*στο. Τα τελευταία χρόνια όλο αυτό που συνέβαινε στον λεγόμενο «χώρο» της Θεσσαλονίκης, μόνο αγώνα για την ελευθερία δεν θα το ονομάτιζες. *«Ετσι είναι... το ζήτημα όμως δεν είναι τόσο απλό. Η ακηδεμόνευτη δράση είναι κομμάτι και της αναρχικής δράσης· ακόμη και πολλοί άνθρωποι που δεν είχαν καμία σχέση με τους αναρχικούς, όταν βρίσκονταν σε συγκρούσεις δίπλα τους, εμπνέονταν απ' το ήθος και τον τρόπο δράσης τους. Όταν, όμως, άνθρωποι ιδιοτελείς, μικρόψυχοι, ακόμη και εξουσιομανείς, παρουσιάζονται ως «αναρχικοί», τότε το πράγμα μπερδεύεται πολύ. Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνεις. Το ζήτημα είναι πιο σύνθετο και χρειάζεται προφανώς μεγαλύτερη ανάλυση». «Ναι, καταλαβαίνω, πέρασε και η ώρα. Να σου κάνω όμως μια τελευταία ερώτηση;»* Ο Σίσυφος χαμογελούσε· ήδη μάντευε το περιεχόμενο της. *«Η μαυροντυμένη φιγούρα της ιστορίας, ήταν αγόρι ή κορίτσι;».*

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Γνωστοποίηση

Σας κάνουμε γνωστό πως τα e-mail (ηλεκτρονικές ταχυδρομικές διευθύνσεις) άλλαξαν.
Προκειμένου να απευθυνθείτε σε κάποια από τις ομάδες ή συλλογικότητες θα χρειαστεί να χρησιμοποιήσετε τις ακόλουθες:

Συσπείρωση Αναρχικών: **anarchy@anarchy.gr**
Συλλογικότητα anarchypress.gr: **anarchypress@anarchy.gr**
Εφημερίδα ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ: **diadromi@anarchy.gr**
Αναρχική Αρχειοθήκη: **anarxiki_arxeiothiki@anarchy.gr**
www.anarchy.gr: **revolution@anarchy.gr**

Προκειμένου να υπάρξει μία ομαλή μετάβαση στις νέες ταχυδρομικές διευθύνσεις, οι προηγούμενες:
anarchy@vip.gr,
diadromi@revolution.gr και
anarchypress@revolution.gr
θα εξακολουθήσουν να είναι ενεργές μέχρι τις 31-12-2013.

και τις απορρίπτει ως μη «λογικές».

Αυτή είναι μια χρόνια, «επαγγελματική» νόσος, όσων έχουν αφεθεί να έχουν ως πνευματικό μπούσουλα, κάποιο θρησκευτικό δόγμα, μια ιδεολογία ή μια πολιτική δοξασία. Το νοητικό δίκτυο είναι για αρκετούς τόσο ισχυρό ώστε δεν μπορούν να κάνουν μια απλή ανάγνωση της πραγματικότητας αν δεν φορέσουν πρώτα τα ιδεολογικά «γυαλιά» τους. Ανάλογα με τον βαθμό που ταιριάζει η πραγματικότητα με τα ψεύτικα είδωλα των διαφόρων δοξασιών, την ...προσαρμόζουν, απορρίπτοντας τα στοιχεία εκείνα που δεν συμφωνούν, ή αναιρούν τα εγκεφαλικά ιδεολογικά σχήματα και προσπαθώντας να εκλογικεύσουν το ένστικτο του φόβου που η φύση έχει προικίσει όλα, ανεξαιρέτως, τα ζωικά είδη για να τα προειδοποιήσει και να τα προστατέψει.

Η χρόνια νοητική αρτηριοσκλήρωση έχει δυστυχώς αποδείξει στο παρελθόν την ικανότητά της να προσβάλλει όχι μόνο τους φορείς των πολυώνυμων εξουσιαστικών ιδεολογιών αλλά και τους αντίστοιχους των λεγόμενων απελευθερωτικών θεωρήσεων όπως των διάφορων παραλλαγών της αντιεξουσίας και της αναρχίας. Ο συντηρητισμός, ο δογματισμός, η έλλειψη πνευματικών οριζόντων, τα διάφορα ιδεολογικά «ταμπού», η καταφυγή σε απλοϊκά διπολικά διλήμματα και η κατατριβή με τα δευτερεύοντα δεν είναι ελάττωμα της μίας ή άλλης πλευράς αποκλειστικά.

Θλιβερό αλλά αναπόφευκτο απότοκο αυτής της εξέλιξης είναι η αδυναμία προσδιορισμού του **κινδύνου**, ο οποίος είτε διασκεδάζεται με «λογικές» εξηγήσεις είτε με περίπλοκες περιφραστικές διατυπώσεις, πόσον μάλλον η κατανόηση και η αντιμετώπιση του. Αυτό βέβαια δεν γίνεται κάθε χρόνο ή κάθε δέκα χρόνια. Γίνεται όταν εξαντληθούν οι αναγεννητικές δυνατότητες ενός ιδεολογικού ρεύματος ή μιας ολόκληρης κοινωνίας, εθνότητας ή φυλής.

Είναι η στιγμή που γίνεται αντιληπτό από όλους το μη αντιστρεπτό εκείνο σημείο της πνευματικής παρακμής. Η κατάληξη είναι αναπόδραστη και περιγράφεται κυριολεκτικά ως «τέλος εποχής», συνδυαζόμενο με την ιστορική συγκυρία. Η παλαιά ιδεολογία ή δοξασία καταλήγει στον κάλα-

μοιώθηκαν (εκτός ελαχίστων εξαιρέσεων) και μαζί τους χάθηκαν οι παραδόσεις και η κουλτούρα αιώνων ή χιλιετιών. Τα όσα ελάχιστα γνωρίζουμε προέρχονται κατά κύριο λόγο από δευτερογενείς πηγές. Για ειρωνεία, τα ονόματα εξαφανισμένων φυλών σώζονται ως τοπωνύμια, ως ονόματα οπλικών συστημάτων και φίρμες αυτοκινήτων από τους νέους αποίκους.

Η λαϊκή παράδοση στον ελλαδικό χώρο, στόμα με στόμα και κόντρα στην επίσημη ιστοριογραφία, πολύ σοφά εντοπίζει αυτό το σημείο της μη αντιστρεπτής παρακμής στη δύση μιας άλλης εποχής: είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει τις ατελείωτες θεολογικές έριδες των ανώτερων βυζαντινών κύκλων λίγο πριν σαρώσει ο Μωάμεθ ο Πορθητής τα υπολείμματα της πάλαι ποτέ βυζαντινής αυτοκρατορίας. Μέσα στην πικρή ειρωνεία μπορούμε να διακρίνουμε τον ψύχραιμο ρεαλισμό: δεν είναι οι θεολογικές διαμάχες η αιτία της Άλωσης αλλά το ψυχογραφημά μιας εποχής που πεθαίνει, αυτή και τα σύμβολά της.

Η ύπαρξη –ή μη– αναγεννητικών δυνατοτήτων είναι συνθήκη **ζωής και θανάτου** για όλες τις πληθυσμιακές ενότητες. Η ύπαρξή τους με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, την κουλτούρα και την γλώσσα δεν θα πρέπει να θεωρείται δεδομένη, αλλά θα πρέπει να θεωρηθεί ως **διαρκής μάχη** με εξουσιαστικές δυνάμεις που ενδογενώς ή εξωγενώς επιχειρούν την αφομοίωση, την διάλυση και τον αφανισμό με οικονομικά, πολιτικά και στρατιωτικά μέσα, για τους δικούς τους σκοπούς.

Μια παλιότερη έρευνα της UNESCO μας ενημερώνει ότι από τις 6.000 περίπου γλώσσες που μιλιούνται σήμερα στον πλανήτη, σε πενήντα χρόνια θα έχουν απομείνει οι μισές, ενώ σε μια αντίστοιχη έρευνα επισημαίνεται ότι κάθε 14 ημέρες χάνεται από μία γλώσσα. Η αναγωγή είναι αυτονόητη: Όταν χάνεται μια γλώσσα, χάνεται το τελευταίο ζωντανό αποτύπωμα μιας φυλής που εδώ και πάρα πολλά χρόνια δεν υπάρχει ως τέτοια, αλλά ως ένας συρρικνούμενος και γερασμένος πληθυσμός που έχει διαλέξει ή έχει υποχρεωθεί να αφομοιωθεί, χάνοντας για πάντα τις εστίες, την κουλτούρα, τα τραγούδια, την φιλοσοφία, τις παραδόσεις του και εν τέλει την

συνέχεια του. Οι εξουσίες, από πολύ παλιά, θεωρούν εξαιρετικά επικίνδυνο τον πλούτο των απειράριθμων ανθρώπινων κοινοτήτων και φυλών και δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο ότι η ύπαρξη πολλών γλωσσών και άρα πολλών φυλών θεωρείται ως «θεϊκή κατάρα», όπως μας πληροφορεί στη Γένεση ο μύθος του «πύργου της Βαβέλ».

Ένα τέτοιο σύμπτωμα αυτής της «ασθένειας» επιχειρούμε να περιγράψουμε με το παρόν κείμενο, την συρρίκνωση και τη γήρανση του πληθυσμού στον ελλαδικό χώρο ως αποτέλεσμα των νέων συνθηκών κυριαρχίας που επιβάλλονται με πρωτοφανή βία τα τελευταία χρόνια. Εξ αιτίας της έντασης της συγκεκριμένης επίθεσης, αλλά και των προοπτικών που διαγράφονται, μπορούμε να ισχυριστούμε με επάρκεια πως πρόκειται **περί οργανωμένου σχεδίου αποσύνθεσης του εγχώριου πληθυσμού** με **στοιχεία που προσιδιάζουν τόσο σε γενοκτονία όσο και σε βίαιη αλλαγή της σύνθεσής του**. Η παράθεση του σχετικού χωρίου

ναζιστικό δόγμα της «συλλογικής ευθύνης» και η de facto απόδοση ενιαίων (και μάλιστα φυλετικών!) χαρακτηριστικών σε ένα όχι και τόσο ομοιογενές φυλετικά κομμάτι με σκοπό τον (συμβολικό) εξοβελισμό του προς όφελος άλλου «ενιαίου», όπως οι μετανάστες, μπορεί κάλλιστα να αποτελεί τη ραχοκοκκαλιά αριστερών και αντιφασιστικών θεωρήσεων.

Σύμφωνα με τον άνωθεν επιβαλλόμενο πολιτικό καθωσπρεπισμό, επιτρέπεται ή σιωπηρά ενθαρρύνεται να κρατάει κάποιος σε μια πορεία σημαία ενός άλλου κράτους, αλλά αποτελεί στόχο λυντσαρίσματος –ενίοτε και ληστείας– κάποιος περαστικός που θα τολμήσει να φέρει έστω και ένα μικρό ελληνικό σημαιάκι. Δεν είναι υπερβολή να πούμε ότι ο αντιφασισμός αυτού του τύπου είναι το alter ego του φασισμού, διέπεται από τα ίδια διχαστικά σύνδρομα, μοιράζεται την ίδια ολοκληρωτική μεσσιανική θεώρηση και έχει την ίδια απάνθρωπη εξουσιαστική πρακτική.



έχουμε γενοκτονία;

(Μέρος α΄)

από τον ΟΗΕ δεν γίνεται για να λάβουν περισσότερη αξία τα γραφόμενα, αλλά για να καταδειχτεί ότι το μαζικό οργανωμένο έγκλημα διαθέτει και κανόνες: πρώτον, δεύτερον, τρίτον, τέταρτον.

Δεν αγνοούμε, βέβαια, ότι το ζήτημα, διαστρεβλωμένο και κακοποιημένο ως προς την ουσία του, γίνεται αντικείμενο συνθηματολογίας από διάφορους «εθνικιστικούς» κύκλους, με σκοπό τα μικροπολιτικά συμφέροντα τους. Πάντα καταδεικνύουν ως υπεύθυνο έναν πολιτικό ή μια συγκεκριμένη πολιτική συμμορία, επιδιώκοντας κατ' ουσίαν να την διαδεχτούν και να συνεχίσουν αυτοί τα ίδια εγκλήματα.

Στον αντίποδα, η σύγχρονη Ιερά Συμμαχία έρχεται με πολιτική μαεστρία να εγκολπώσει τις υποβόσκουσες ρατσιστικές λογικές της αριστεράς που προωθεί ή σιγοντάρει τον λεγόμενο αντιεθνικισμό, δηλαδή

Θεωρούμε ότι το ζήτημα των πληθυσμιακών μεταβολών έχει γενικότερη σημασία, επειδή **ένας συρρικνωμένος και γερασμένος πληθυσμός είναι πιο εύκολος στόχος για την εξουσία και λιγοστεύουν οι ελπίδες του για απελευθερωτικές προοπτικές**. Δεν ισχυριζόμαστε φυσικά ότι η πληθυσμιακή αύξηση από μόνη της είναι ικανή συνθήκη για ν' ανοίξει τους δρόμους της απελευθέρωσης, αφού απαιτείται ένας περίπλοκος συνδυασμός πολλών παραγόντων αλλά και συγκυριών σε μια μακροχρόνια πορεία.

Ωστόσο το μέλλον μιας κοινότητας ή ενός συνόλου παραμένει ένα αγωνιώδες συλλογικό ερώτημα, που δεν μπορεί να απαντηθεί με αφορισμούς ή με διάφορα «ήξεις-αφίξεις».

Ο «άνωθεν» πολιτικός καθωσπρεπισμός έχει δώσει τη «λύση» δια των παραισθησιογόνων: Είναι επιτρεπτό, ενθαρρύνεται ανοι-

Οι λεγόμενες απελευθερωτικές θεωρίες (δεν συζητάμε για τις εξουσιαστικές), όπως οι παραλλαγές της αντιεξουσίας και οι στρεβλώσεις της αναρχίας, μέσω του αναρχισμού, είναι έτοιμες να σηκώσουν το φρύδι στο τελευταίο ερώτημα. *«Ελα μωρέ τώρα που θα ασχοληθούμε με τους πασοκτζήδες/μικροαστούς/ελληναράδες/καταναλωτές-και-δε-συμμαζεύεται»*. Το βαθύ αποτύπωμα της ξενομανίας και του «αισθήματος κατωτερότητας», που εμφυτεύτηκε από την Βαυαροκρατία και μετά, έρχεται να συναντήσει και να δικαιώσει το διάχυτο πνεύμα ελιτισμού. Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Αυτές οι θεωρήσεις που αναπτύχθηκαν και **βολεύτηκαν** στο φιλόξενο θερμοκήπιο της λεγόμενης μεταπολίτευσης και τροφοδοτήθηκαν εν μέρει με τους δυσαρεστημένους από τους κομματικούς μηχανισμούς, φέρουν ως στίγμα το βασικότερο χαρακτηριστικό της: **τη λογική του διχασμού ή καλύτερα του κατακερματισμού**. Σε αυτές τις περιπτώσεις, το «εμείς» δεν νοείται ως τίποτα περισσότερο από τον στενό κύκλο των πεπεισμένων με την συγκεκριμένη παραλλαγή της ιδεολογίας, οι «τριγύρω»

να εκπληρώσουν τα σχέδια της κυριαρχίας, δια μέσου λύσεων τύπου Ανάν.

Αυτή η χρονική περίοδος είναι ιστορικής σημασίας και συμβαίνει κάθε πενήντα ή εκατό χρόνια. Είναι η στιγμή όπου όλοι οι κρατικοί ιδεολογικοί μηχανισμοί ατροφούν, τα παραδοσιακά μέσα ελέγχου καταρρέουν, τα έως τώρα δεδομένα ανατρέπονται και δυνητικά ανοίγονται νέοι δρόμοι συνθέσεων και αγώνων. Στο βαθμό που η λογική παραμένει η ίδια, οι τετριμμένες και αδιέξοδες θεωρίες που είτε επαναλαμβάνονται μονότονα, είτε παρουσιάζονται σαν καινούργιοι επαναστατικοί δρόμοι της πράξης έχουν την αναπόφευκτη κατάληξή τους στον πάτο ενός μεγάλου σκουπιδοτενεκέ. Τα μουσεία και οι υποσημειώσεις των βιβλίων είναι γεμάτες με τέτοιες λογικές και αντιλήψεις που κάποτε εξέφραζαν δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες. Μετά το 1936-37 στην Ισπανία εξατμίστηκαν εν ριπή οφθαλμού οι διάφορες αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές κινήσεις και πρακτικές που λίγους μήνες πριν στηρίζονταν από μεγάλα κομμάτια της ισπανικής κοινωνίας.

Δυστυχώς, δεν υπάρχει τρόπος ένας γέ-

σύνθεσης του εγχώριου πληθυσμού με **στοιχεία που προσιδιάζουν τόσο σε γενοκτονία όσο και σε βίαιη αλλαγή της σύνθεσής του.** Η παράθεση του σχετικού χωρίου

πό τα ίδια διχαστικά σύνδρομα, μοιράζεται την ίδια ολοκληρωτική μεσσιανική θεώρηση και έχει την ίδια απάνθρωπη εξουσιαστική πρακτική.



έχουμε γενοκτονία;

(Μέρος α΄)

από τον ΟΗΕ δεν γίνεται για να λάβουν περισσότερη αξία τα γραφόμενα, αλλά για να καταδειχτεί ότι το μαζικό οργανωμένο έγκλημα διαθέτει και κανόνες: πρώτον, δεύτερον, τρίτον, τέταρτον.

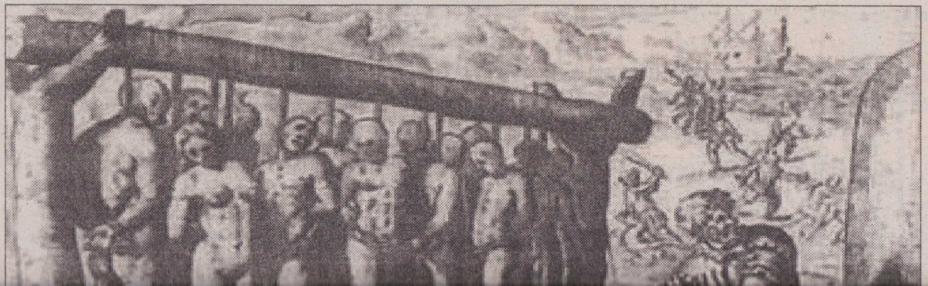
Δεν αγνοούμε, βέβαια, ότι το ζήτημα, διαστρεβλωμένο και κακοποιημένο ως προς την ουσία τού, γίνεται αντικείμενο συνθηματολογίας από διάφορους «εθνικιστικούς» κύκλους, με σκοπό τα μικροπολιτικά συμφέροντα τους. Πάντα καταδεικνύουν ως υπεύθυνο έναν πολιτικό ή μια συγκεκριμένη πολιτική συμμορία, επιδιώκοντας κατ΄ ουσίαν να την διαδεχτούν και να συνεχίσουν αυτοί τα ίδια εγκλήματα.

Στον αντίποδα, η σύγχρονη Ιερά Συμμαχία έρχεται με πολιτική μαεστρία να εγκολπώσει τις υποβόσκουσες ρατσιστικές λογικές της αριστεράς που προωθεί ή σιγοντάρει τον λεγόμενο αντιεθνικισμό, δηλαδή τον ρατσισμό συνολικά κατά του ελλαδικού πληθυσμού με πρόσχημα τον «ταξικό πόλεμο» ή την εκδήλωση ρατσιστικών συμπεριφορών από ένα, όχι ιδιαίτερα μεγάλο, τμήμα του. Με προκλητικά συνθήματα όπως: «Ελληνες είστε και φαίνεστε», «Μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους με τους έλληνες», «οι μετανάστες είναι ο ανθός της ελληνικής κοινωνίας» και άλλα συναφή, επιχειρήθηκε με χοντροκομμένο τρόπο στο πρόσφατο παρελθόν να αυτοενοχοποιηθεί ο πληθυσμός για το γεγονός ότι απλά υπάρχει στο συγκεκριμένο χώρο και ιστορικό χρόνο. Έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε, ότι το

Θεωρούμε ότι το ζήτημα των πληθυσμιακών μεταβολών έχει γενικότερη σημασία, επειδή **ένας συρρικνωμένος και γερασμένος πληθυσμός είναι πιο εύκολος στόχος για την εξουσία και λιγοστεύουν οι ελπίδες του για απελευθερωτικές προοπτικές.** Δεν ισχυριζόμαστε φυσικά ότι η πληθυσμιακή αύξηση από μόνη της είναι ικανή συνθήκη για ανοίξει τους δρόμους της απελευθέρωσης, αφού απαιτείται ένας περίπλοκος συνδυασμός πολλών παραγόντων αλλά και συγκυριών σε μια μακροχρόνια πορεία.

Ωστόσο το μέλλον μιας κοινότητας ή ενός συνόλου παραμένει ένα αγωνιώδες συλλογικό ερώτημα, που δεν μπορεί να απαντηθεί με αφορισμούς ή με διάφορα «ήξεις-αφήξεις».

Ο «άνωθεν» πολιτικός καθωσπρεπισμός έχει δώσει τη «λύση» δια των παραισθησιογόνων: Είναι επιτρεπτό, ενθαρρύνεται ανοιχτά ή διδάσκεται στα σχολεία η θέαση, αποσπασματική και με απαράδεκτες εξειδανικεύσεις, διαφόρων εξαφανισμένων ή υπό εξαφάνιση φυλών, όπως οι αβορίγινες ή οι ινδιάνοι, οπότε ο καθένας μπορεί να τοποθετήσει εικονικά τον εαυτό του πάνω σε ένα άλογο, κυνηγώντας βίσωνες ή μαλώνοντας αυτούς που κυνηγούν τους βίσωνες, ό,τι προτιμά τέλος πάντων. Το «όπιο» απαλύνει τα βασανιστικά ερωτήματα: **γιατί χάθηκαν αυτές οι φυλές αν και μοιράζονταν πολλά στοιχεία ελευθερίας; Και εν πάση περιπτώση τί θα γίνει με εμάς και αυτό τον ρημαδότοπο που ζούμε;**



Οι λεγόμενες απελευθερωτικές θεωρίες (δεν συζητάμε για τις εξουσιαστικές), όπως οι παραλλαγές της αντιεξουσίας και οι στρεβλώσεις της αναρχίας, μέσω του αναρχισμού, είναι έτοιμες να σηκώσουν το φρύδι στο τελευταίο ερώτημα. *«Ελα μωρέ τώρα που θα ασχοληθούμε με τους πασοκτζήδες/μικροαστούς/ελληναράδες/καταναλωτές-και-δε-συμμαζεύεται»*. Το βαθύ αποτύπωμα της ξενομανίας και του «αισθήματος κατωτερότητας», που εμφυτεύτηκε από την Βαυαροκρατία και μετά, έρχεται να συναντήσει και να δικαιώσει το διάχυτο πνεύμα ελιτισμού. Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Αυτές οι θεωρήσεις που αναπτύχθηκαν και **βολεύτηκαν** στο φιλόξενο θερμοκήπιο της λεγόμενης μεταπολίτευσης και τροφοδοτήθηκαν εν μέρει με τους δυσαρεστημένους από τους κομματικούς μηχανισμούς, φέρουν ως στίγμα το βασικότερο χαρακτηριστικό της: **τη λογική του διχασμού ή καλύτερα του κατακερματισμού.** Σε αυτές τις περιπτώσεις, το «εμείς» δεν νοείται ως τίποτα περισσότερο από τον στενό κύκλο των πεπεισμένων με την συγκεκριμένη παραλλαγή της ιδεολογίας, οι «τριγύρω» είναι πιθανοί εχθροί και οι «εκτός των τειχών», αδιάφοροι ενίοτε και αρνητικοί. Αν και φαινομενικά παράδοξο, αυτό ταλαιπωρεί και τους ετοιμόρροπους κομματικούς μηχανισμούς της αριστεράς. Ούτε η προτεσταντικής προελεύσεως χριστιανική λογική περί των «λίγων και εκλεκτών», που θα σωθούν ξέχωρα από τους άλλους περιορίζεται τελικά στο χώρο της θρησκείας ή σε εξουσιαστικούς και μόνο, μηχανισμούς.

Η εξουσία, όμως, έχει αποδείξει ότι μπορεί κάλλιστα να «σκουπίσει» ολόκληρες γεωγραφικές ενότητες, όταν επιδιώκει να διασφαλίσει ευρύτερα συμφέροντα και νέες ισορροπίες, αδιαφορώντας για τις επί μέρους διαιρέσεις που έχει ή δεν έχει κατασκευάσει εντός του συγκεκριμένου πληθυσμού. Όταν δρομολογηθεί η «τελική λύση», πάνε περίπατο και οι «ταξικοί αγώνες» και οι διάφορες άλλες επιμέρους διαμάχες και ο *«σώζων εαυτόν σωθήτω»*. Τέτοια κάθετα παραδείγματα δεν είναι καθόλου άγνωστα στον ευρύτερο χώρο που κατοικούνταν από ελληνικούς πληθυσμούς. Από τον Πόντο ως τη Συρία μέσα σε δεκατρία χρόνια εξο-

να εκπληρώσουν τα σχέδια της κυριαρχίας, δια μέσου λύσεων τύπου Ανάν.

Αυτή η χρονική περίοδος είναι ιστορικής σημασίας και συμβαίνει κάθε πενήντα ή εκατό χρόνια. Είναι η στιγμή όπου όλοι οι κρατικοί ιδεολογικοί μηχανισμοί ατροφούν, τα παραδοσιακά μέσα ελέγχου καταρρέουν, τα έως τώρα δεδομένα ανατρέπονται και δυνητικά ανοίγονται νέοι δρόμοι συνθέσεων και αγώνων. Στο βαθμό που η λογική παραμένει η ίδια, οι τετριμμένες και αδιέξοδες θεωρίες που είτε επαναλαμβάνονται μονότονα, είτε παρουσιάζονται σαν καινούργιοι επαναστατικοί δρόμοι της πράξης έχουν την αναπόφευκτη κατάληξή τους στον πάτο ενός μεγάλου σκουπιδοτενεκέ. Τα μουσεία και οι υποσημειώσεις των βιβλίων είναι γεμάτες με τέτοιες λογικές και αντιλήψεις που κάποτε εξέφραζαν δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες. Μετά το 1936-37 στην Ισπανία εξατμίστηκαν εν ριπή οφθαλμού οι διάφορες αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές κινήσεις και πρακτικές που λίγους μήνες πριν στηρίζονταν από μεγάλα κομμάτια της ισπανικής κοινωνίας.

Δυστυχώς, δεν υπάρχει τρόπος ένας γέρος σκύλος να μάθει νέα κόλπα, όπως μας λέει μια αγγλική παροιμία.

Λ.

Το Β΄ μέρος θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο.

Δεν αγνοούμε, βέβαια, ότι το ζήτημα, διαστρεβλωμένο και κακοποιημένο ως προς την ουσία του, γίνεται αντικείμενο συνθηματολογίας από διάφορους «εθνικιστικούς» κύκλους, με σκοπό τα μικροπολιτικά συμφέροντα τους. Πάντα καταδεικνύουν ως υπεύθυνο έναν πολιτικό ή μια συγκεκριμένη πολιτική συμμορία, επιδιώκοντας κατ' ουσίαν να την διαδεχτούν και να συνεχίσουν αυτοί τα ίδια εγκλήματα.

Στον αντίποδα, η σύγχρονη Ιερά Συμμαχία έρχεται με πολιτική μαεστρία να εγκολπώσει τις υποβόσκουσες ρατσιστικές λογικές της αριστεράς που προωθεί ή σιγοντάρει τον λεγόμενο αντιεθνικισμό, δηλαδή τον ρατσισμό συνολικά κατά του ελλαδικού πληθυσμού με πρόσχημα τον «ταξικό πόλεμο» ή την εκδήλωση ρατσιστικών συμπεριφορών από ένα, όχι ιδιαίτερα μεγάλο, τμήμα του. Με προκλητικά συνθήματα όπως: «Ελληνες είστε και φαίνεστε», «Μετανάστες μη μας αφήνετε μόνους με τους έλληνες», «οι μετανάστες είναι ο ανθός της ελληνικής κοινωνίας» και άλλα συναφή, επιχειρήθηκε με χοντροκομμένο τρόπο στο πρόσφατο παρελθόν να αυτοενοχοποιηθεί ο πληθυσμός για το γεγονός ότι απλά υπάρχει στο συγκεκριμένο χώρο και ιστορικό χρόνο. Έχει ενδιαφέρον να παρατηρήσουμε, ότι το **για απελευθερωτικές προοπτικές**. Δεν ισχυριζόμαστε φυσικά ότι η πληθυσμιακή αύξηση από μόνη της είναι ικανή συνθήκη για ανοίξει τους δρόμους της απελευθέρωσης, αφού απαιτείται ένας περίπλοκος συνδυασμός πολλών παραγόντων αλλά και συγκυριών σε μια μακροχρόνια πορεία.

Ωστόσο το μέλλον μιας κοινότητας ή ενός συνόλου παραμένει ένα αγωνιώδες συλλογικό ερώτημα, που δεν μπορεί να απαντηθεί με αφορισμούς ή με διάφορα «ήξεις-αφίξεις».

Ο «άνωθεν» πολιτικός καθωσπρεπισμός έχει δώσει τη «λύση» δια των παραισθησιογόνων: Είναι επιτρεπτό, ενθαρρύνεται ανοιχτά ή διδάσκεται στα σχολεία η θέαση, αποσπασματική και με απαράδεκτες εξειδανικεύσεις, διαφόρων εξαφανισμένων ή υπό εξαφάνιση φυλών, όπως οι αβορίγινες ή οι ινδιάνοι, οπότε ο καθένας μπορεί να τοποθετήσει εικονικά τον εαυτό του πάνω σε ένα άλογο, κυνηγώντας βίσωνες ή μαλώνοντας αυτούς που κυνηγούν τους βίσωνες, ό,τι προτιμά τέλος πάντων. Το «όπιο» απαλύνει τα βασανιστικά ερωτήματα: **γιατί χάθηκαν αυτές οι φυλές αν και μοιράζονταν πολλά στοιχεία ελευθερίας; Και εν πάση περιπτώση τί θα γίνει με εμάς και αυτό τον ρημαδότοπο που ζούμε;**



...το την Βασιλοκρατία και μετά, έρχεται να συναντήσει και να δικαιώσει το διάχυτο πνεύμα ελιτισμού. Η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Αυτές οι θεωρήσεις που αναπτύχθηκαν και **βολεύτηκαν** στο φιλόξενο θερμοκήπιο της λεγόμενης μεταπολίτευσης και τροφοδοτήθηκαν εν μέρει με τους δυσαρεστημένους από τους κομματικούς μηχανισμούς, φέρουν ως στίγμα το βασικότερο χαρακτηριστικό της: **τη λογική του διχασμού ή καλύτερα του κατακερματισμού**. Σε αυτές τις περιπτώσεις, το «εμείς» δεν νοείται ως τίποτα περισσότερο από τον στενό κύκλο των πεπεισμένων με την συγκεκριμένη παραλλαγή της ιδεολογίας, οι «τριγύρω» είναι πιθανοί εχθροί και οι «εκτός των τειχών», αδιάφοροι ενίοτε και αρνητικοί. Αν και φαινομενικά παράδοξο, αυτό ταλαιπωρεί και τους ετοιμόρροπους κομματικούς μηχανισμούς της αριστεράς. Ούτε η προτεσταντικής προελεύσεως χριστιανική λογική περί των «λίγων και εκλεκτών», που θα σωθούν ξέχωρα από τους άλλους περιορίζεται τελικά στο χώρο της θρησκείας ή σε εξουσιαστικούς και μόνο, μηχανισμούς.

Η εξουσία, όμως, έχει αποδείξει ότι μπορεί κάλλιστα να "σκουπίσει" ολόκληρες γεωγραφικές ενότητες, όταν επιδιώκει να διασφαλίσει ευρύτερα συμφέροντα και νέες ισορροπίες, αδιαφορώντας για τις επί μέρους διαιρέσεις που έχει ή δεν έχει κατασκευάσει εντός του συγκεκριμένου πληθυσμού. Όταν δρομολογηθεί η «τελική λύση», πάνε περίπατο και οι «ταξικοί αγώνες» και οι διάφορες άλλες επιμέρους διαμάχες και ο *«σώζων εαυτόν σωθήτω»*. Τέτοια κάθετα παραδείγματα δεν είναι καθόλου άγνωστα στον ευρύτερο χώρο που κατοικούνταν από ελληνικούς πληθυσμούς. Από τον Πόντο ως τη Συρία μέσα σε δεκατρία χρόνια εξοντώθηκαν ή ξεριζώθηκαν εκατομμύρια ψυχές, με αποκορύφωμα τη μικρασιατική καταστροφή, προς όφελος ευρύτερων γεωστρατηγικών συμφερόντων των Μεγάλων Δυνάμεων. Το μακέλεμα, ο ξεριζωμός των κατοίκων της Βόρειας Κύπρου και η μεθοδική επί σαράντα συναπτά έτη διαδικασία διχοτόμησης της νήσου είναι το πιο πρόσφατο παράδειγμα πάνω στο ίδιο μοτίβο, όπου τα κάθε είδους ανδρείκελα επιστρατεύονται, σε κάθε αναγκαία περίσταση, για

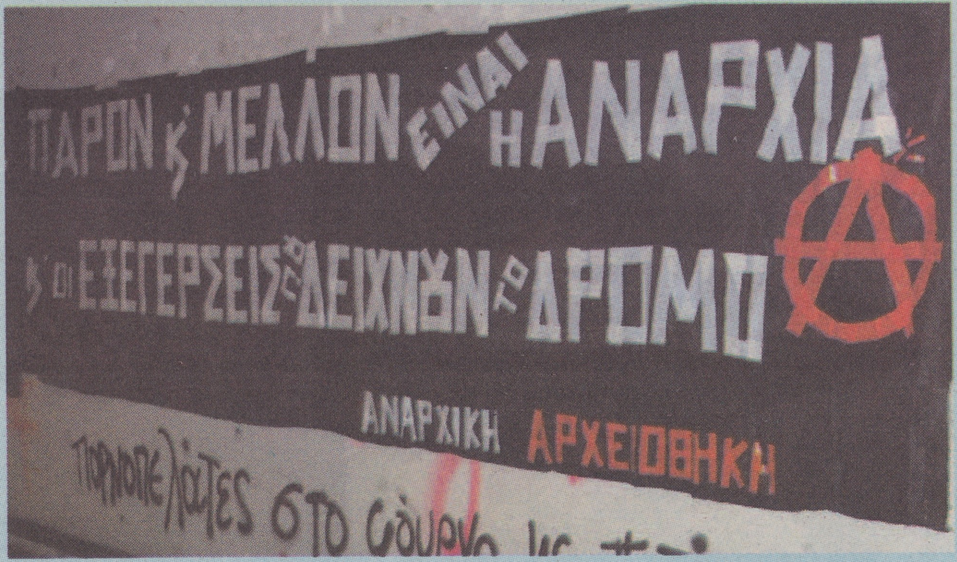
...ως θεωρίες που είτε επαναλαμβάνονται μονότονα, είτε παρουσιάζονται σαν καινούργιοι επαναστατικοί δρόμοι της πράξης έχουν την αναπόφευκτη κατάληξή τους στον πάτο ενός μεγάλου σκουπιδοτενεκέ. Τα μουσεία και οι υποσημειώσεις των βιβλίων είναι γεμάτες με τέτοιες λογικές και αντιλήψεις που κάποτε εξέφραζαν δεκάδες ή εκατοντάδες χιλιάδες. Μετά το 1936-37 στην Ισπανία εξατμίστηκαν εν ριπή οφθαλμού οι διάφορες αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές κινήσεις και πρακτικές που λίγους μήνες πριν στηρίζονταν από μεγάλα κομμάτια της ισπανικής κοινωνίας.

Δυστυχώς, δεν υπάρχει τρόπος ένας γέρος σκύλος να μάθει νέα κόλπα, όπως μας λέει μια αγγλική παροιμία.

Λ.

Το Β΄ μέρος θα δημοσιευθεί στο επόμενο φύλλο.

Το Αναρχικό Διήμερο στο Πολυτεχνείο και η πορεία της 17ης Νοεμβρίου 2013





Α. Το διήμερο

Πραγματοποιήθηκε, όπως κάθε χρόνο, στις 16 και 17 Νοεμβρίου το Αναρχικό Διήμερο στο Πολυτεχνείο της Αθήνας, το οποίο λαμβάνει χώραν κατά την διάρκεια των εκδηλώσεων μνήμης για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973. Η μόνη διαφορά ήταν ότι αυτόν τον χρόνο συμπληρώθηκαν 40χρόνια από αυτήν την εξέγερση.

Η αίθουσα όπου πραγματοποιήθηκε το Αναρχικό Διήμερο βρίσκεται στο ισόγειο του κτιρίου Τοσίτσα. Η ώρα ενάρξεως ήταν στις 12 το μεσημέρι. Στην αίθουσα υπήρχε έκθεση φωτογραφικού υλικού από τις πορείες και τα συγκρουσιακά γεγονότα που συνέβησαν κατά την διάρκεια της Συνόδου Κορυφής των εξουσιαστών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής, έκθεση αφισών που είχαν κυκλοφορήσει τόσο πριν την σύνοδο αναφορικά με τις προπαρασκευαστικές συναντήσεις, όσο και μετά από αυτήν και οι οποίες σχετίζονταν με τις κινητοποιήσεις ενάντια στην προφυλάκιση 7 από τους συλληφθέντες κατά την διάρκεια των συγκρούσεων της 21ης Ιουνίου 2003.

Επίσης, υπήρχε έκθεση φωτογραφικού υλικού από την εξέγερση του 1973, που είχε ως επίκεντρο το κατειλημμένο κτίριο του Πολυτεχνείου της Αθήνας, καθώς και έκθεση με εξώφυλλα της μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, που βρίσκεται στον 12ο χρόνο της κυκλοφορίας της.

Στις κολώνες της εισόδου, καθώς και στον διάδρομο του κτιρίου, είχαν αναρτηθεί πανώ με συνθήματα. Πανώ είχε, επίσης αναρτηθεί στο σημείο όπου υπήρχαν τα τραπεζάκια της Αναρχικής Αρχειοθήκης με έντυπο υλικό (βιβλία, μπροσούρες, φυλλάδια, εφημερίδες κλπ.) στην γωνία της οδού Πατησίων με την οδό Στουρνάρα. Τραπεζάκια με αντίστοιχο έντυπο υλικό υπήρχαν και στην αίθουσα συζητήσεων και προβολών.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα του διημέρου, από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τις 6 το απόγευμα γίνονταν προβολές ταινιών και ακολουθούσε προβολή και συζήτηση.

Κατά την **πρώτη ημέρα** προβλήθηκαν οι ταινίες:

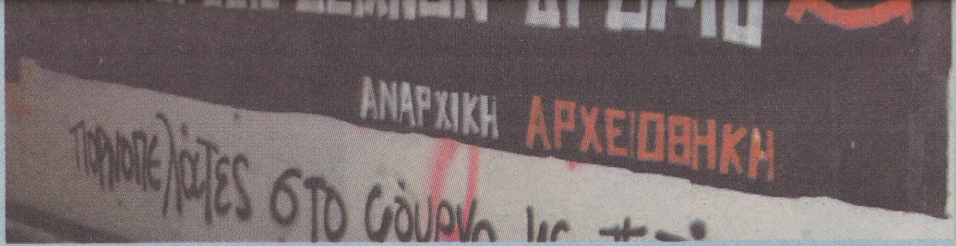
1) Ο πόλεμος για την φωτιά
2) Ζουν ανάμεσά μας
3) Η ημέρα που η γη έμεινε ακίνητη
4) Θαυμαστός καινούργιος κόσμος

Ακολούθησαν προβολές παρουσίασης και βίντεο με την ζωντανή αναμετάδοση των γεγονότων που αφορούσαν το υπό συζήτηση θέμα, δηλαδή τις **κινητοποιήσεις που έγιναν στην Θεσσαλονίκη, ενάντια στην Σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003 στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής**.

Η συζήτηση που ακολούθησε ξεκίνησε με την παρουσίαση του βιβλίου: **Θεσσαλονίκη 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση**. Κατά την διάρκειά της αναπτύχθηκε και εξετάστηκε η σημασία αυτής της κινητοποίησης και οι παράμετροι που επέδρασαν με αρνητικό ή θετικό τρόπο σε αυ-









Α. Το διήμερο

Πραγματοποιήθηκε, όπως κάθε χρόνο, στις 16 και 17 Νοεμβρίου το Αναρχικό Διήμερο στο Πολυτεχνείο της Αθήνας, το οποίο λαμβάνει χώραν κατά την διάρκεια των εκδηλώσεων μνήμης για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973. Η μόνη διαφορά ήταν ότι αυτόν τον χρόνο συμπληρώθηκαν 40χρόνια από αυτήν την εξέγερση.

Η αίθουσα όπου πραγματοποιήθηκε το Αναρχικό Διήμερο βρίσκεται στο ισόγειο του κτιρίου Τοσίτσα. Η ώρα ενάρξεως ήταν στις 12 το μεσημέρι. Στην αίθουσα υπήρχε έκθεση φωτογραφικού υλικού από τις πορείες και τα συγκρουσιακά γεγονότα που συνέβησαν κατά την διάρκεια της Συνόδου Κορυφής των εξουσιαστών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής, έκθεση αφισών που είχαν κυκλοφορήσει τόσο πριν την σύνοδο αναφορικά με τις προπαρασκευαστικές συναντήσεις, όσο και μετά από αυτήν και οι οποίες σχετίζονταν με τις κινητοποιήσεις ενάντια στην προφυλάκιση 7 από τους συλληφθέντες κατά την διάρκεια των συγκρούσεων της 21ης Ιουνίου 2003.

Επίσης, υπήρχε έκθεση φωτογραφικού υλικού από την εξέγερση του 1973, που είχε ως επίκεντρο το κατειλημμένο κτίριο του Πολυτεχνείου της Αθήνας, καθώς και έκθεση με εξώφυλλα της μηνιαίας αναρχικής εφημερίδας ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, που βρίσκεται στον 12ο χρόνο της κυκλοφορίας της.

Στις κολώνες της εισόδου, καθώς και στον διάδρομο του κτιρίου, είχαν αναρτηθεί πανώ με συνθήματα. Πανώ είχε, επίσης αναρτηθεί στο σημείο όπου υπήρχαν τα τραπεζάκια της Αναρχικής Αρχειοθήκης με έντυπο υλικό (βιβλία, μπροσούρες, φυλλάδια, εφημερίδες κλπ.) στην γωνία της οδού Πατησίων με την οδό Στουρνάρα. Τραπεζάκια με αντίστοιχο έντυπο υλικό υπήρχαν και στην αίθουσα συζητήσεων και προβολών.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα του διημέρου, από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τις 6 το απόγευμα γίνονταν προβολές ταινιών και ακολουθούσε προβολή και συζήτηση.

Κατά την **πρώτη ημέρα** προβλήθηκαν οι ταινίες:

1) Ο πόλεμος για την φωτιά
2) Ζουν ανάμεσά μας
3) Η ημέρα που η γη έμεινε ακίνητη
4) Θαυμαστός καινούργιος κόσμος

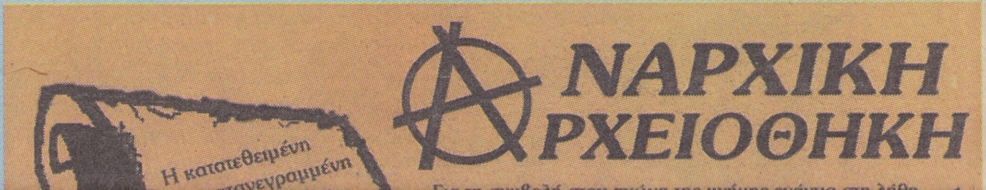
Ακολούθησαν προβολές παρουσίασης και βίντεο με την ζωντανή αναμετάδοση των γεγονότων που αφορούσαν το υπό συζήτηση θέμα, δηλαδή τις **κινητοποιήσεις που έγιναν στην Θεσσαλονίκη, ενάντια στην Σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003 στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής**.

Η συζήτηση που ακολούθησε ξεκίνησε με την παρουσίαση του βιβλίου: **Θεσσαλονίκη 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση**. Κατά την διάρκειά της αναπτύχθηκε και εξετάστηκε η σημασία αυτής της κινητοποίησης και οι παράμετροι που επέδρασαν με αρνητικό ή θετικό τρόπο σε αυ-









της Συνόδου Κορυφής των εξουσιαστών της Ευρωπαϊκής Ενώσεως στο Πόρτο Καρράς της Χαλκιδικής, έκθεση αφισών που είχαν κυκλοφορήσει τόσο πριν την σύνοδο αναφορικά με τις προπαρασκευαστικές συναντήσεις, όσο και μετά από αυτήν και οι οποίες σχετίζονταν με τις κινητοποιήσεις ενάντια στην προφυλάκιση 7 από τους συλληφθέ-

βλία, μπροσούρες, φυλλάδια, εφημερίδες κλπ.) στην γωνία της οδού Πατησίων με την οδό Στουρνάρα. Τραπεζάκια με αντίστοιχο έντυπο υλικό υπήρχαν και στην αίθουσα συζητήσεων και προβολών.

Σύμφωνα με το πρόγραμμα του διημέρου, από τις 12 το μεσημέρι μέχρι τις 6 το απόγευμα γίνονταν προβολές ται-

κής.

Η συζήτηση που ακολούθησε ξεκίνησε με την παρουσίαση του βιβλίου: **Θεσσαλονίκη 2003, Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση**. Κατά την διάρκειά της αναπτύχθηκε και εξετάστηκε η σημασία αυτής της κινητοποίησης και οι παράμετροι που επέδρασαν με αρνητικό ή θετικό τρόπο σε αυ-

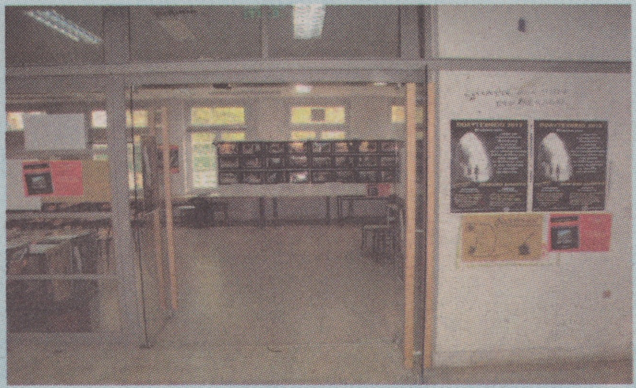












τήν. Σημειώθηκε δε η σχέση τής τότε διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως με την διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, αλλά και με τις προεκτάσεις αυτού του γεγονότος μέχρι τις ημέρες μας, που σκιάζονται από τα μνημόνια και τα μεσοπρόθεσμα.

Την **δεύτερη ημέρα** προβλήθηκαν οι ταινίες:

1) Γη και Ελευθερία
2) Πρωινή Περίπολος
3) Όλα πάνε καλά
4) Η Φάρμα των ζώων

Στην συνέχεια προβλήθηκε μέρος από ντοκυμαντέρ για τις δίκες των δικτατόρων της επταετίας 1967-1974.

Ακολούθησε η συζήτηση που είχε ως θέμα της ***την εξέγερση του 1973 και την μετέπειτα εισβολή του «Αττίλα» στην Κύπρο και την σχέση αυτών των γεγονότων με το πέρασμα από τον «παλιό κόσμο» στην επιβολή της Νέας Τάξης Πραγμάτων και των μνημονίων, καθώς και την προδιαγεγραμμένη «μοίρα» της Κύπρου.***

Κατά τη συζήτηση αυτή έγινε αναφορά σε γεγονότα που οδήγησαν στην κατάληψη του κτιρίου του Πολυτεχνείου, καθώς και στην παράδοση του 36% της Κύπρου στο τουρκικό κράτος, γεγονός που συνδέεται τόσο με την εξέγερση όσο και με την λεγόμενη μεταπολίτευση. Πρόκειται για μία παράδοση που προκάλεσε σφαγές, καταστροφές και δυστυχία σε χιλιάδες ανθρώπους και η οποία έγινε από την πολιτική κλίκα των Καραμανλή και Σία και όχι από την δικτατορία, όπως ψευδώς επαναλαμβάνεται. Η αριστερή, δεξιά και σοσιαλιστική κομπανία επί τέσσερις δεκαετίες έχει επιβάλει στον κόσμο ένα τεράστιο ψέμα για να καλύψει το γεγονός, πως για να επανέλθει στην διαχείριση της εξουσίας η συμμορία που οδήγησε τους ανθρώπους του ελλαδικού χώρου και της Κύπρου στην σημερινή κατάσταση, επέτρεψε την κατοχή και την ουσιαστική μετατροπή των ανθρώπων της νήσου σε υπηκόους ενός ακόμη οιωνεί προτεκτοράτου της ενοποιούμενης κυριαρχίας, φορτώνοντας αυτήν την εγκληματική ενέργεια στους δικτάτορες. Ένα ακόμα αποτρόπαιο γεγονός που επιβεβαιώνει την αδίστακτη και εγκληματική υπόσταση της εξουσίας και όσων την υπηρετούν.

Β. Η πορεία

Η Αναρχική Αρχειοθήκη συμμετείχε και εφέτος στην πορεία μνήμης για την εξέγερση του Νοεμβρίου 1973.

Το κάλεσμα ήταν για τις 14:30 στην πλατεία Κλαυθμώνος.

Στο πανώ της Αναρχικής Αρχειοθήκης ήταν γραμμένη η φράση:

Είναι καιρός να βαδίσουμε προς το φως διαλύοντας τα σκοτάδια της εξουσίας.

Τα μπλοκ που είχαν πάρει θέσεις μπροστά από την πλατεία Κλαυθμώνος κινήθηκαν ως τμήμα της συνολικής πορείας περίπου στις **16:40.**

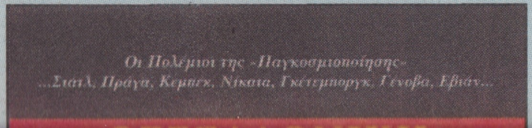
Ανάμεσα στα συνθήματα που εφώναζαν όσοι παρευρίσκονταν στο μπλοκ της Αναρχικής Αρχειοθήκης ήταν και τα παρακάτω: ***Ούτε φασισμός, ούτε δημοκρατία κάτω ο κρατισμός ζήτω η αναρχία – Το πάθος για την λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελλιά,*** ενώ όταν το μπλοκ έφτασε στην Βουλή ακούστηκε το: ***Να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή και Φωτιά, φουρνέλο σε τούτο το μπουρδέλο.***

Όταν η πορεία έφτασε στο ύψος της πλατείας Συντάγματος διαπιστώθηκε πως η πρόσβαση από την οδό βασιλέως Γεωργίου Β΄ είχε αποκλειστεί με κλούβες, ενώ μπροστά από αυτές ήταν παρατεταγμένοι και οι εκφραστές της κρατικής βίας (ΜΑΤ). Έτσι, η πορεία κινήθηκε προς το Σύνταγμα δια μέσου της οδού Όθωνος.

Αυτό είναι και το σημείο όπου δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονταν μέσα στην πλατεία Συντάγματος αναπτύχθηκαν και από τις δύο πλευρές της πορείας, στα σημεία όπου υπήρχαν τα μπλοκ της Ροσινάντε, της Αναρχικής Αρχειοθήκης και της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης.

Αυτή η συμπόρευση διήρκεσε καθ' όλην την υπόλοιπη πορεία μέχρι την Αμερικανική πρεσβεία.

Γύρω στις **18:50,** όταν το μπλοκ της Αναρχικής Αρχειοθήκης έφτασε στο ύψος του Μεγάρου της Μουσικής, αποσύρθηκε το πανώ και έληξε και η συμμετοχή της στην πορεία.



Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:









την. Σημειώθηκε δε η σχέση της τότε διεύρυνσης της Ευρωπαϊκής Ενώσεως με την διαδικασία ενοποίησης της κυριαρχίας, αλλά και με τις προεκτάσεις αυτού του γεγονότος μέχρι τις ημέρες μας, που σκιάζονται από τα μνημόνια και τα μεσοπρόθεσμα.

Την **δεύτερη ημέρα** προβλήθηκαν οι ταινίες:

1) Γη και Ελευθερία
2) Πρωινή Περίπολος
3) Όλα πάνε καλά
4) Η Φάρμα των ζώων

Στην συνέχεια προβλήθηκε μέρος από ντοκυμαντέρ για τις δίκες των δικτατόρων της επταετίας 1967-1974.

Ακολούθησε η συζήτηση που είχε ως θέμα της ***την εξέγερση του 1973 και την μετέπειτα εισβολή του «Αττίλα» στην Κύπρο και την σχέση αυτών των γεγονότων με το πέρασμα από τον «παλιό κόσμο» στην επιβολή της Νέας Τάξης Πραγμάτων και των μνημονίων, καθώς και την προδιαγεγραμμένη «μοίρα» της Κύπρου.***

Κατά τη συζήτηση αυτή έγινε αναφορά σε γεγονότα που οδήγησαν στην κατάληψη του κτιρίου του Πολυτεχνείου, καθώς και στην παράδοση του 36% της Κύπρου στο τουρκικό κράτος, γεγονός που συνδέεται τόσο με την εξέγερση όσο και με την λεγόμενη μεταπολίτευση. Πρόκειται για μία παράδοση που προκάλεσε σφαγές, καταστροφές και δυστυχία σε χιλιάδες ανθρώπους και η οποία έγινε από την πολιτική κλίκα των Καραμανλή και Σία και όχι από την δικτατορία, όπως ψευδώς επαναλαμβάνεται. Η αριστερή, δεξιά και σοσιαλιστική κομπανία επί τέσσερις δεκαετίες έχει επιβάλει στον κόσμο ένα τεράστιο ψέμα για να καλύψει το γεγονός, πως για να επανέλθει στην διαχείριση της εξουσίας η συμμορία που οδή-

Στο πανώ της Αναρχικής Αρχειοθήκης ήταν γραμμένη η φράση:

Είναι καιρός να βαδίσουμε προς το φως διαλύοντας τα σκοτάδια της εξουσίας.

Τα μπλοκ που είχαν πάρει θέσεις μπροστά από την πλατεία Κλαυθμώνος κινήθηκαν ως τμήμα της συνολικής πορείας περίπου στις **16:40**.

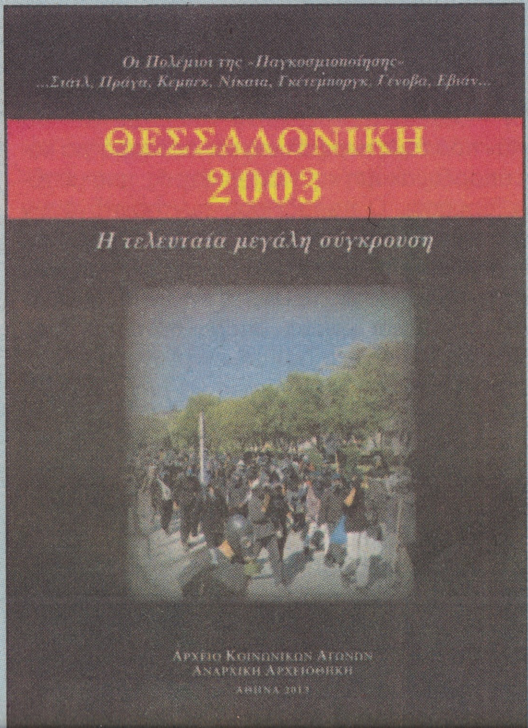
Ανάμεσα στα συνθήματα που εφώναζαν όσοι παρευρίσκονταν στο μπλοκ της Αναρχικής Αρχειοθήκης ήταν και τα παρακάτω: ***Ούτε φασισμός, ούτε δημοκρατία κάτω ο κρατισμός ζήτω η αναρχία – Το πάθος για την λευτεριά είναι δυνατότερο απ' όλα τα κελλιά***, ενώ όταν το μπλοκ έφτασε στην Βουλή ακούστηκε το: ***Να καεί, να καεί το μπουρδέλο η Βουλή και Φωτιά, φουρνέλο σε τούτο το μπουρδέλο.***

Όταν η πορεία έφτασε στο ύψος της πλατείας Συντάγματος διαπιστώθηκε πως η πρόσβαση από την οδό βασιλέως Γεωργίου Β΄ είχε αποκλειστεί με κλούβες, ενώ μπροστά από αυτές ήταν παρατεταγμένοι και οι εκφραστές της κρατικής βίας (ΜΑΤ). Έτσι, η πορεία κινήθηκε προς το Σύνταγμα δια μέσου της οδού Όθωνος.

Αυτό είναι και το σημείο όπου δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονταν μέσα στην πλατεία Συντάγματος αναπτύχθηκαν και από τις δύο πλευρές της πορείας, στα σημεία όπου υπήρχαν τα μπλοκ της Ροσινάντε, της Αναρχικής Αρχειοθήκης και της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης.

Αυτή η συμπόρευση διήρκεσε καθ' όλην την υπόλοιπη πορεία μέχρι την Αμερικανική πρεσβεία.

Γύρω στις **18:50**, όταν το μπλοκ της Αναρχικής Αρχειοθήκης έφτασε στο ύψος του Μεγάρου της Μουσικής, αποσύρθηκε το πανώ και έληξε και η συμμετοχή της στην πορεία.



Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:

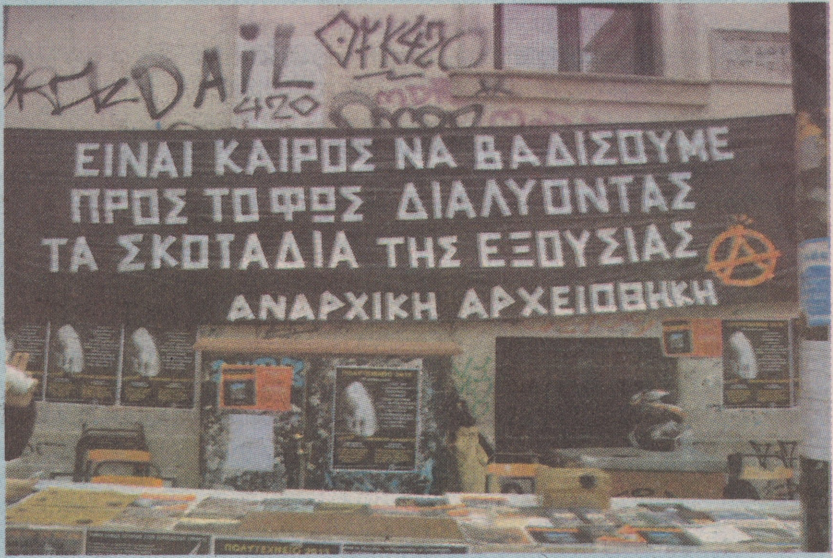
Οι πολέμιοι της «Παγκοσμιοποίησης» ...Σιάτλ, Πράγα, Κεμπέκ, Γκέτεμποργκ, Γένοβα, Εβιάν..

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση

Πρόκειται για μία συλλογή ντοκουμέντων από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003, στην Θεσσαλονίκη, αλλά και όσων προηγήθηκαν και ακολούθησαν μετά από αυτήν.

Θα το βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας-Θεσσαλονίκης καθώς και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης.







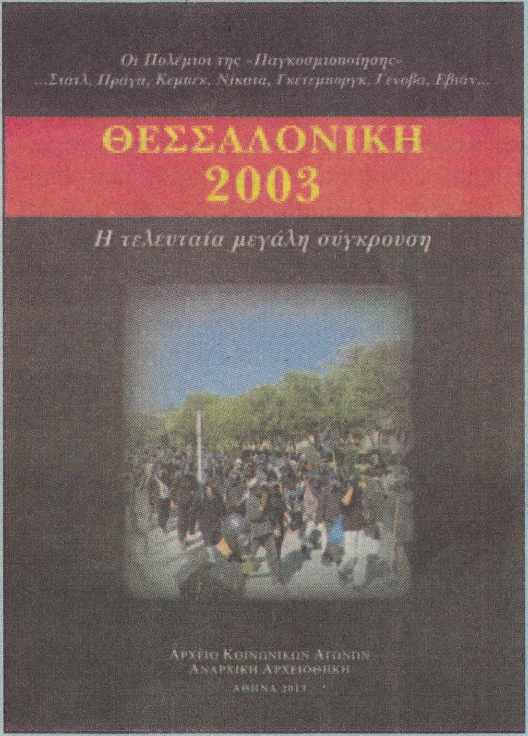
στο τουρκικό κράτος, γεγονός που συνδέεται τόσο με την εξέγερση όσο και με την λεγόμενη μεταπολίτευση. Πρόκειται για μία παράδοση που προκάλεσε σφαγές, καταστροφές και δυστυχία σε χιλιάδες ανθρώπους και η οποία έγινε από την πολιτική κλίκα των Καραμανλή και Σία και όχι από την δικτατορία, όπως ψευδώς επαναλαμβάνεται. Η αριστερή, δεξιά και σοσιαλιστική κομπανία επί τέσσερις δεκαετίες έχει επιβάλει στον κόσμο ένα τεράστιο ψέμα για να καλύψει το γεγονός, πως για να επανέλθει στην διαχείριση της εξουσίας η συμμορία που οδή-

Σύνταγμα δια μέσου της οδού Όθωνος.

Αυτό είναι και το σημείο όπου δυνάμεις των ΜΑΤ που βρίσκονταν μέσα στην πλατεία Συντάγματος αναπτύχθηκαν και από τις δύο πλευρές της πορείας, στα σημεία όπου υπήρχαν τα μπλοκ της Ροσινάντε, της Αναρχικής Αρχειοθήκης και της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης.

Αυτή η συμπόρευση διήρκεσε καθ' όλην την υπόλοιπη πορεία μέχρι την Αμερικανική πρεσβεία.

Γύρω στις **18:50,** όταν το μπλοκ της Αναρχικής Αρχειοθήκης έφτασε στο ύψος του Μεγάρου της Μουσικής, αποσύρθηκε το πανώ και έληξε και η συμμετοχή της στην πορεία.



Από την αναρχική Αρχειοθήκη κυκλοφόρησε το βιβλίο:

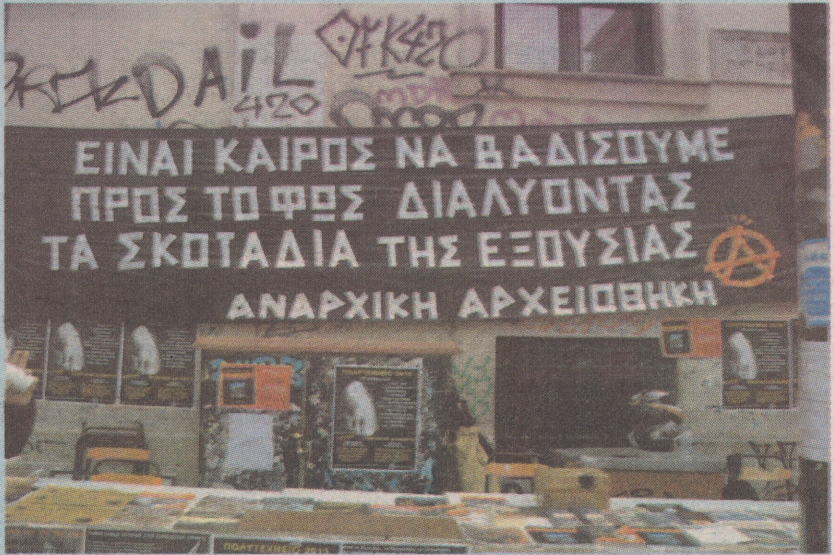
Οι πολέμιοι της «Παγκοσμιοποίησης» ...Σιάτλ, Πράγα, Κεμπέκ, Γκέτεμποργκ, Γένοβα, Εβιάν..

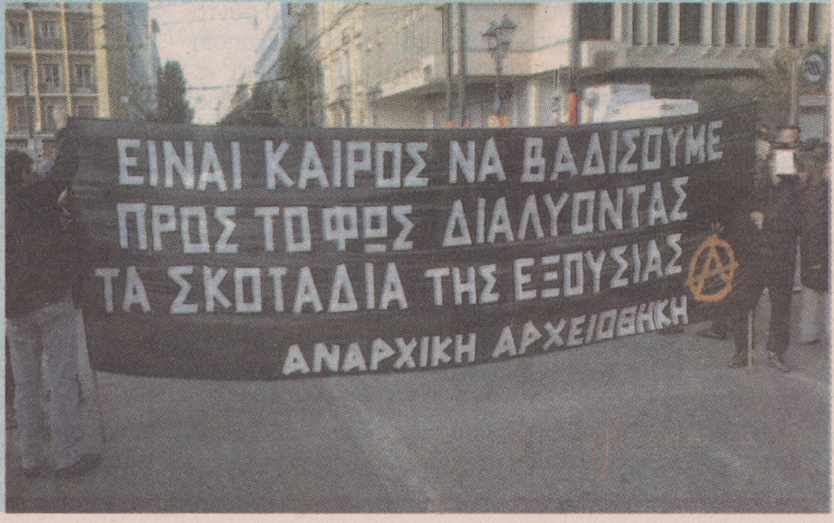
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 2003

Η τελευταία μεγάλη σύγκρουση

Πρόκειται για μία συλλογή ντοκουμέντων από τις κινητοποιήσεις ενάντια στην σύνοδο της ΕΕ τον Ιούνιο του 2003, στην Θεσσαλονίκη, αλλά και όσων προηγήθηκαν και ακολούθησαν μετά από αυτήν.

Θα το βρείτε σε κεντρικά βιβλιοπωλεία της Αθήνας-Θεσσαλονίκης καθώς και στα γραφεία της Αναρχικής Αρχειοθήκης.



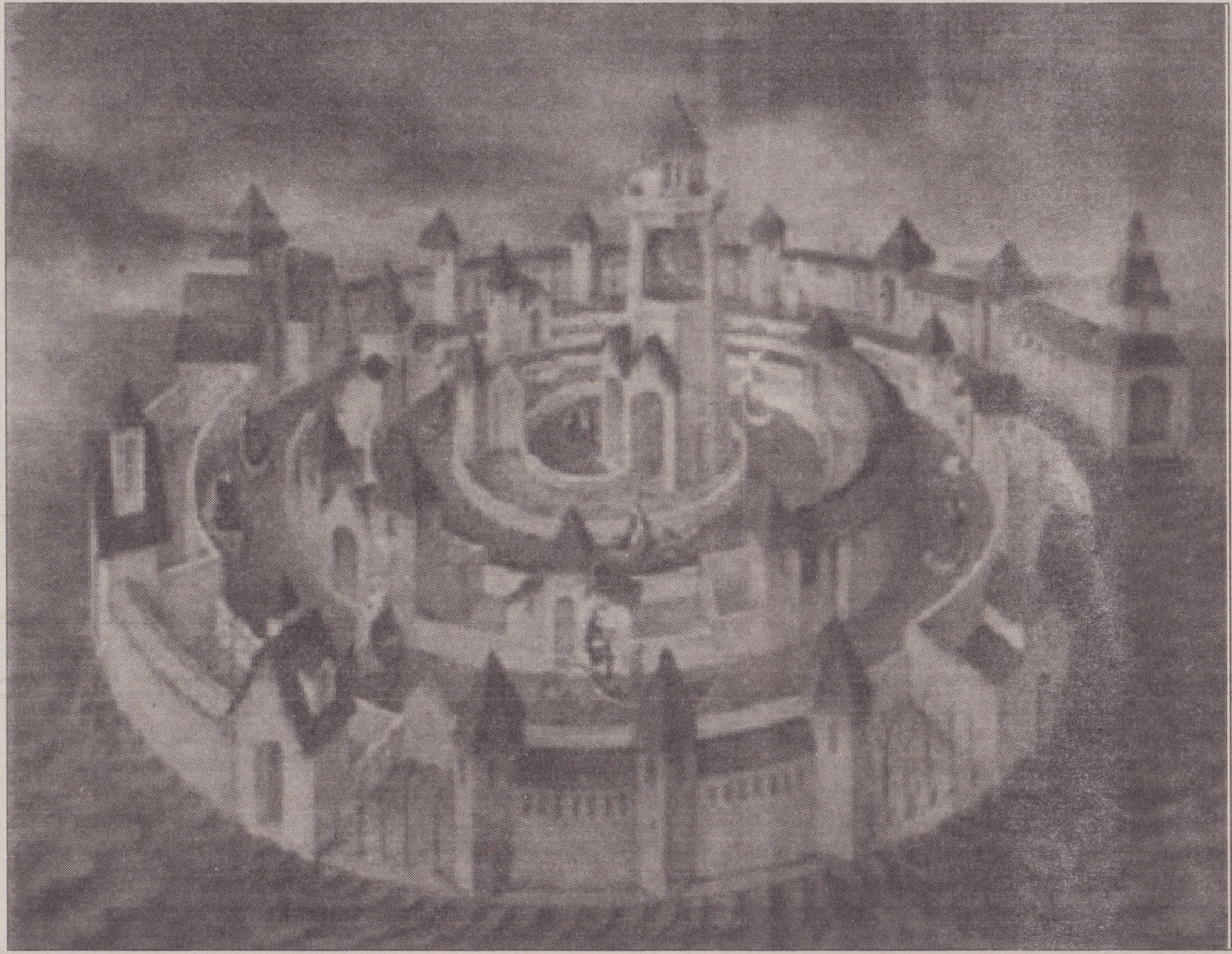


«Το χαμόγελο [των Νεμάντι, μιας νομαδικής φυλής στη Σαχάρα] ήταν ένα μήνυμα από την Χρυσή Εποχή. Μου είχε μάθει να απορρίπτω χωρίς δισταγμό όλα τα επιχειρήματα για την ασκήμια της ανθρώπινης φύσης. Η ιδέα της επιστροφής σε μια «αρχική απλότητα» δεν ήταν αφελής ή αντιεπιστημονική ή εκτός πραγματικότητας. Η αποκήρυξη μπορεί να πετύχει, ακόμη και σε τούτη την προχωρημένη εποχή».

BRUCE CHATWIN,
«Τα μονοπάτια των τραγουδιών»

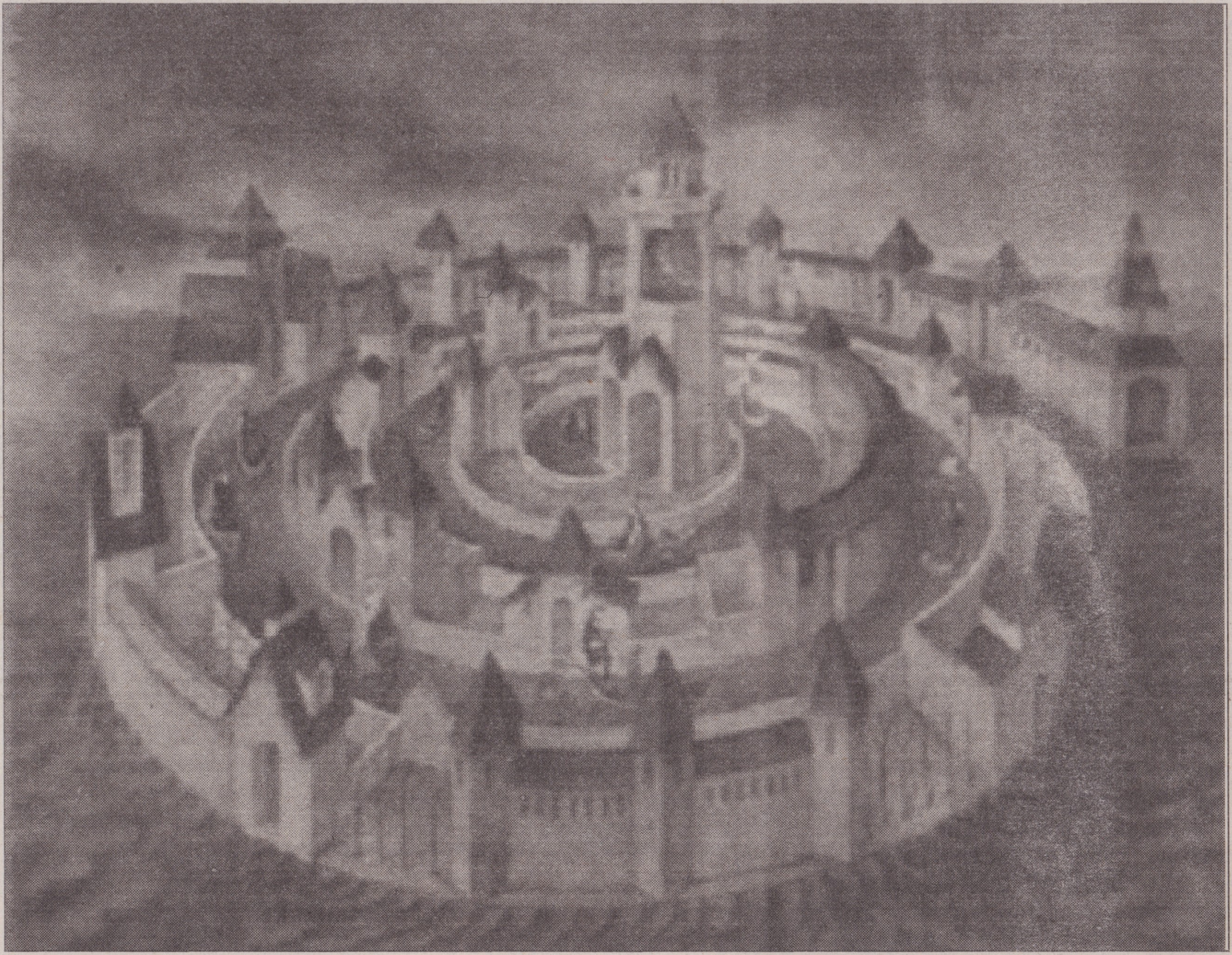
Οι ρίζες της αναρχίας εις το «χρυσούν γένος»

(μέρος δ΄)



Ο μύθος του χαμένου παραδείσου απαντάται σε αμέτρητους λαούς, για να εκφράσει μια εποχή που οι άνθρωποι δεν διαχώριζαν το καθημερινό από το ιερό. Ζούσαν αρμονικά μεταξύ τους, με τα ζώα και τη φύση, θέτοντας στο κέντρο του κόσμου ένα σημείο (ένα δέντρο, έναν στύλο), που λειτουργούσε ως πέρασμα ανάμεσα στη γη και στον ουρανό, ώστε να μπορούν να φτάσουν στον κόσμο των θεών. Μας θυμίζει τη σκάλα του Ιακώβ ή τη σκάλα του Μωάμεθ. Μετά την καταστροφή αυτού του κόσμου το πέρασμα ουσιαστικά έπαψε να υπάρχει. Ο μύθος εκφράζει μία πραγματικότητα πέρα από τα όρια της απτής καθημερινότητας, που απελευθερώνει τους ανθρώπους από τις υλικές ανάγκες. Άλλωστε, πολύ συχνά η κατοχή αντικειμένων, πέρα απ' τα απολύτως απαραίτητα, θεωρείται ότι φυλακίζει τους ανθρώπους. Εδώ και πολλούς αιώνες η ανθρωπότητα, διαχωρίζοντας τη λογική από το μύθο σε πολύ μεγάλο βαθμό, απομάκρυνε το καθημερινό από το μεταφυσικό, κάνοντας τη ζωή ένα αβάσταχτο καθήκον, γεμάτο ενοχές, νόμους και υποχρεώσεις, που δεν έχουν σκοπό να εξυψώσουν τον άνθρωπο, αλλά να τον τιμωρήσουν, καλύπτοντας κάτω από τόνους άχρηστων προϊόντων του πολιτισμού, το θαύμα που έχει μέσα του. Οι μύθοι ήταν συμμετοχή στην πνευματική διάσταση του κόσμου.

Ωστόσο, αυτό δεν σήμαινε πως οι άνθρωποι, πριν εκτεθούν στη διάβρωση του πολιτισμού, εξέφραζαν μία τυφλή πίστη. Το υπερβατικό δεν τους καλούσε σε έναν άλλο κόσμο πέρα από τον καθημερινό, απλά εξέφραζε κάτι διαφορετικό, κάτι που φώτιζε μια άλλη πλευρά. Αυτό συνέβη με τον πολιτισμό και τις αξονικές θρησκείες του, που έκανε τον άνθρωπο υποχείριο μίας πίστης, τον περιόριζε και του έθετε «πρέπει» και φραγμούς, μετατρέποντάς τον αργά αλλά σταθερά σε καλό πολίτη. Και ένας καλός πολίτης δε θα μπορούσε να ερμηνευτεί διαφορετικά, παρά μόνο ως υπάκουος και υποταγμένος υ-



Ο μύθος του χαμένου παραδείσου απαντάται σε αμέτρητους λαούς, για να εκφράσει μια εποχή που οι άνθρωποι δεν διαχώριζαν το καθημερινό από το ιερό. Ζούσαν αρμονικά μεταξύ τους, με τα ζώα και τη φύση, θέτοντας στο κέντρο του κόσμου ένα σημείο (ένα δέντρο, έναν στύλο), που λειτουργούσε ως πέρασμα ανάμεσα στη γη και στον ουρανό, ώστε να μπορούν να φτάσουν στον κόσμο των θεών. Μας θυμίζει τη σκάλα του Ιακώβ ή τη σκάλα του Μωάμεθ. Μετά την καταστροφή αυτού του κόσμου το πέρασμα ουσιαστικά έπαψε να υπάρχει. Ο μύθος εκφράζει μία πραγματικότητα πέρα από τα όρια της απτής καθημερινότητας, που απελευθερώνει τους ανθρώπους από τις υλικές ανάγκες. Άλλωστε, πολύ συχνά η κατοχή αντικειμένων, πέρα απ' τα απολύτως απαραίτητα, θεωρείται ότι φυλακίζει τους ανθρώπους. Εδώ και πολλούς αιώνες η ανθρωπότητα, διαχωρίζοντας τη λογική από το μύθο σε πολύ μεγάλο βαθμό, απομάκρυνε το καθημερινό από το μεταφυσικό, κάνοντας τη ζωή ένα αβάσταχτο καθήκον, γεμάτο ενοχές, νόμους και υποχρεώσεις, που δεν έχουν σκοπό να εξυψώσουν τον άνθρωπο, αλλά να τον τιμωρήσουν, καλύπτοντας κάτω από τόνους άχρηστων προϊόντων του πολιτισμού, το θαύμα που έχει μέσα του. Οι μύθοι ήταν συμμετοχή στην πνευματική διάσταση του κόσμου.

Ωστόσο, αυτό δεν σήμαινε πως οι άνθρωποι, πριν εκτεθούν στη διάβρωση του πολιτισμού, εξέφραζαν μία τυφλή πίστη. Το υπερβατικό δεν τους καλούσε σε έναν άλλο κόσμο πέρα από τον καθημερινό, απλά εξέφραζε κάτι διαφορετικό, κάτι που φώτιζε μια άλλη πλευρά. Αυτό συνέβη με τον πολιτισμό και τις αξονικές θρησκείες του, που έκανε τον άνθρωπο υποχείριο μίας πίστης, τον περιόριζε και του έθετε «πρέπει» και φραγμούς, μετατρέποντάς τον αργά αλλά σταθερά σε καλό πολίτη. Και ένας καλός πολίτης δε θα μπορούσε να ερμηνευτεί διαφορετικά, παρά μόνο ως υπάκουος και υποταγμένος υπήκοος ενός οποιουδήποτε άρχοντα. Η τυφλή πίστη σε μια θρησκεία έφτιαχνε τους κώδικες μιας κοσμοθεωρίας. Σήμερα θεωρείται ότι οι οργανωμένες θρησκείες έχουν ατονήσει και ότι οι άνθρωποι έχασαν την πίστη τους στο θεό, ιδιαίτερα στον δυτικό κόσμο. Στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι αλήθεια· απλώς η τελετουργία αρχίζει να προσαρμόζεται στον τεχνολογικό τρόπο ζωής.

Ο καθένας πλέον μπορεί να παριστάνει τον άοκνο «μύστη» μιας παγκόσμιας και καθολικής θρησκείας, τον εκλεκτό «ιεροφάντη» της τεχνολογικής «αλήθειας», απλώς με το πάτημα μερικών πλήκτρων. Και αυτή η θρησκεία γίνεται μέρα με την μέρα όλο και πιο ελκυστική· ενημερώνει, διασκεδάζει, εκτονώνει, κατευθύνει. Αποφασίζει για σένα, πριν από σένα, για κάθε σου σκέψη, κάθε σου κίνηση, ενώ παράλληλα σού παρέχει την «δυνα-

ίχνη των λύκων στο φρέσκο χιόνι, η σιωπή του θανάτου, όταν οι τελετές κάνουν πέρα. Γιατί ούτε και ο νεκρός ακόμη δεν δικαιούται λίγη ησυχία στην εποχή της πλαστικής μιζέριας. Η σιωπή είναι πλέον μια ευγενής πολυτέλεια, τόσο δυσεύρετη όσο και χρόνος για να την απολαύσεις. Ο βόμβος του πολιτισμού καλύπτει γοργά τα πάντα σαν μαύρος ίσκιος. Οι άνθρωποι περιφέρονται στις πόλεις σχεδόν μόνιμα με ακουστικά στα αυτιά, με τα βλέμματα αχόρταγα καρφωμένα σε οθόνες, με τα δάχτυλά τους να κλείνουν μηχανικά γύρω από ένα νέο, τεχνολογικό «θαύμα». **Οι αισθήσεις τους είναι παραδομένες στο μεγάλο, ψηφιακό φαγοπότι. Μόνο που δεν έχουν καταλάβει πως το γεύμα είναι οι ίδιοι.** Και πώς να το αντιληφθούν όταν το κράτος τους κερνάει καθημερινά ξεχνατέξ, λησμονίλ και αμνησιαζόλ με χίλιους-δυο τρόπους; Η κυριαρχία προχωράει με τόσο γοργά βήμα-

λο το σύμπαν που τους περιβάλλει, τον σεβασμό για κάθε ζωή και ύπαρξη, ακόμη και για τις πέτρες, που με τόση μανία εξορύσσει. Ο παράδεισος των πρωτόγονων φυλών δεν ήταν επουράνιος, οι θεοί τους, που αρχικά ήταν τόσοι πολλοί όσοι και τα πλάσματα που υπήρχαν στον πλανήτη, είχαν και μια πρακτική σημασία. Όταν έγιναν μόνο επουράνιοι κριτές, απομακρύνθηκαν από τους ανθρώπους, έγιναν μια αφηρημένη δύναμη που όλοι έπρεπε να υπακούν, αλλά κανείς να μην γνωρίζει, πέρα από το ιερατείο.

Η ζωή ως εικονική πραγματικότητα, η ύπαρξη ως εικόνα, δίνουν ένα άλλο νόημα στον άνθρωπο, εξομοιώνουν το σώμα του με την εικόνα του, φέρνοντας στο φως τον παγκοσμιοποιημένο άνθρωπο, αυτόν που ο Μάμφορντ ονόμασε μετά-ιστορικό. Η παγκόσμια μηχανή, που τρέφει την εικόνα του, δαπανά διαρκώς παγκό-

λύπτοντας κάτω από τόνους άχρηστων προϊόντων του πολιτισμού, το θαύμα που έχει μέσα του. Οι μύθοι ήταν συμμετοχή στην πνευματική διάσταση του κόσμου.

Ωστόσο, αυτό δεν σήμαινε πως οι άνθρωποι, πριν εκτεθούν στη διάβρωση του πολιτισμού, εξέφραζαν μία τυφλή πίστη. Το υπερβατικό δεν τους καλούσε σε έναν άλλο κόσμο πέρα από τον καθημερινό, απλά εξέφραζε κάτι διαφορετικό, κάτι που φώτιζε μια άλλη πλευρά. Αυτό συνέβη με τον πολιτισμό και τις αξονικές θρησκείες του, που έκανε τον άνθρωπο υποχείριο μίας πίστης, τον περιόριζε και του έθετε «πρέπει» και φραγμούς, μετατρέποντάς τον αργά αλλά σταθερά σε καλό πολίτη. Και ένας καλός πολίτης δε θα μπορούσε να ερμηνευτεί διαφορετικά, παρά μόνο ως υπάκουος και υποταγμένος υπήκοος ενός οποιουδήποτε άρχοντα. Η τυφλή πίστη σε μια θρησκεία έφτιαχνε τους κώδικες μιας κοσμοθεωρίας. Σήμερα θεωρείται ότι οι οργανωμένες θρησκείες έχουν ατονήσει και ότι οι άνθρωποι έχασαν την πίστη τους στο θεό, ιδιαίτερα στον δυτικό κόσμο. Στην πραγματικότητα αυτό δεν είναι αλήθεια· απλώς η τελετουργία αρχίζει να προσαρμόζεται στον τεχνολογικό τρόπο ζωής.

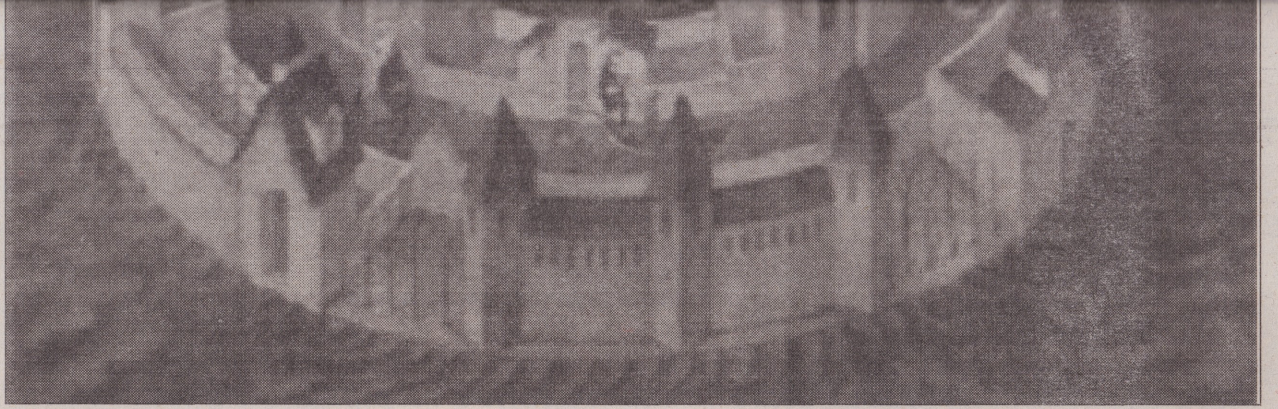
Ο καθένας πλέον μπορεί να παριστάνει τον άοκνο «μύστη» μιας παγκόσμιας και καθολικής θρησκείας, τον εκλεκτό «ιεροφάντη» της τεχνολογικής «αλήθειας», απλώς με το πάτημα μερικών πλήκτρων. Και αυτή η θρησκεία γίνεται μέρα με την μέρα όλο και πιο ελκυστική· ενημερώνει, διασκεδάζει, εκτονώνει, κατευθύνει. Αποφασίζει για σένα, πριν από σένα, για κάθε σου σκέψη, κάθε σου κίνηση, ενώ παράλληλα σού παρέχει την «δυνατότητα» να αυταπατάσαι πως επιλέγεις «ελεύθερα» μόνος σου. Κάθε δημιουργική ιδιαιτερότητα οφείλει να σιωπήσει για πάντα, να ομογενοποιηθεί, όσο πιο σύντομα γίνεται, ώστε να προχωρήσει με επιτυχία η ενοποίηση της παγκόσμιας κυριαρχίας. Ένα παγκόσμιο «έθνος», που θα μιλά, θα γελά(;), θα βαδίζει και θα δρα, με τον τρόπο που οι εξουσιαστές θα έχουν επιλέξει. Μια ανθρωπότητα καθόλου, μα καθόλου, ανθρώπινη. Γιατί, λοιπόν, να κοιτάς τ' αστέρια στον ουρανό, όταν μπορεί να σου τα προσφέρει μια επίπεδη οθόνη, απ' την «ασφάλεια» του σπιτιού σου και μάλιστα σε μεγαλύτερη ανάλυση απ' όση είναι σε θέση να σου προσφέρουν τα μάτια σου; Τί σε νοιάζει αν απόψε η «ζώνη» του Ωρίωνα φαίνεται καθαρά με γυμνό μάτι; Αφού δεν μπορείς να της κάνεις τουλάχιστον ένα «like» τότε μην ασχολείσαι, δεν αξίζει τον κόπο…

Η γοητεία της καθαρής ύπαρξης φθίνει μέρα με τη μέρα· ο ήχος του ποταμού στο αδιατάραχτο σκοτάδι, τα ίχνη των λύκων στο φρέσκο χιόνι, η σιωπή του θανάτου, όταν οι τελετές κάνουν πέρα. Γιατί ούτε και ο νεκρός ακόμη δεν δικαιούται λίγη ησυχία στην εποχή της πλαστικής μιζέριας. Η σιωπή είναι πλέον μια ευγενής πολυτέλεια, τόσο δυσεύρετη όσο και χρόνος για να την απολαύσεις. Ο βόμβος του πολιτισμού καλύπτει γοργά τα πάντα σαν μαύρος ίσκιος. Οι άνθρωποι περιφέρονται στις πόλεις σχεδόν μόνιμα με ακουστικά στα αυτιά, με τα βλέμματα αχόρταγα καρφωμένα σε οθόνες, με τα δάχτυλά τους να κλείνουν μηχανικά γύρω από ένα νέο, τεχνολογικό «θαύμα». **Οι αισθήσεις τους είναι παραδομένες στο μεγάλο, ψηφιακό φαγοπότι. Μόνο που δεν έχουν καταλάβει πως το γεύμα είναι οι ίδιοι.** Και πώς να το αντιληφθούν όταν το κράτος τους κερνάει καθημερινά ξεχνατέξ, λησμονίλ και αμνησιαζόλ με χίλιους-δυο τρόπους; Η κυριαρχία προχωράει με τόσο γοργά βήματα το σχέδιο της πλήρους υποταγής συνειδήσεων, ώστε σκέψεις που μερικούς μήνες πριν θα φάνταζαν τουλάχιστον αστειότητες τις βλέπεις να παρουσιάζονται υλοποιημένες μπροστά σου, ως κομμάτι του εφιαλτικού τώρα.

Με άλλα λόγια, πέρα από την τυφλή πίστη στα υλικά μέσα του σύγχρονου πολιτισμού και ιδιαίτερα στα τεχνολογικά της επιτεύγματα και στο χρήμα που μάλιστα απέκτησε αυταξία, η θρησκεία δεν έχασε τις δυνάμεις της. Εξακολουθούν να γίνονται θρησκευτικοί πόλεμοι, οι εκκλησίες κατέχουν σε όλον τον κόσμο τεράστιες περιουσίες, ασκούν έλεγχο και πολλοί εξουσιαστές δείχνουν μεγάλη προθυμία να ταυτίσουν την πολιτική τους με κάποιο θρησκευτικό λόμπι, που λειτουργεί ανταγωνιστικά προς κάποιο άλλο. Η ωμότητα και η επικράτηση του ορθολογισμού δεν εξάλειψε τη θρησκεία, αλλά την αντιμετώπιση του κόσμου ως ολότητα, την υπερβατικότητα και την διευρυμένη αντίληψη των ανθρώπων για όλο το σύμπαν που τους περιβάλλει, τον σεβασμό για κάθε ζωή και ύπαρξη, ακόμη και για τις πέτρες, που με τόση μανία εξορύσσει. Ο παράδεισος των πρωτόγονων φυλών δεν ήταν επουράνιος, οι θεοί τους, που αρχικά ήταν τόσοι πολλοί όσοι και τα πλάσματα που υπήρχαν στον πλανήτη, είχαν και μια πρακτική σημασία. Όταν έγιναν μόνο επουράνιοι κριτές, απομακρύνθηκαν από τους ανθρώπους, έγιναν μια αφηρημένη δύναμη που όλοι έπρεπε να υπακούν, αλλά κανείς να μην γνωρίζει, πέρα από το ιερατείο.

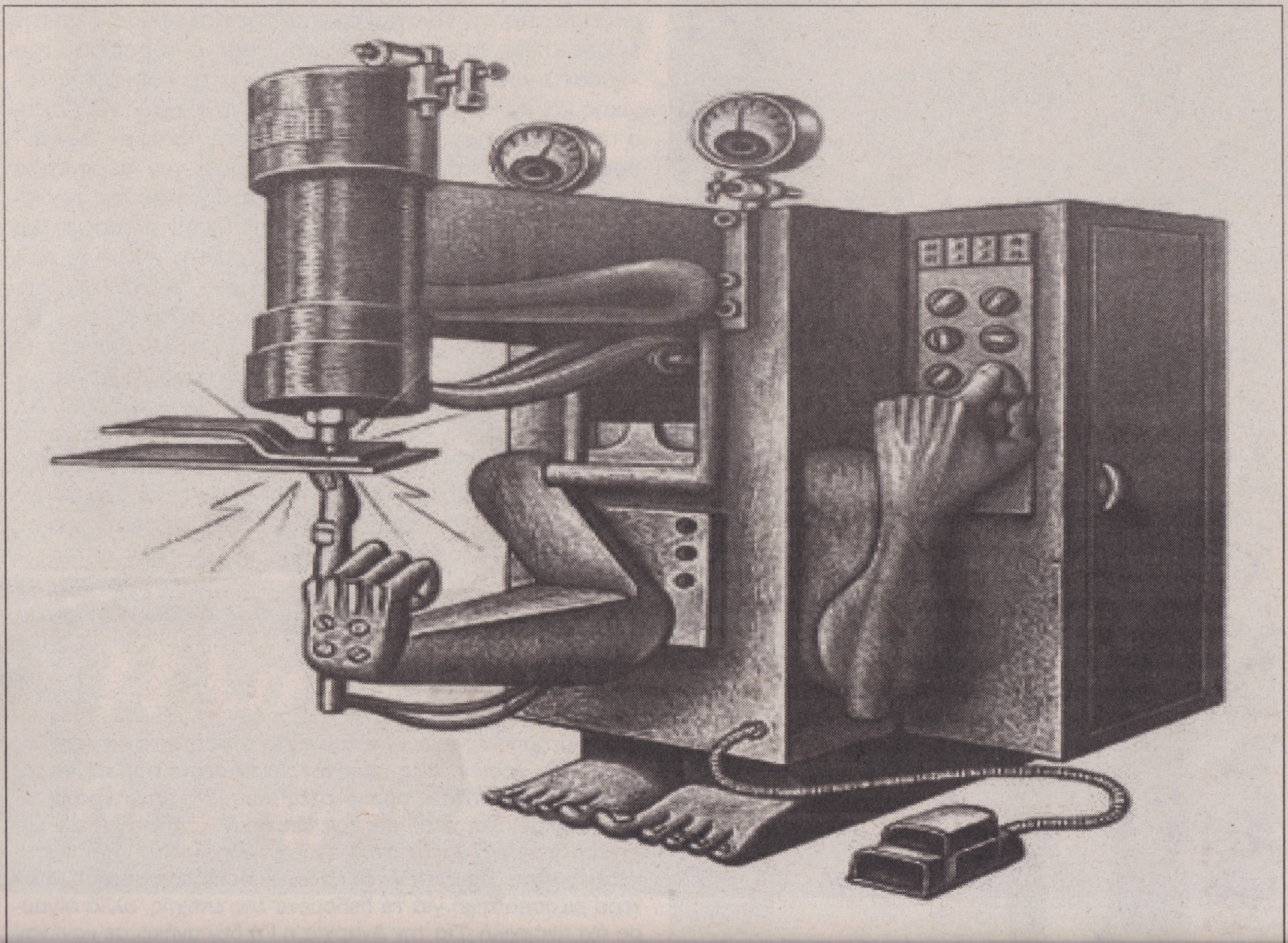
Η ζωή ως εικονική πραγματικότητα, η ύπαρξη ως εικόνα, δίνουν ένα άλλο νόημα στον άνθρωπο, εξομοιώνουν το σώμα του με την εικόνα του, φέρνοντας στο φως τον παγκοσμιοποιημένο άνθρωπο, αυτόν που ο Μάμφορντ ονόμασε μετά-ιστορικό. Η παγκόσμια μηχανή, που τρέφει την εικόνα του, δαπανά διαρκώς παγκόσμια ενέργεια για να κινηθεί. Είναι εξαρτώμενη, λοιπόν, από τη φύση, όσο κι αν πιστεύει στην αυτοδυναμία της. Η διαδικτυακή ζωή δαπανά όχι μόνο φυσικούς πόρους, αλλά και ανθρώπινους, διασπά και διασκορπίζει το πνεύμα και τα συναισθήματα, μάς αποκολλά από την αρχική ανθρώπινή μας υπόσταση. Είναι ο καθρέφτης που μας μεταμορφώνει σε εξαρτήματα. Χρειαζόμαστε συγκέντρωση, ώστε να αντιληφθούμε τον εαυτό μας μέσα σε έναν ενωμένο κόσμο, στην ενιαία μας ύπαρξη. **Η Αναρχία είναι το χέρι που δουλεύει το ξυλόγλυπτο της ζωής μας· αφαιρώντας τα περιττά υλικά, μορφοποιεί την ιδιαιτερότητα του καθενός.**

Η άνοδος στον ουρανό για τις πρώιμες φυλές είναι σύμβολο της υπέρβασης του ίδιου του ανθρώπου, που τον απελευθερώνει και δεν τον κρατάει δέσμιο. Είναι πολύ χαρακτηριστικό ότι, όταν οι ιεραπόστολοι διέτρεξαν όλον τον τότε πρωτόγονο κόσμο, για να τον «σώσουν» και να τον οδηγήσουν με το ζόρι στον δικό τους



θεό, στο όνομα των βασιλιάδων τους, ερμήνευαν το καινούριο για αυτούς με τους δικούς τους εξουσιαστικούς όρους. Ο Εδουάρδο Γαλεάνο, όταν αναφέρεται στην «ανακάλυψη» της Αμερικής το 1492, λέει: *Το 1492 οι αυτόχθονες ανακάλυψαν ότι ήταν Ινδιάνοι, ανακάλυψαν ότι ζούσαν στην Αμερική, ανακάλυψαν ότι ήταν γυμνοί, ανακάλυψαν ότι υπήρχε αμαρτία, ανακάλυψαν ότι όφειλαν υπακοή σε ένα βασιλιά και μια βασίλισσα ενός άλλου κόσμου και σε ένα θεό ενός άλλου ουρανού κι ότι εκείνος ο θεός είχε επινοήσει την ενοχή και τα ρούχα και διέταζε να καεί ζωντανός όποιος λάτρευε τον ήλιο, το φεγγάρι, τη γη και τη βροχή που την ποτίζει.*

Το πνεύμα των ανθρώπων προσανατολίζεται προς διαφορετικές κατευθύνσεις σε κάθε εποχή. Σήμερα που η τετράγωνη λογική, ο οχετός πληροφοριών και η τε-



Στον σαμανισμό ιδιαίτερο ρόλο παίζουν τα ζώα. Μάλιστα, θεωρείται ότι οι σαμάνοι κατέχουν την ικανότητα που είχαν όλοι οι άνθρωποι της «χρυσής εποχής», να συνομιλούν με τα ζώα. Για παράδειγμα, οι Ίνουιτ της Γροιλανδίας, όταν έχουν λιγοστά θηράματα φώκιας, που δεν τους φτάνουν για να επιβιώσουν, στέλνουν ένα σαμάνο να μιλήσει με την Κυρά των ζώων, καθώς ξέρει την γλώσσα. Στις γεωργικές κοινωνίες ο σαμανισμός δεν ευδοκιμεί· αυτό που έχει σημασία είναι ο εξευμενισμός της άγριας πότνιας θηρών, της θυμωμένης κυρίαρχης θεότητας της γης μέσα από θυσίες. Η πότνια θηρών, που απαντάται σε πολλά μέρη του κόσμου, είναι άγρια, αιμοβόρα και θέλει διαρκώς ανταλλάγματα.

Η στενή σχέση των κυνηγών με τα ζώα που αναγκάζονταν να σκοτώσουν συνδέεται ενδεχομένως με όλους

γεωργός και ο κτηνοτρόφος, με τη διαδικασία της φυλάκισης που ήδη περιγράψαμε, έκαναν τον κόσμο ένα χρήσιμο εργαλείο, που έπρεπε να κατέχουν.

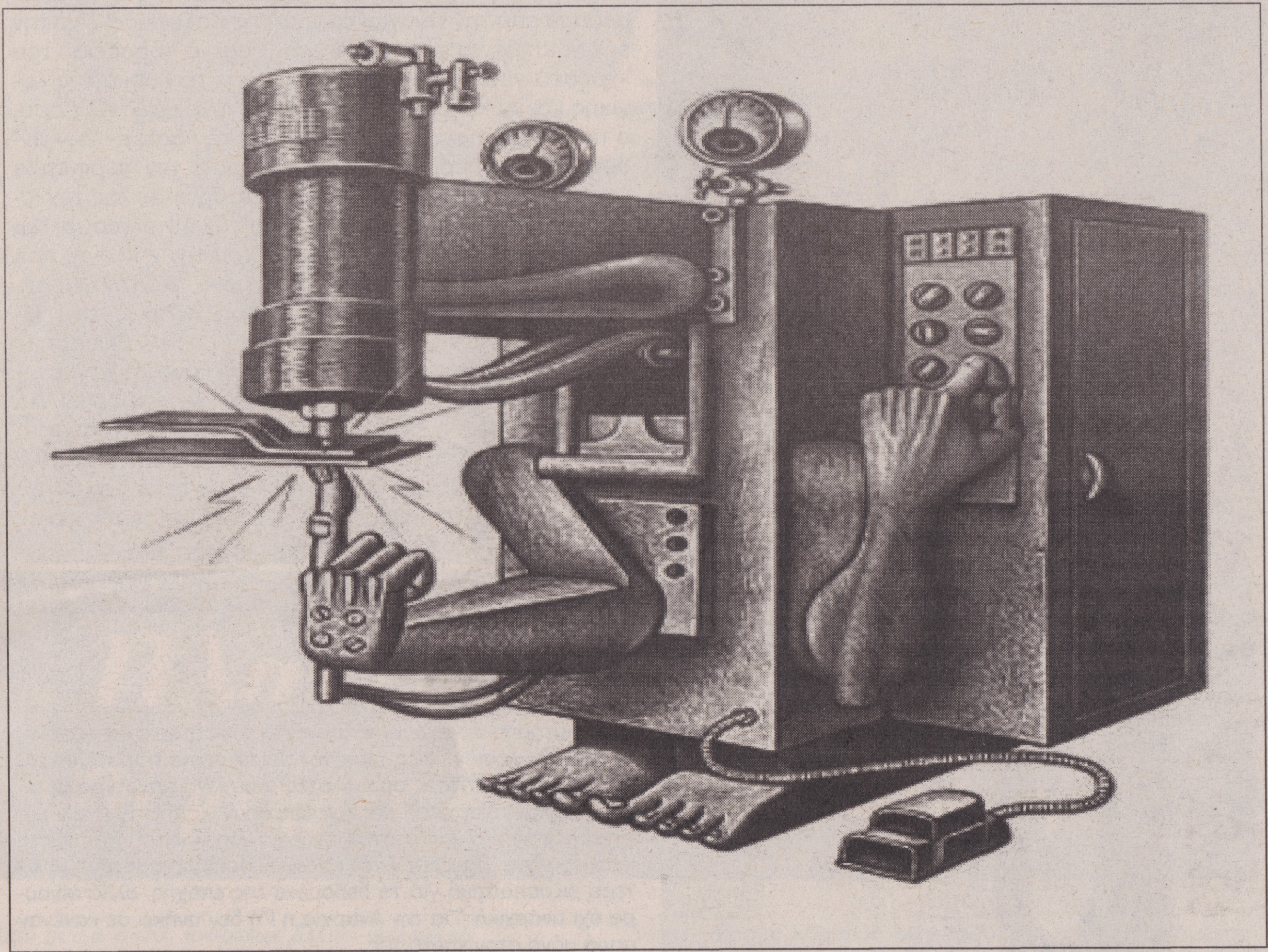
Στον αρχαιοελληνικό πολιτισμό, θεότητες όπως η Αθηνά, πέρα από προστάτιδα των ηρώων (Ηρακλής, Οδυσσέας), των καλών τεχνών, των επιστημών και του πνεύματος, είναι και υπέρμαχος της ηθικής τάξης και της «ευημερίας». Για αυτό και είναι η αγαπημένη των ευρωπαίων μοναρχών που χρήζουν εαυτούς σύγχρονους ήρωες. Ο Απόλλωνας εκφράζει από την πλευρά του την κυριαρχία του πολιτισμού. Όταν ο Μαρσύας (σάτυρος από τη Φρυγία) κάλεσε τον Απόλλωνα σε μουσικό αγώνα και νικήθηκε, για τιμωρία του γδάρθηκε ζωντανός. Δεν ήταν η ήττα του αυλού από την λύρα, αλλά του διονυσιακού απολίτιστου από τον πολιτισμένο θεό του φωτός. Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Λουδοβίκος XIV επέλεξε και αυτός να αυτοαποκληθεί θεός ήλιος.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι αξονικές μονοθεϊστικές θρησκείες, επηρεασμένες από τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, χρησιμοποίησαν την ιστορική αλήθεια και απέρριψαν την αξία του μύθου. Οι Εβραίοι, οι Χριστιανοί και οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι ο θεός είναι ενεργή δύναμη της ιστορίας και μπορεί να βιωθεί μέσα από πραγματικά γεγονότα αυτού του κόσμου. Οι μονοθεϊστές προσπάθησαν να εναρμονίσουν κατά καιρούς την ορθολογική βάση της φιλοσοφίας με τη θρησκεία. Η άποψη ότι η λογική παρασύρεται στη βαρβαρότητα από το χάος των αισθήσεων και του πάθους μοιάζει με αυτή της Ρώμης, πηγής ορθολογισμού και νόμων, που ταπεινώθηκε από τα βαρβαρικά φύλα. Το να περιγράφει κανείς το μύθο με τη λογική είναι, όπως λέει η Άρμστρονγκ, «σα να προσπαθεί να φάει τη σούπα με το πιρούνι». Ο μύθος του «χρυσού γένους» στους πρώιμους πολιτισμούς δεν ήταν μια υπόσχεση για μεταθανάτια ζωή, όπως συνέβη με τις αξονικές θρησκείες, που προσέφεραν ένα αντάλλαγμα για υποταγή σε αυτή τη ζωή. Ο μύθος του «χρυσού γένους» ήταν η αφήγηση της παροντικής ζωής, η απόλαυσή της μέσα σε ένα νέο νόημα.

Αυτές οι πρώτες κοινωνίες, που καλύπτονται από την ομίχλη του χρόνου και συχνά για μας πατούν μεταξύ φαντασίας και απόμακρης άρρητης μνήμης, αντιμετωπίζονται άλλοτε με αμηχανία και άλλοτε με την εμπορική διάθεση του τηλεπλασιέ βιβλίων, που τις αποδίδει σε εξωγήινους πληθυσμούς. Είναι πιο εύκολο συχνά για τους ανθρώπους να θεωρούν αυτές τις ελεύθερες κοινωνίες ως δημιουργήματα εξωγήινων πολιτισμών, παρά

λου κόσμου και σε ένα θεό ενός άλλου ουρανού κι ότι ε-κείνος ο θεός είχε επινοήσει την ενοχή και τα ρούχα και διέταζε να καεί ζωντανός όποιος λάτρευε τον ήλιο, το φεγγάρι, τη γη και τη βροχή που την ποτίζει.

Το πνεύμα των ανθρώπων προσανατολίζεται προς διαφορετικές κατευθύνσεις σε κάθε εποχή. Σήμερα που η τετράγωνη λογική, ο οχετός πληροφοριών και η τε-



χνολογική καινοτομία είναι το παν, αυτό που προέχει είναι ο επιμερισμός της γνώσης, η εξειδίκευση, η αποσπασματικότητα. Σε εποχές, όμως, που το βλέμμα των ανθρώπων δεν σκόνταφτε σε ορθογώνια οικοδομήματα, αλλά ταξίδευε πέρα από τον ορίζοντα, ήταν φυσικό, χωρίς δεύτερη σκέψη, να αντιλαμβάνονται τον κόσμο σφαιρικά, συνολικά, να βλέπουν ότι η μετακίνηση και μιας πέτρας ακόμη μπορεί να είχε συνέπειες και να πυροδοτούσε μια αλλαγή. Αναλόγως και οι θρησκείες κινούνται γύρω από έναν διαφορετικό πυρήνα. Σε πιο πρώιμες κοινότητες ανθρώπων το συλλογικό πνεύμα διατηρεί σαμανιστικά χαρακτηριστικά, σε πιο γεωργικές κοινωνίες, που δομούνται με βάση την ιδιοκτησία, ο κόσμος αποκτά μια αξία και μάλιστα ανταλλάξιμη, τα πά-

δεν ευδοκιμεί· αυτό που έχει σημασία είναι ο εξευμενισμός της άγριας πότνιας θηρών, της θυμωμένης κυρίαρχης θεότητας της γης μέσα από θυσίες. Η πότνια θηρών, που απαντάται σε πολλά μέρη του κόσμου, είναι άγρια, αιμοβόρα και θέλει διαρκώς ανταλλάγματα.

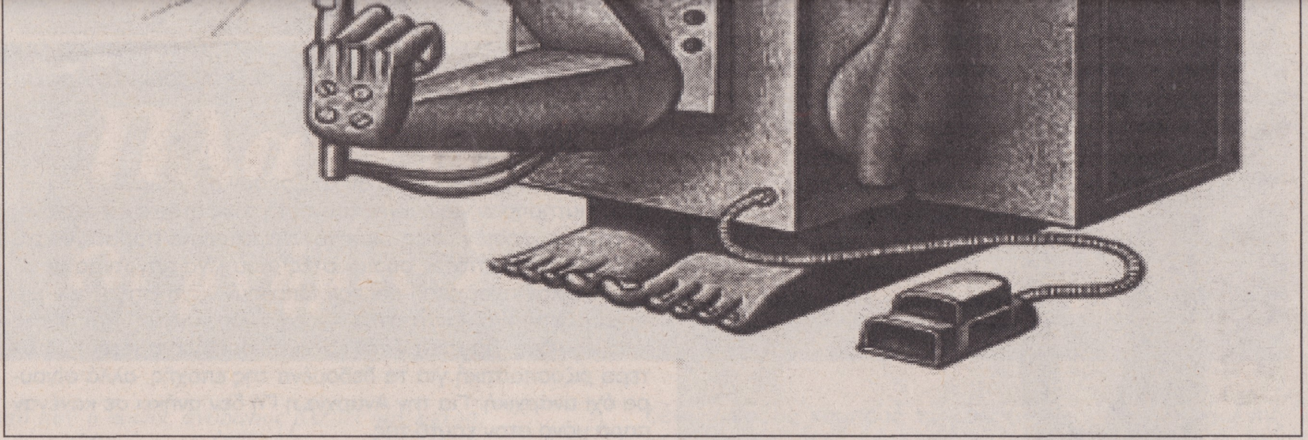
Η στενή σχέση των κυνηγών με τα ζώα που αναγκάζονταν να σκοτώσουν συνδέεται ενδεχομένως με όλους αυτούς τους μύθους. Ουσιαστικά ο άνθρωπος κατάφερνε να σκοτώσει τα θηράματά του, όχι επειδή ήταν πιο δυνατός, αλλά με νέα όπλα και τεχνικές· γεγονός που τον έκανε να νιώθει πιο μεγάλο σεβασμό για τα ζώα, που δε θεωρούσε κατώτερα, αλλά ίσα με αυτόν, κομμάτι του κόσμου του. Οπότε, προέκυπτε ένα δίλημμα, που ο μύθος καλούνταν να εξισορροπήσει: φόνος ή πείνα. Μέσα από την εξέλιξη της τεχνικής τους οργανώθηκαν καλύτερα και μέσα από τον λόγο άρχισαν να δουλεύουν ομαδικά, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραμέλησαν τον μύθο, που μεταμόρφωνε τα πάντα, όπως το κοπίδι του ξυλογλύπτη δίνει σχήμα σε ένα κομμάτι δέντρου. Η αφήγηση συνέδεε τα πράγματα, δεν τα διέκρινε σε κατηγορίες, όπως συμβαίνει σήμερα. Οι κατηγο-

ευρωπαίων μονάρχων που χρήζουν εαυτούς σύγχρονους ήρωες. Ο Απόλλωνας εκφράζει από την πλευρά του την κυριαρχία του πολιτισμού. Όταν ο Μαρσύας (σάτυρος από τη Φρυγία) κάλεσε τον Απόλλωνα σε μουσικό αγώνα και νικήθηκε, για τιμωρία του γδάρθηκε ζωντανός. Δεν ήταν η ήττα του αυλού από την λύρα, αλλά του διονυσιακού απολίτιστου από τον πολιτισμένο θεό του φωτός. Δεν είναι να απορεί κανείς που ο Λουδοβίκος XIV επέλεξε και αυτός να αυτοαποκληθεί θεός ήλιος.

Είναι χαρακτηριστικό, ότι οι αξονικές μονοθεϊστικές θρησκείες, επηρεασμένες από τον Πλάτωνα και τον Αριστοτέλη, χρησιμοποίησαν την ιστορική αλήθεια και απέρριψαν την αξία του μύθου. Οι Εβραίοι, οι Χριστιανοί και οι Μουσουλμάνοι πιστεύουν ότι ο θεός είναι ενεργή δύναμη της ιστορίας και μπορεί να βιωθεί μέσα από πραγματικά γεγονότα αυτού του κόσμου. Οι μονοθεϊστές προσπάθησαν να εναρμονίσουν κατά καιρούς την ορθολογική βάση της φιλοσοφίας με τη θρησκεία. Η άποψη ότι η λογική παρασύρεται στη βαρβαρότητα από το χάος των αισθήσεων και του πάθους μοιάζει με αυτή της Ρώμης, πηγής ορθολογισμού και νόμων, που ταπεινώθηκε από τα βαρβαρικά φύλα. Το να περιγράφει κανείς το μύθο με τη λογική είναι, όπως λέει η Άρμστρονγκ, «σα να προσπαθεί να φάει τη σούπα με το πιρούνι». Ο μύθος του «χρυσού γένους» στους πρώιμους πολιτισμούς δεν ήταν μια υπόσχεση για μεταθανάτια ζωή, όπως συνέβη με τις αξονικές θρησκείες, που προσέφεραν ένα αντάλλαγμα για υποταγή σε αυτή τη ζωή. Ο μύθος του «χρυσού γένους» ήταν η αφήγηση της παροντικής ζωής, η απόλαυσή της μέσα σε ένα νέο νόημα.

Αυτές οι πρώτες κοινωνίες, που καλύπτονται από την ομίχλη του χρόνου και συχνά για μας πατούν μεταξύ φαντασίας και απόμακρης άρρητης μνήμης, αντιμετωπίζονται άλλοτε με αμηχανία και άλλοτε με την εμπορική διάθεση του τηλεπλασιέ βιβλίων, που τις αποδίδει σε εξωγήινους πληθυσμούς. Είναι πιο εύκολο συχνά για τους ανθρώπους να θεωρούν αυτές τις ελεύθερες κοινωνίες ως δημιουργήματα εξωγήινων πολιτισμών, παρά ελεύθερων ανθρώπων. Άλλοτε πάλι οι εκπολιτιστές είναι οι εξωγήινοι, σα να χρειάζεται να έρθουν πλάσματα από άλλους πλανήτες, για να επιβληθεί μία εξουσία· λες και δεν είναι επαρκείς οι γη-γενείς εξουσιαστές.

Οι ουτοπιστές που ανατράφηκαν μέσα στα όρια του πολιτισμού, από τον Πλάτωνα μέχρι τον Μωρ και τον Λεκατσά, φαντάζονται την ιδανική πολιτεία ως κοινοκτημοσύνη. Πρώτα από όλα, ο ιδανικός τους κόσμος είναι μία πολιτεία, διαθέτει άρα πολίτευμα, επεξεργάζεται επομένως νοητικά τη διαχείριση της εξουσίας. Έπειτα, η κοινοκτημοσύνη διαμοιράζει απλώς την γη σε ίσα μέρη στην καλύτερη περίπτωση, αν δε μιλάει και για σωστή διαχείριση της βιομηχανίας. Προσπαθούν να λύσουν ένα αίνιγμα, πιάνοντάς το από τη μέση της διαδρομής, χωρίς να αναζητούν τα αρχικά αίτια που υπέταξαν τον άνθρωπο. Άλλωστε, δεν χάνουν στιγμή την εμπιστοσύ-



χνολογική καινοτομία είναι το παν, αυτό που προέχει είναι ο επιμερισμός της γνώσης, η εξειδίκευση, η αποσπασματικότητα. Σε εποχές, όμως, που το βλέμμα των ανθρώπων δεν σκόνταφτε σε ορθογώνια οικοδομήματα, αλλά ταξίδευε πέρα από τον ορίζοντα, ήταν φυσικό, χωρίς δεύτερη σκέψη, να αντιλαμβάνονται τον κόσμο σφαιρικά, συνολικά, να βλέπουν ότι η μετακίνηση και μιας πέτρας ακόμη μπορεί να είχε συνέπειες και να πυροδοτούσε μια αλλαγή. Αναλόγως και οι θρησκείες κινούνται γύρω από έναν διαφορετικό πυρήνα. Σε πιο πρώιμες κοινότητες ανθρώπων το συλλογικό πνεύμα διατηρεί σαμανιστικά χαρακτηριστικά, σε πιο γεωργικές κοινωνίες, που δομούνται με βάση την ιδιοκτησία, ο κόσμος αποκτά μια αξία και μάλιστα ανταλλάξιμη, τα πάντα υπάρχουν για να ή επειδή αξίζουν κάτι. Έτσι, όπου το ιδιοκτησιακό καθεστώς επικράτησε –στα περισσότερα μέρη του πλανήτη–, οι θεοί έρχονται να δείξουν στους ανθρώπους την αξία των πραγμάτων, πόσο κοστίζει η αμαρτία και η συγχώρεση.

Ο σαμανισμός είναι χαρακτηριστικός των κυνηγετικών φυλών. Η ζωή του κυνηγού είναι αβέβαιη και πολύ επικίνδυνη. Ο σαμάνος είναι κι αυτός ένας πνευματικός κυνηγός, που αναζητά πνεύματα. Έβγαινε από το σώμα του, όπως πιστευόταν και άλλαζε συχνά μορφές, ερχόμενος σε επαφή με το πνεύμα που περιέβαλε καθετί στον γήινο και επουράνιο κόσμο. Κυνηγετικές φυλές στη Σιβηρία, στη Γη του Πυρός και αλλού πιστεύουν ότι οι σαμάνοι μπορούν να βγαίνουν από το σώμα τους και να επικοινωνούν με τους θεούς, όπως έκαναν στην «χρυσή εποχή» όλοι οι άνθρωποι. Η διαδικασία αυτή επιτυγχάνεται μέσα από την κατάλληλη εκπαίδευση, που οδηγεί τον σαμάνο σε έκσταση, μέσα από κατάλληλα τελετουργικά. Αυτή η επαφή με το θείο προϋποθέτει ένα είδος «θανάτου», που θα συμβάλει στην υπέρβαση.

αυτούς τους μύθους. Ουσιαστικά ο άνθρωπος κατάφερνε να σκοτώσει τα θηράματά του, όχι επειδή ήταν πιο δυνατός, αλλά με νέα όπλα και τεχνικές· γεγονός που τον έκανε να νιώθει πιο μεγάλο σεβασμό για τα ζώα, που δε θεωρούσε κατώτερα, αλλά ίσα με αυτόν, κομμάτι του κόσμου του. Οπότε, προέκυπτε ένα δίλημμα, που ο μύθος καλούνταν να εξισορροπήσει: φόνος ή πείνα. Μέσα από την εξέλιξη της τεχνικής τους οργανώθηκαν καλύτερα και μέσα από τον λόγο άρχισαν να δουλεύουν ομαδικά, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι παραμέλησαν τον μύθο, που μεταμόρφωνε τα πάντα, όπως το κοπίδι του ξυλογλύπτη δίνει σχήμα σε ένα κομμάτι δέντρου. Η αφήγηση συνέδεε τα πράγματα, δεν τα διέκρινε σε κατηγορίες, όπως συμβαίνει σήμερα. Οι κατηγοριοποιήσεις τέθηκαν πολύ αργότερα, όταν ο πολιτισμός είχε επιτελέσει καλά το έργο του στο πνεύμα των ανθρώπων. Πάντως, όπως δείχνουν τα πράγματα, ακόμη και στις πολύ πρώιμες φάσεις της γεωργίας, όταν ακόμη το φύτρωμα ενός σπόρου ήταν ένα θαύμα της φύσης και όχι μια καλή ή κακή παραγωγή που θα πουληθεί, αυτή η ενότητα του κόσμου δεν είχε ακόμη διαρραγεί. Οι άνθρωποι δεν έβλεπαν ακόμη τις καλλιέργειες ως ιδιοκτησία, ήταν οι ίδιοι μέρος της γης και όχι η γη ένα μέρος δικό τους. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι οι Σάξονες, μιας και δεν πίστευαν στην ιδιοκτησία της γης, αλλά στο δικαίωμα σε όποιον μοχθούσε να κρατήσει την σοδειά που καλλιέργησε.[1] Φυσικά αν η σοδειά μέλους της φυλής για κάποιον λόγο καταστρεφόταν, τα υπόλοιπα μέλη τού έδιναν μέρος της δικής τους, ώστε να μην λιμοκτονήσει αυτός και η οικογένεια του. Ένας... καλός, όμως, άνθρωπος, ο πολύς Ιούλιος Καίσαρας, θέλησε να τους βγάλει από τέτοιες... μίζερες καταστάσεις και αφού κατέσφαξε όσους μπορούσε, τους υπόλοιπους τους εκπολίτισε με το στανιό. Γρήγορα, όμως, ο

πολιτισμούς δεν ήταν μια υπόσχεση για μεταθανάτια ζωή, όπως συνέβη με τις αξονικές θρησκείες, που προσέφεραν ένα αντάλλαγμα για υποταγή σε αυτή τη ζωή. Ο μύθος του «χρυσού γένους» ήταν η αφήγηση της παροντικής ζωής, η απόλαυσή της μέσα σε ένα νέο νόημα.

Αυτές οι πρώτες κοινωνίες, που καλύπτονται από την ομίχλη του χρόνου και συχνά για μας πατούν μεταξύ φαντασίας και απόμακρης άρρητης μνήμης, αντιμετωπίζονται άλλοτε με αμηχανία και άλλοτε με την εμπορική διάθεση του τηλεπλασιέ βιβλίων, που τις αποδίδει σε εξωγήινους πληθυσμούς. Είναι πιο εύκολο συχνά για τους ανθρώπους να θεωρούν αυτές τις ελεύθερες κοινωνίες ως δημιουργήματα εξωγήινων πολιτισμών, παρά ελεύθερων ανθρώπων. Άλλοτε πάλι οι εκπολιτιστές είναι οι εξωγήινοι, σα να χρειάζεται να έρθουν πλάσματα από άλλους πλανήτες, για να επιβληθεί μία εξουσία· λες και δεν είναι επαρκείς οι γη-γενείς εξουσιαστές.

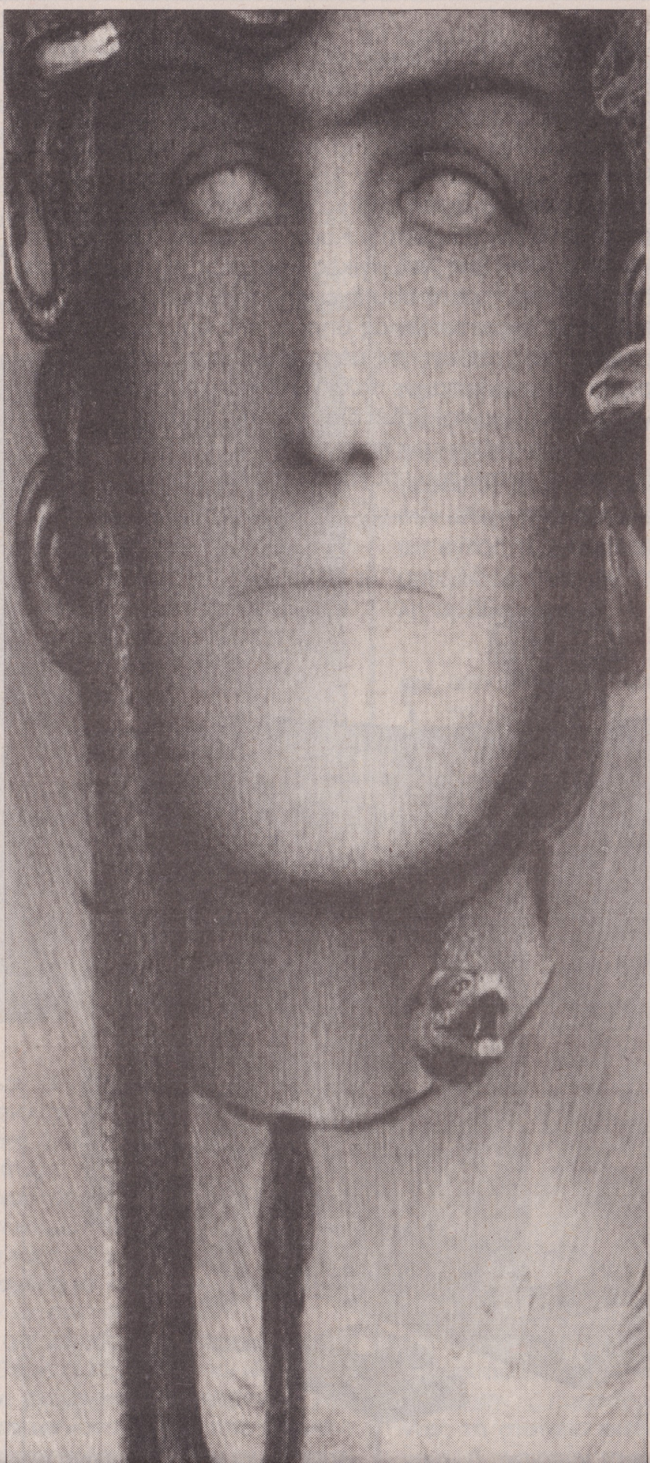
Οι ουτοπιστές που ανατράφηκαν μέσα στα όρια του πολιτισμού, από τον Πλάτωνα μέχρι τον Μωρ και τον Λεκατσά, φαντάζονται την ιδανική πολιτεία ως κοινοκτημοσύνη. Πρώτα από όλα, ο ιδανικός τους κόσμος είναι μία πολιτεία, διαθέτει άρα πολίτευμα, επεξεργάζεται επομένως νοητικά τη διαχείριση της εξουσίας. Έπειτα, η κοινοκτημοσύνη διαμοιράζει απλώς την γη σε ίσα μέρη στην καλύτερη περίπτωση, αν δε μιλάει και για σωστή διαχείριση της βιομηχανίας. Προσπαθούν να λύσουν ένα αίνιγμα, πιάνοντάς το από τη μέση της διαδρομής, χωρίς να αναζητούν τα αρχικά αίτια που υπέταξαν τον άνθρωπο. Άλλωστε, δεν χάνουν στιγμή την εμπιστοσύνη τους στον πολιτισμό, δεν αμφιβάλουν σχεδόν ποτέ για τις συνέπειές του, γεγονός που δημιουργεί όχι μόνο μία μερική αντιμετώπιση του θέματος, αλλά και του δίνει ακριβώς την αίσθηση του απραγματοποίητου. Δεν γίνεται από τη μία να κρατάμε όσα φυλάκισαν τον άνθρωπο και τον υπέταξαν και από την άλλη να επιδιώκουμε μία ελεύθερη κοινότητα ανθρώπων. Ακριβώς για αυτό οι κοινωνίες αυτές είναι ουτοπικές με όλη τη σημασία της λέξης: ου-τόπος.

Αυτό δε σημαίνει ότι θα έπρεπε κανείς να τις απορρίψει τελείως, αλλά να εξετάσει προσεκτικά τις αδυναμίες τους ως πολιτείες, που έχουν ως πυρήνα έναν ιδανικό πολίτη. Κάποιοι από τους συγγραφείς τους φαίνονται να έχουν καλές προθέσεις, αλλά το εγχείρημα να σκαρώσουμε μια ιδανική πολιτεία στο μυαλό μας, πέρα από το προφανές εμπόδιο της πολιτειακής οργάνωσης, είναι μάλλον παιγνίδι του μυαλού. Ξεκινάει από το ότι η ουτοπία αυτή γεννιέται στο μυαλό ενός ανθρώπου, με υλικό τα δικά του ιδανικά και πρότυπα, ώστε να καθιερώνουν την ανθρώπινη βούληση ως τον βασικό γνώμο-

να για τη δημιουργία μιας «ιδανικής κοινότητας». Μία ελεύθερη κοινότητα δε θα στηριζόταν στους κανόνες ενός ή κάποιων ανθρώπων. Για παράδειγμα, αν αποφάσιζαν κάποιοι αύριο να ζήσουν σε ένα φυσικό κόσμο σε αρμονία με τη φύση, αφαιρώντας δογματικά από τις διατροφικές τους συνήθειες την κρεοφαγία, αυτό δε θα σήμαινε απαραίτητα ότι σέβονται τη φύση και ζουν σε αρμονία με αυτήν, αλλά ότι εγκαταστάθηκαν σε ένα μέρος, φέροντας a priori και τους πολιτισμικούς τους κανόνες. Εκείνο που συχνά μάς διαφεύγει είναι ότι για να καταφέρουμε να εναρμονιστούμε με τη φυσική ζωή, χρειάζεται κάτι πιο απλό και πιο δύσκολο: να αφεθούμε στη φύση. Οι ουτοπίες, λοιπόν, είναι πολιτικές, ακόμη κι αν αυτό δε φαίνεται με την πρώτη ματιά. Ενώ οι ελεύθερες κοινότητες είναι πραγματικές, αφού υπήρξαν και σε πολύ μικρό βαθμό υπάρχουν ακόμη, όσο μπορούν να κρατούν απόσταση από τον πολιτισμό και την πολιτική.

Για μας είναι δεδομένη η ελεύθερη και ειλικρινής συνεργασία στις πρώτες ανθρώπινες ομάδες, από την άποψη ότι σε διαφορετική περίπτωση δεν θα ήταν δυνατό μικρά σχετικά δίποδα θηλαστικά με ξύλινα ακόντια και πέτρες να επιβίωναν με φυσικούς εχθρούς τεραστίων διαστάσεων, ενώ παράλληλα θα ανέπτυσσαν την γλώσσα και την υπόλοιπη ελεύθερη κουλτούρα. Πολλές, αποδεδειγμένες υποτίθεται, έρευνες θεωρούν ότι η άγρια πλευρά μας, όπως και η άγρια πλευρά κάθε πλάσματος στη φύση, είναι ανταγωνιστικά βίαιη και μάλιστα συχνά κανιβαλιστική και επικίνδυνη, καταστροφική. Τέτοιες θεωρίες, που δε διατυπώθηκαν μόνο από φιλοσόφους, αλλά και από πολλούς ανθρωπολόγους και αρχαιολόγους, ακόμη και από αναρχιστές, ακολουθούνται από απόψεις πολιτισμικής αναμόρφωσης. Στο από τη φύση του ανταγωνιστικά βίαιο, το καταστροφικό και επικίνδυνο, θα εμφανιστεί ένας καλός και σοφός νομοθέτης, που θα επιβάλει στους υπόλοιπους τους κατάλληλους νόμους, οι οποίοι θα σώσουν τον άνθρωπο από τον εαυτό του. Έπειτα, θα φτιαχτεί ένας στέρεος πολιτισμικός κώδικας, που θα θέσει τους κανόνες και την επικρατούσα ηθική, τον «σωστό» τρόπο να κοιτάμε τον κόσμο, δηλαδή με άλλα λόγια τον εξουσιαστικό. Και η εξουσιαστική ηθική δεν περιορίζεται απλώς σε κάποιους νόμους γραμμένους σε μία λίθινη πλάκα ή σε ένα ΦΕΚ (Φύλλο Εφημερίδας της Κυβέρνησης). Διαποτίζει κάθε στιγμή της καθημερινότητας, κάνει να φαίνονται φυσιολογικά και τα πιο αφύσικα, σκλαβώνει και διαστρεβλώνει μέχρι τα βάθη της ύπαρξης. Όπως μαθαίνουμε να είμαστε πολιτισμένοι, έτσι είναι ανάγκη όχι να ξεχάσουμε τον πολιτισμό, αλλά να τον ξε-μάθουμε. Συνειδητά.

Το ότι ένας κόσμος τελειώνει, δεν σημαίνει απαραί-



που κρατάει ζωντανή τη φωτιά και αυτό πρώτα στοχεύει.

Ό,τι γίνεται φαίνεται και δεν μπορεί εύκολα να κρυφτεί. Μπορεί, όμως, να εξαφανιστεί από το κατώφλι της ειλικρίνειας και αντικειμενικότητας. Όταν, όμως, αυτό που όλοι βλέπουν είναι πολύ ενοχλητικό, προτιμούν να βγάλουν τα μάτια του παρατηρητή παρά να σταματήσουν αυτό που συμβαίνει, όχι απλώς ως αντικείμενο παρατήρησης, αλλά εν συνόλω, μέχρι το τελευταίο, το ακροτελεύτιο γραμμομόλ της ύπαρξής του. Σε αυτή την περίπτωση, ο παρατηρητής διαπράττει θανάσιμο αμάρτημα, απλώς και μόνο επειδή διαθέτει το ελάχιστο προνόμιο της όρασης. Για την κυριαρχία, είναι αυτά τα ίδια του τα μάτια το όργανο της αμαρτωλής του πράξης.

Το τέλος του παλιού κόσμου μοιάζει να γράφτηκε στην «Οδύσσεια», όταν η ζωντανή αφήγηση μετατράπηκε σε γραφή. Έφερε ένα νέο μήνυμα. Όταν ο Οδυσσέας πέρασε από την Ωγυγία, το νησί της Καλυψούς, είχε την ευκαιρία του να επιστρέψει στον χαμένο παράδεισο του «χρυσού γένους», να γλιστρήσει από τη βάρκα της λογικής και να κολυμπήσει στον αρχέγονο μύθο. Ωστόσο, ο πολυμήχανος ήρωας, προτίμησε τα «άστεα» των ανθρώπων, τα περίκλειστα «πτολίεθρα», την περιπέτεια του ναυτικού, την περιέργεια του ανθρώπου της τεχνολογίας. Νοστάλγησε την επιστροφή στον πολιτισμό. Και μάλιστα επιβραβεύτηκε για αυτή του την επιλογή, που θεωρήθηκε έντιμη και ηρωική. Όχι μόνο από τον Όμηρο, αλλά και από τους μεταγενέστερους. Κι όμως, αν η Οδύσσεια τελείωνε σε εκείνη τη στιγμή που ο Οδυσσέας στεκόταν στο βράχο και ατένιζε το πέλαγος ευχαριστημένος, χαρούμενος με την τύχη του να του δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία στον ελεύθερο κόσμο, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Ο προορισμός θα ήταν η Ωγυγία και όχι η Ιθάκη. Ίσως, λοιπόν, ο δρόμος προς την Αναρχία να είναι μια αντι-Οδύσσεια. Να τελειώνει κάπου εκεί, στην αρχή σχεδόν του ταξιδιού.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

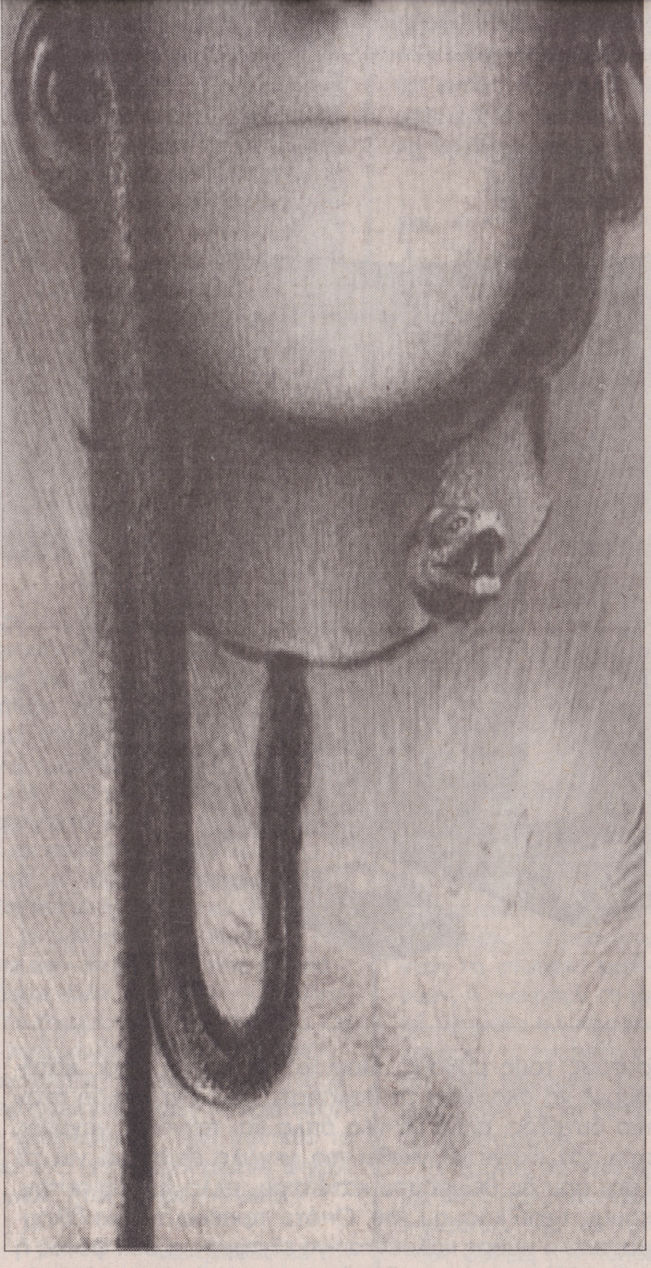
---

1. Πολλοί αρχαίοι λαοί, αν και ζούσαν σε γεωργικές κοινωνίες, διατήρησαν για αιώνες την πίστη τους στην α-κτημοσύνη. Βλέπουμε, λοιπόν, πως υπήρχαν τα ιστορικά παραδείγματα για τους επαναστάτες σοσιαλιστές (που λίγο αργότερα μετονομάστηκαν αναρχικοί) και τον Μπακούνιν, να στηρίξουν μια στάση ζωής πιο κοντά στην Αναρχία, όπως στο ζήτημα της καλλιέργειας. Πρότειναν τον κολεκτιβισμό, μια πρόταση ιδιαίτερα ριζοσπαστική για τα δεδομένα της εποχής, αλλά σίγουρα όχι αναρχική. Για την Αναρχία η Γη δεν ανήκει σε κανέναν

πολύ μικρό βαθμό υπάρχουν ακόμη, όσο μπορούν να κρατούν απόσταση από τον πολιτισμό και την πολιτική.

Για μας είναι δεδομένη η ελεύθερη και ειλικρινής συνεργασία στις πρώτες ανθρώπινες ομάδες, από την άποψη ότι σε διαφορετική περίπτωση δεν θα ήταν δυνατό μικρά σχετικά δίποδα θηλαστικά με ξύλινα ακόντια και πέτρες να επιβίωναν με φυσικούς εχθρούς τεράστιων διαστάσεων, ενώ παράλληλα θα ανέπτυσσαν την γλώσσα και την υπόλοιπη ελεύθερη κουλτούρα. Πολλές, αποδεδειγμένες υποτίθεται, έρευνες θεωρούν ότι η άγρια πλευρά μας, όπως και η άγρια πλευρά κάθε πλάσματος στη φύση, είναι ανταγωνιστικά βίαιη και μάλιστα συχνά κανιβαλιστική και επικίνδυνη, καταστροφική. Τέτοιες θεωρίες, που δε διατυπώθηκαν μόνο από φιλοσόφους, αλλά και από πολλούς ανθρωπολόγους και αρχαιολόγους, ακόμη και από αναρχιστές, ακολουθούνται από απόψεις πολιτισμικής αναμόρφωσης. Στο από τη φύση του ανταγωνιστικά βίαιο, το καταστροφικό και επικίνδυνο, θα εμφανιστεί ένας καλός και σοφός νομοθέτης, που θα επιβάλει στους υπόλοιπους τους κατάλληλους νόμους, οι οποίοι θα σώσουν τον άνθρωπο από τον εαυτό του. Έπειτα, θα φτιαχτεί ένας στέρεος πολιτισμικός κώδικας, που θα θέσει τους κανόνες και την επικρατούσα ηθική, τον «σωστό» τρόπο να κοιτάμε τον κόσμο, δηλαδή με άλλα λόγια τον εξουσιαστικό. Και η εξουσιαστική ηθική δεν περιορίζεται απλώς σε κάποιους νόμους γραμμένους σε μία λίθινη πλάκα ή σε ένα ΦΕΚ (Φύλλο Εφημερίδας της Κυβέρνησης). Διαποτίζει κάθε στιγμή της καθημερινότητας, κάνει να φαίνονται φυσιολογικά και τα πιο αφύσικα, σκλαβώνει και διαστρεβλώνει μέχρι τα βάθη της ύπαρξης. Όπως μαθαίνουμε να είμαστε πολιτισμένοι, έτσι είναι ανάγκη όχι να ξεχάσουμε τον πολιτισμό, αλλά να τον ξε-μάθουμε. Συνειδητά.

Το ότι ένας κόσμος τελειώνει, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τα παίρνει όλα μαζί του. Μπορεί να αφήνει κάποια από τα κατάλοιπά του σαν μία μακρινή ανάμνηση. Οι περισσότερες αναπαραστάσεις του τέλους του κόσμου σήμερα, για παράδειγμα, ιδιαίτερα όπως εμφανίζονται στις αντίστοιχες ταινίες, παρουσιάζουν ένα θεαματικό φινάλε με Αρμαγεδόνες, εκτοξεύσεις πυρηνικών κεφαλών, χημικούς πολέμους κλπ. Οι θεαματικές εκρήξεις, που γκρεμίζουν συθέμελα τα μνημεία-σύμβολα του υπάρχοντος πολιτισμού και εξαφανίζουν (σχεδόν) όλους τους ανθρώπους και τα πλάσματα της γης, φέρνουν στο μυαλό τον γνωστό κατακλυσμό, που άφησε ζωντανούς μόνο τον Νώε και τους εκλεκτούς του. Ωστόσο, το τέλος του κόσμου, όπως όλα δείχνουν, έχει ήδη ξεκινήσει. Δεν είναι τόσο θεαματικό εκ πρώτης όψεως, αλλά πολλά είναι τα σημάδια που το επιβεβαιώνουν. Πρώτα από όλα, το γκρέμισμα του εσωτερικού μας κόσμου έχει ήδη πάρει σάρκα και οστά: θρυμματισμένη γλώσσα, νεκρή συνείδηση, πτώματα συναισθημάτων, που επιπλέουν σε βαθειά πελάγη εγωισμών. Άνθρωποι που χαίρονται την «ελευθερία» τους, ακριβώς τη στιγμή που είναι υπέρτατα σκλαβωμένοι. Και όλα, ζώα και φυ-



σμος, που ξεκίνησε σε εκείνη την τόσο μακρινή από μας σήμερα χρυσή εποχή, παύει να υπάρχει.

Αλλά όσο και αν πιστεύουν οι εξουσιαστές πως το σχέδιο τους προχωράει ομαλά και αδιατάραχτα, τα γεγονότα τους διαψεύδουν. Δεν περνάει μέρα που κάποιο κομμάτι της σκλαβωμένης ανθρωπότητας να μην προβάλει μια εστία αντίστασης. Και ας μην γελιόμαστε· μία εξέγερση, για παράδειγμα, σε ένα εργοστάσιο της Ασίας δεν πυροδοτείται με πραγματικό αίτημα τα καλύτερα μεροκάματα ή ακόμη και την αυτοδιαχείριση. Αυτό ίσως δώσει απλώς την αφορμή. **Οι εξεγέρσεις κινητοποιούνται απ' την θεμελιώδη και ουσιαστική ανάγκη των**

στην «Οδύσσεια», όταν η ζωντανή αφήγηση μετατράπηκε σε γραφή. Έφερε ένα νέο μήνυμα. Όταν ο Οδυσσέας πέρασε από την Ωγυγία, το νησί της Καλυψούς, είχε την ευκαιρία του να επιστρέψει στον χαμένο παράδεισο του «χρυσού γένους», να γλιστρήσει από τη βάρκα της λογικής και να κολυμπήσει στον αρχέγονο μύθο. Ωστόσο, ο πολυμήχανος ήρωας, προτίμησε τα «άστεα» των ανθρώπων, τα περίκλειστα «πτολίεθρα», την περιπέτεια του ναυτικού, την περιέργεια του ανθρώπου της τεχνολογίας. Νοστάλγησε την επιστροφή στον πολιτισμό. Και μάλιστα επιβραβεύτηκε για αυτή του την επιλογή, που θεωρήθηκε έντιμη και ηρωική. Όχι μόνο από τον Όμηρο, αλλά και από τους μεταγενέστερους. Κι όμως, αν η Οδύσσεια τελείωνε σε εκείνη τη στιγμή που ο Οδυσσέας στεκόταν στο βράχο και ατένιζε το πέλαγος ευχαριστημένος, χαρούμενος με την τύχη του να του δοθεί μια δεύτερη ευκαιρία στον ελεύθερο κόσμο, τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά. Ο προορισμός θα ήταν η Ωγυγία και όχι η Ιθάκη. Ίσως, λοιπόν, ο δρόμος προς την Αναρχία να είναι μια αντι-Οδύσσεια. Να τελειώνει κάπου εκεί, στην αρχή σχεδόν του ταξιδιού.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

---

1. Πολλοί αρχαίοι λαοί, αν και ζούσαν σε γεωργικές κοινωνίες, διατήρησαν για αιώνες την πίστη τους στην α-κτημοσύνη. Βλέπουμε, λοιπόν, πως υπήρχαν τα ιστορικά παραδείγματα για τους επαναστάτες σοσιαλιστές (που λίγο αργότερα μετονομάστηκαν αναρχικοί) και τον Μπακούνιν, να στηρίξουν μια στάση ζωής πιο κοντά στην Αναρχία, όπως στο ζήτημα της καλλιέργειας. Πρότειναν τον κολεκτιβισμό, μια πρόταση ιδιαίτερα ριζοσπαστική για τα δεδομένα της εποχής, αλλά σίγουρα όχι αναρχική. Για την Αναρχία η Γη δεν ανήκει σε κανέναν παρά μόνο στον εαυτό της.

Σχετικά βιβλία:

1. Ησίοδος, «Εργα και Ημέρες», «Θεογονία»
2. Οβίδιος, «Μεταμορφώσεις»
3. Όμηρος, «Οδύσσεια»
4. John Milton, «Ο απολεσθείς παράδεισος»
5. Erika Simon, «Οι θεοί των αρχαίων ελλήνων»
6. Ιωάννης Κακριδής, «Ελληνική Μυθολογία»
7. Niel Phillip, «Μύθοι από όλο τον κόσμο»
8. Κάρεν Άρμστρονγκ, «Σύντομη ιστορία του μύθου»
9. Γ.Δ. Ζιάκας, Ισλάμ-Θρησκεία και πολιτεία
10. Attilio Petruccioli, «Rethinking the Islamic Garden», Yale F & ES Bulletin 103, 349-364
11. Η σειρά «Μύθοι και θρύλοι των λαών: Κίνα, Λατινική Αμερική, Σκανδιναβία, Ιαπωνία»
12. W.B. Yeats (συλλογή), «Παραμύθια και παραδόσεις της Ιρλανδίας»
13. Φίλιπ Μ. Σέρλοκ, «Παραμύθια από την Καραϊβική»
14. Knud Rasmussen, «Eskimo Folk-Tales» [1921], at sacred -texts.com

ληλους νόμους, οι οποίοι θα σώσουν τον άνθρωπο από τον εαυτό του. Έπειτα, θα φτιαχτεί ένας στέρεος πολιτισμικός κώδικας, που θα θέσει τους κανόνες και την επικρατούσα ηθική, τον «σωστό» τρόπο να κοιτάμε τον κόσμο, δηλαδή με άλλα λόγια τον εξουσιαστικό. Και η εξουσιαστική ηθική δεν περιορίζεται απλώς σε κάποιους νόμους γραμμένους σε μία λίθινη πλάκα ή σε ένα ΦΕΚ (Φύλλο Εφημερίδας της Κυβέρνησης). Διαποτίζει κάθε στιγμή της καθημερινότητας, κάνει να φαίνονται φυσιολογικά και τα πιο αφύσικα, σκλαβώνει και διαστρεβλώνει μέχρι τα βάθη της ύπαρξης. Όπως μαθαίνουμε να είμαστε πολιτισμένοι, έτσι είναι ανάγκη όχι να ξεχάσουμε τον πολιτισμό, αλλά να τον ξε-μάθουμε. Συνειδητά.

Το ότι ένας κόσμος τελειώνει, δεν σημαίνει απαραίτητα ότι τα παίρνει όλα μαζί του. Μπορεί να αφήνει κάποια από τα κατάλοιπά του σαν μία μακρινή ανάμνηση. Οι περισσότερες αναπαραστάσεις του τέλους του κόσμου σήμερα, για παράδειγμα, ιδιαίτερα όπως εμφανίζονται στις αντίστοιχες ταινίες, παρουσιάζουν ένα θεαματικό φινάλε με Αρμαγεδόνες, εκτοξεύσεις πυρηνικών κεφαλών, χημικούς πολέμους κλπ. Οι θεαματικές εκρήξεις, που γκρεμίζουν συθέμελα τα μνημεία-σύμβολα του υπάρχοντος πολιτισμού και εξαφανίζουν (σχεδόν) όλους τους ανθρώπους και τα πλάσματα της γης, φέρνουν στο μυαλό τον γνωστό κατακλυσμό, που άφησε ζωντανούς μόνο τον Νώε και τους εκλεκτούς του. Ωστόσο, το τέλος του κόσμου, όπως όλα δείχνουν, έχει ήδη ξεκινήσει. Δεν είναι τόσο θεαματικό εκ πρώτης όψεως, αλλά πολλά είναι τα σημάδια που το επιβεβαιώνουν. Πρώτα από όλα, το γκρέμισμα του εσωτερικού μας κόσμου έχει ήδη πάρει σάρκα και οστά: θρυμματισμένη γλώσσα, νεκρή συνείδηση, πτώματα συναισθημάτων, που επιπλέουν σε βαθειά πελάγη εγωισμών. Άνθρωποι που χαίρονται την «ελευθερία» τους, ακριβώς τη στιγμή που είναι υπέρτατα σκλαβωμένοι. Και όλα, ζώα και φυτά, ήδη εκφυλισμένα. Ακόμη και οι πέτρες έπεσαν θύματα στο σαρωτικό πέρασμα του ανθρώπου. Η αλλοίωση θέλει να κατακλύσει τα πάντα, μετατρέποντάς τα σε υπηρέτες μιας τεράστιας μηχανής. Το τέλος αυτού του κόσμου όπως το ξέραμε έχει ήδη ξεκινήσει· κάποιος έχει πατήσει το κουμπί και αυτός ο κάποιος δεν είναι θεός· είναι ένας άνθρωπος που μας μοιάζει. Χωρίς να προφέρουμε παρακάτω ένα ακόμη ευφυολόγημα για την ονομασία του νέου ανθρώπου, ο homo sapiens (αν ποτέ υπήρξε στα αλήθεια sapiens) δεν υπάρχει όπως τον ξέρουμε. Δεν έχει σημασία να πούμε τι είναι τώρα πια, να του δώσουμε ένα όνομα και να τον συνηθίσουμε κι αυτόν στο ίδιο το σώμα μας· σημασία έχει ότι ο κόσμος, που ξεκίνησε σε εκείνη την τόσο μακρινή από μας σήμερα χρυσή εποχή, παύει να υπάρχει.



Αλλά όσο και αν πιστεύουν οι εξουσιαστές πως το σχέδιο τους προχωράει ομαλά και αδιατάραχτα, τα γεγονότα τους διαψεύδουν. Δεν περνάει μέρα που κάποιο κομμάτι της σκλαβωμένης ανθρωπότητας να μην προβάλει μια εστία αντίστασης. Και ας μην γελιόμαστε· μία εξέγερση, για παράδειγμα, σε ένα εργοστάσιο της Ασίας δεν πυροδοτείται με πραγματικό αίτημα τα καλύτερα μεροκάματα ή ακόμη και την αυτοδιαχείριση. Αυτό ίσως δώσει απλώς την αφορμή. **Οι εξεγέρσεις κινητοποιούνται απ' την θεμελιώδη και ουσιαστική ανάγκη των ανθρώπων για ελεύθερη ζωή. Δεν ορίζονται με ραντεβού συγκεκριμένη μέρα και ώρα σε συνδικαλιστικά γραφεία**. Γι' αυτό και οι συνδικαλιστικοί μηχανισμοί, αριστεροί και δεξιοί, λειτουργούν πάντα πυροσβεστικά, ώστε να εκφυλίσουν τον αγώνα για ζωή, σε αγώνα για ψίχουλα. Άξιος, λοιπόν, ο παχυλός μισθός τους και οι αναπαυτικές καρέκλες τους. Γιατί, αν δεν υπήρχε ο συνδικαλισμός, το κράτος θα ήταν «αναγκασμένο», κάθε φορά που οι άνθρωποι αντιστέκονται, να φοράει την στολή του χασάπη ή να εφεύρει έναν. Χάρη στην ευλύγιστη οσφυοκαμψία τους, οι κρατιστές έχουν την δυνατότητα να καταστέλλουν τους κοινωνικούς αγώνες, δείχνοντας πολλές φορές μόνο το «ανθρώπινό» τους πρόσωπο. Η εξουσία βρήκε εδώ και καιρό ότι το πνεύμα είναι αυτό στην αρχή σχεδόν του ταξιδιού.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

---

1. Πολλοί αρχαίοι λαοί, αν και ζούσαν σε γεωργικές κοινωνίες, διατήρησαν για αιώνες την πίστη τους στην α-κτημοσύνη. Βλέπουμε, λοιπόν, πως υπήρχαν τα ιστορικά παραδείγματα για τους επαναστάτες σοσιαλιστές (που λίγο αργότερα μετονομάστηκαν αναρχικοί) και τον Μπακούνιν, να στηρίξουν μια στάση ζωής πιο κοντά στην Αναρχία, όπως στο ζήτημα της καλλιέργειας. Πρότειναν τον κολεκτιβισμό, μια πρόταση ιδιαίτερα ριζοσπαστική για τα δεδομένα της εποχής, αλλά σίγουρα όχι αναρχική. Για την Αναρχία η Γη δεν ανήκει σε κανέναν παρά μόνο στον εαυτό της.

Σχετικά βιβλία:

1. Ησίοδος, «Εργα και Ημέρες», «Θεογονία»
2. Οβίδιος, «Μεταμορφώσεις»
3. Όμηρος, «Οδύσσεια»
4. John Milton, «Ο απολεσθείς παράδεισος»
5. Erika Simon, «Οι θεοί των αρχαίων ελλήνων»
6. Ιωάννης Κακριδής, «Ελληνική Μυθολογία»
7. Niel Phillip, «Μύθοι από όλο τον κόσμο»
8. Κάρεν Άρμστρονγκ, «Σύντομη ιστορία του μύθου»
9. Γ.Δ. Ζιάκας, Ισλάμ-Θρησκεία και πολιτεία
10. Attilio Petruccioli, «Rethinking the Islamic Garden», Yale F & ES Bulletin 103, 349-364
11. Η σειρά «Μύθοι και θρύλοι των λαών: Κίνα, Λατινική Αμερική, Σκανδιναβία, Ιαπωνία»
12. W.B. Yeats (συλλογή), «Παραμύθια και παραδόσεις της Ιρλανδίας»
13. Φίλιπ Μ. Σέρλοκ, «Παραμύθια από την Καραϊβική»
14. Knud Rasmussen, «Eskimo Folk-Tales» [1921], at sacred-texts.com
15. Bruce Chatwin, «Τα μονοπάτια των τραγουδιών»
16. Marlo Morgan, «Το μήνυμα»
17. Joseph Campbell, «Η δύναμη του μύθου»
18. Καλογερόπουλος Κ.(επιλογή κειμένων), «Η σοφία του ονειροχρόνου: μύθοι και θρύλοι των ιθαγενών της Αυστραλίας»
19. Χρήστος Γιανναράς, «Ενάντια στη θρησκεία»
20. Λούις Μάμφορντ, «Η ιστορία των ουτοπιών»
21. Θανάσης Κουραβέλος (επιμέλεια), «Κοινωνίες Μοιράσματος» (συλλογικό)
22. Τζίνα Πολίτη, «Περί αμαρτίας, πάθους, βλέμματος και άλλων τινών»
23. Mario Vargas Lliosa, «Ο άνθρωπος που έλεγε ιστορίες»

«Ο κόσμος είναι αρκετά μεγάλος να ικανοποιήσει τις ανάγκες του κάθε ανθρώπου, αλλά είναι πολύ μικρός για να ικανοποιήσει την ανθρώπινη απληστία!»

Γκαντι, Μαχατμα
(1869 -1948)

Η προσχεδιασμένη / προγραμματισμένη αχρήστευση

Στο κείμενο που ακολουθεί παρουσιάζουμε αναλυτικά το ντοκυμαντέρ της Κόσιμα Ντανόριτζερ[1] (Cosima Dannoritzer) **«The Light-Bulb Conspiracy»** το οποίο αποκαλύπτει κάποια «χτυπητά» παραδείγματα της λεγόμενης **προσχεδιασμένης/προγραμματισμένης αχρήστευσης (planned / programmed obsolescence).** Η προσχεδιασμένη/προγραμματισμένη αχρήστευση των καταναλωτικών αγαθών είναι ένας μυστικός μηχανισμός στην καρδιά της καταναλωτικής κοινωνίας.

Καταναλώνω άρα υπάρχω. Η αυτοεκτίμηση και η ταυτότητά μας εξαρτώνται από το πόσα και τι αγοράζουμε, είτε σαν αντικείμενα, είτε σαν τροφή. Στην καταναλωτική κοινωνία αγοράζουμε αντικείμενα επί πιστώσει, με δανεικά, τα οποία ουσιαστικά δε χρειαζόμαστε. Υπάρχει ανάπτυξη για την ανάπτυξη, όχι για την κάλυψη βασικών αναγκών. Βασίζεται στην επιθυμία του καταναλωτή να κατέχει κάτι νεότερο λίγο ή πολύ νωρίτερα από ό,τι είναι απαραίτητο. Θα έλεγε κανείς πως θα έπρεπε να είμαστε ευτυχισμένοι, καθώς **καταναλώνουμε 26 φορές περισσότερο από την εποχή του Μαρξ. Είναι προφανές πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, καθώς τα όμορφα πράγματα στη ζωή δεν είναι ...πράγματα!**

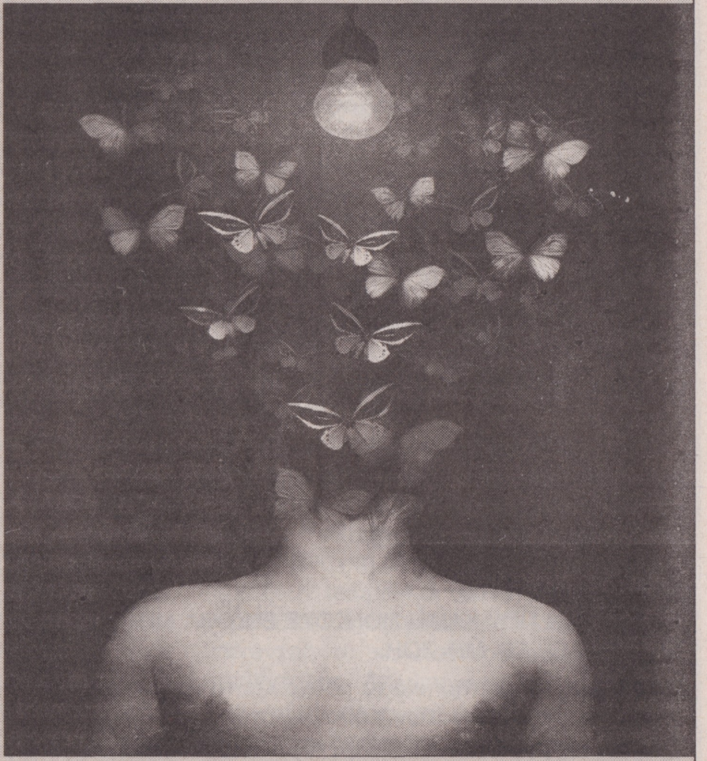
Το γεγονός αυτό, εκτός από επιπτώσεις στον ίδιο τον άνθρωπο, όπως η παχυσαρκία, έχει **τρομακτικές επιπτώσεις στο περιβάλλον**, καθώς τόνοι σκουπιδιών αποστέλλονται στις χώρες του τρίτου κόσμου ή αναπτυσσόμενες χώρες καθώς ο πλανήτης έχει περιορισμένους πόρους (πεπερασμένος πλανήτης). Για παράδειγμα, στην Γκάνα, το 80% αυτών των αποβλήτων δεν επι-

τις αντιλαμβάνεται μεν, δεν αναλαμβάνει το ρίσκο να αλλάξει ριζικά λογική (π.χ. μιμούμενη την φύση όπως προτείνει ο καθηγητής Χημείας, Μίκαελ Μπράουνγκαρτ, γνωστός από την συμμετοχή του σε ενέργειες με την Greenpeace, που προτείνει τα **βιοδιασπώμενα υλικά που μπορούν ακόμη και να ...τρώγονται.** Το κραχ του 1929 ανέκοψε αυτό το ρεύμα της υπερκατανάλωσης διότι στις Η.Π.Α., το 1933, στο αποκορύφωμα της κρίσης, το 1/4 του πληθυσμού ήταν άνεργοι και πάσχιζε για τα βασικά (εργασία και διατροφή).

Ο υπέρμετρος καταναλωτισμός επανεμφανίστηκε το **1950**. Μαζί και η ιδέα της λεγόμενης **προσχεδιασμένης/προγραμματισμένης αχρήστευσης** (planned obsolescence). Μάλιστα, είχε προταθεί από τον χρηματιστή Bernhard London για να τονωθεί η οικονομία μετά το κραχ (κέρδος για τις επιχειρήσεις και εργασία για τους ανέργους), η προσχεδιασμένη/προγραμματισμένη αχρήστευση **να γίνει υποχρεωτική**, να αναγράφεται η ημερομηνία λήξης του προϊόντος και ο καταναλωτής να είναι υποχρεωμένος να το παραδίδει με τη λήξη σε μια κρατική υπηρεσία προς καταστροφή! Όλα αυτά τα πρότεινε στην έκθεση του με τίτλο Ending the Depression Through Planned Obsolescence. Το σχέδιο επιβολής δεν υιοθετήθηκε μεν, αλλά υιοθετήθηκε το σχέδιο της **οικειοθελούς προσέλευσης στα καταστήματα μέσω της σαγήνης. Έτσι επήλθε διαφθορά των ηθών.** Η συνήθεια της **υπερκατανάλωσης** ξεκίνησε από την Αμερική, με την φρενίτιδα για την απόκτηση νεοεμφανιζόμενων μη απαραίτητων

Στην ανατολική Γερμανία, για παράδειγμα, ψυγεία και πλυντήρια ρούχων είχαν **εγγύηση 25 ετών**. Μάλιστα υπάρχει το παράδειγμα του **λαμπτήρα Narva (κατασκευής 1981) που ήταν για μια ζωή**. Η εταιρεία Narva τον παρουσίασε στη διεθνή Έκθεση του Ανόβερο. Σκοπός ήταν να βρεθούν συνεργάτες στη Δύση, ώστε η εταιρεία να πραγματοποιήσει εξαγωγές. Οι εκπρόσωποι της Narva δεν περίμεναν την αντίδραση των δυτικών: *«Θα μείνετε χωρίς δουλειά»*. Οι Ανατολικογερμανοί απάντησαν ότι *«με αυτό τον τρόπο κάνουμε οικονομία σε πρώτες ύλες και άρα διατηρούμε τις δουλειές μας»*. Τελικά, όμως, αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην Ανατολική Γερμανία άπραγοι, δηλαδή χωρίς να βρουν αγοραστές. Με την πτώση του τείχους του Βερολίνου, έκλεισε το εργοστάσιο, σταμάτησε η παραγωγή και τώρα τον βρίσκουμε μόνο στα μουσεία.

Στην ταινία, βασισμένη στο έργο «Ο θάνατος του εμποράκου» του Άρθουρ Μίλερ («Death of a salesman») μπορούμε να δούμε την γκρίνια του καταναλωτή που α-



τον (σχετικά καινούργιο και χωρίς να έχει υποστεί κακή χρήση) εκτυπωτή που χάλασε (την πιο ακατάλληλη στιγμή) είτε στο σπίτι, είτε στην δουλειά...

Το ντοκυμαντέρ ξεκινά λοιπόν με έναν υπάλληλο εταιρείας, τον Μάρκο, όπου ο εκτυπωτής που χρησιμοποιεί χαλάει ξαφνικά και του βγάζει ένδειξη για σέρβις. Πράγματι και οι τρεις τεχνικοί στους οποίους απευθύνεται του λένε τα ίδια πράγ-

Bulb Conspiracy» το οποίο αποκαλύπτει κάποια «χτυπητά» παραδείγματα της λεγόμενης **προσχεδιασμένης/προγραμματισμένης αχρήστευσης (planned / programmed obsolescence)**. Η προσχεδιασμένη/προγραμματισμένη αχρήστευση των καταναλωτικών αγαθών είναι ένας μυστικός μηχανισμός στην καρδιά της καταναλωτικής κοινωνίας.

Καταναλώνω άρα υπάρχω. Η αυτοεκτίμηση και η ταυτότητά μας εξαρτώνται από το πόσα και τι αγοράζουμε, είτε σαν αντικείμενα, είτε σαν τροφή. Στην καταναλωτική κοινωνία αγοράζουμε αντικείμενα επί πιστώσει, με δανεικά, τα οποία ουσιαστικά δε χρειαζόμαστε. Υπάρχει ανάπτυξη για την ανάπτυξη, όχι για την κάλυψη βασικών αναγκών. Βασίζεται στην επιθυμία του καταναλωτή να κατέχει κάτι νεότερο λίγο ή πολύ νωρίτερα από ό,τι είναι απαραίτητο. Θα έλεγε κανείς πως θα έπρεπε να είμαστε ευτυχισμένοι, καθώς **καταναλώνουμε 26 φορές περισσότερο από την εποχή του Μαρξ. Είναι προφανές πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, καθώς τα όμορφα πράγματα στη ζωή δεν είναι ...πράγματα!**

Το γεγονός αυτό, εκτός από επιπτώσεις στον ίδιο τον άνθρωπο, όπως η παχυσαρκία, έχει **τρομακτικές επιπτώσεις στο περιβάλλον**, καθώς τόνοι σκουπιδιών αποστέλλονται στις χώρες του τρίτου κόσμου ή αναπτυσσόμενες χώρες καθώς ο πλανήτης έχει περιορισμένους πόρους (πεπερασμένος πλανήτης). Για παράδειγμα, στην Γκάνα, το 80% αυτών των αποβλήτων δεν επισκευάζονται και ό,τι μπορεί να χρησιμοποιηθεί από αυτά, το λεγόμενο σκραπ (απόβλητα μετάλλου) ανακυκλώνεται. Μάλιστα επειδή η νομοθεσία απαγορεύει την αποστολή αποβλήτων από τη μια χώρα σε άλλη τα βαφτίζουν «δεύτερο χέρι».

«Πρέπει να είσαι ή τρελλός ή οικονομολόγος για να μην το καταλαβαίνεις αυτό... βρισκόμαστε μέσα σε ένα πανέμορφο μεν σπορ αμάξι, αλλά τρέχουμε με 1000, χωρίς οδηγό, τρέχουμε δηλαδή σίγουρα προς τον θάνατο με τον έναν ή τον άλλον τρόπο», λέει ο γάλλος διανοούμενος καθηγητής Σερζ Λατούς (Serge Latouche). Ο ίδιος προτείνει την **από-ανάπτυξη** (de-growth) και επιστροφή στα 60's σε ό,τι αφορά τον ρυθμό καταναλωτισμού (μείωση της κατανάλωσης), ώστε και το πραγματικό κόστος –ο ίδιος το υπολογίζει σε 20 με 30 φορές μεγαλύτερο από ό,τι υπολογίζεται λόγω

τις αντιλαμβάνεται μεν, δεν αναλαμβάνει το ρίσκο να αλλάξει ριζικά λογική (π.χ. μιμούμενη την φύση όπως προτείνει ο καθηγητής Χημείας, Μίκαελ Μπράουνγκαρτ, γνωστός από την συμμετοχή του σε ενέργειες με την Greenpeace, που προτείνει τα **βιοδιασπώμενα υλικά που μπορούν ακόμη και να ...τρώγονται.** Το κραχ του 1929 ανέκοψε αυτό το ρεύμα της υπερκατανάλωσης διότι στις Η.Π.Α., το 1933, στο αποκορύφωμα της κρίσης, το 1/4 του πληθυσμού ήταν άνεργοι και πάσχιζε για τα βασικά (εργασία και διατροφή).

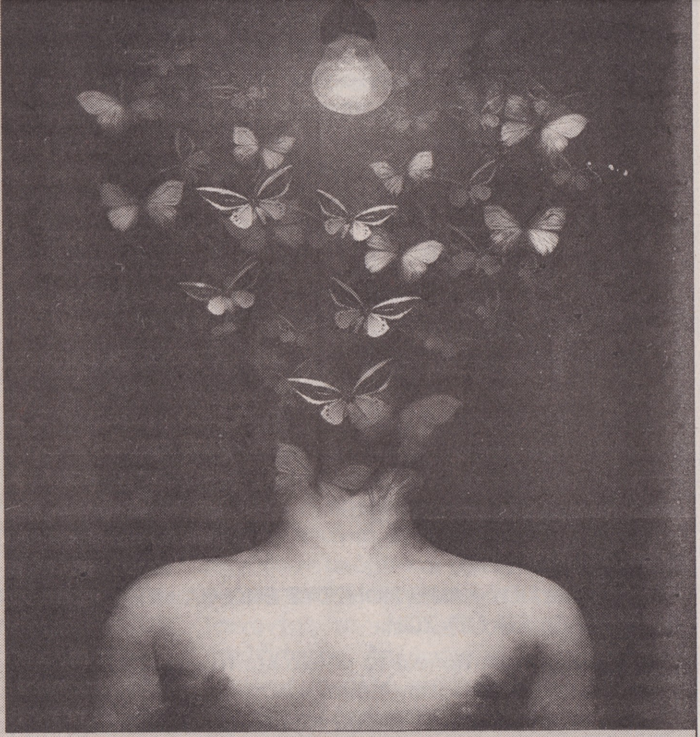
Ο υπέρμετρος καταναλωτισμός επανεμφανίστηκε το **1950**. Μαζί και η ιδέα της λεγόμενης **προσχεδιασμένης/προγραμματισμένης αχρήστευσης** (planned obsolescence). Μάλιστα, είχε προταθεί από τον χρηματιστή Bernhard London για να τονωθεί η οικονομία μετά το κραχ (κέρδος για τις επιχειρήσεις και εργασία για τους ανέργους), η προσχεδιασμένη/προγραμματισμένη αχρήστευση **να γίνει υποχρεωτική**, να αναγράφεται η ημερομηνία λήξης του προϊόντος και ο καταναλωτής να είναι υποχρεωμένος να το παραδίδει με τη λήξη σε μια κρατική υπηρεσία προς καταστροφή! Όλα αυτά τα πρότεινε στην έκθεση του με τίτλο Ending the Depression Through Planned Obsolescence. Το σχέδιο επιβολής δεν υιοθετήθηκε μεν, αλλά υιοθετήθηκε το σχέδιο της **οικειοθελούς προσέλευσης στα καταστήματα μέσω της σαγήνης. Έτσι επήλθε διαφθορά των ηθών.** Η συνήθεια της **υπερκατανάλωσης** ξεκίνησε από την Αμερική, με την φρενίτιδα για την απόκτηση νεοεμφανιζόμενων μη απαραίτητων προϊόντων ή του ίδιου προϊόντος με νέα εμφάνιση, καθώς στην Ευρώπη υπήρχε η επιλογή να κατασκευάζονται ποιοτικά προϊόντα που διαρκούν, ακόμη και για μια ζωή και δεν υπήρχε η συνήθεια της αγοράς μεταχειρισμένου προϊόντος.

Μια ταινία του 1951, «Το άφθαρτο νήμα» αφηγείται την ιστορία κάποιου που κατασκεύασε ένα κοστούμι από άφθαρτο νήμα και κατέληξε ενώ είχε φτιάξει ένα καταπληκτικό προϊόν να βρει τον μπελά του τόσο από τους εργοστασιάρχες όσο και από τους εργάτες...

Το μάρκετινγκ εξελίχθηκε σε επιστήμη, που μεταξύ άλλων διδάσκει ότι ο **«κύκλος ζωής» (product life cycle)** ενός προϊόντος θα πρέπει να καθορίζεται όχι από τα φυσικά χαρακτηριστικά του αλλά από τις ανάγκες της εταιρείας να «ανακυκλώνει» τις πωλήσεις της.

Και έτσι φτάσαμε στο σήμερα, όπου κά-

Στην ανατολική Γερμανία, για παράδειγμα, ψυγεία και πλυντήρια ρούχων είχαν **εγγύηση 25 ετών**. Μάλιστα υπάρχει το παράδειγμα του **λαμπτήρα Narva (κατασκευής 1981) που ήταν για μια ζωή**. Η εταιρεία Narva τον παρουσίασε στη διεθνή Έκθεση του Ανόβερο. Σκοπός ήταν να βρεθούν συνεργάτες στη Δύση, ώστε η εταιρεία να πραγματοποιήσει εξαγωγές. Οι εκπρόσωποι της Narva δεν περίμεναν την αντίδραση των δυτικών: *«Θα μείνετε χωρίς δουλειά»*. Οι Ανατολικογερμανοί απάντησαν ότι *«με αυτό τον τρόπο κάνουμε οικονομία σε πρώτες ύλες και άρα διατηρούμε τις δουλειές μας»*. Τελικά, όμως, αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην Ανατολική Γερμανία άπραγοι, δηλαδή χωρίς να βρουν αγοραστές. Με την πτώση του τείχους του Βερολίνου, έκλεισε το εργοστάσιο, σταμάτησε η παραγωγή και τώρα τον βρίσκουμε μόνο στα μουσεία.



Στην ταινία, βασισμένη στο έργο «Ο θάνατος του εμποράκου» του Άρθουρ Μίλλερ («Death of a salesman») μπορούμε να δούμε την γκρίνια του καταναλωτή που αντιλαμβάνεται πως τα αγαθά ...**ψεύτισαν**.

Από αναρχικής σκοπιάς, βέβαια, **η βιομηχανία δεν θα είναι απαραίτητη σε μια ελεύθερη κοινοτική πραγματικότητα**, καθώς οι βασικές ανάγκες δε χρειάζονται βιομηχανία για να τις καλύψει. Οπότε δεν μιλάμε ούτε για από-ανάπτυξη, ούτε για αειφορία.

Επειδή δεν χρειάζεσαι κούπα για να πιείς το γάργαρο νερό από το ρυάκι,

Επειδή δεν χρειάζεσαι αεροδυναμική κουτάλα για να ανακατέψεις τη σούπα στην πήλινη γάστρα,

Επειδή δεν χρειάζεσαι ψυγείο για να αποθηκεύεις τα λαχανικά που φυτρώνουν ολόγυρά σου,

Επειδή δεν χρειάζεσαι ηλεκτρικό φούρνο για να ψήσεις, αρκούν μόνο λίγα κούτσουρα,

Επειδή δεν χρειάζεσαι αυτοκίνητο που να γράφεις χιλιόμετρα στο κοντέρ για να

τον (σχετικά καινούργιο και χωρίς να έχει υποστεί κακή χρήση) εκτυπωτή που χάλασε (την πιο ακατάλληλη στιγμή) είτε στο σπίτι, είτε στην δουλειά...

Το ντοκυμαντέρ ξεκινά λοιπόν με έναν υπάλληλο εταιρείας, τον Μάρκο, όπου ο εκτυπωτής που χρησιμοποιεί χαλάει ξαφνικά και του βγάζει ένδειξη για σέρβις. Πράγματι και οι τρεις τεχνικοί στους οποίους απευθύνεται του λένε τα ίδια πράγματα: «Η διάγνωση της βλάβης θα κοστίσει», «Το ανταλλακτικό είναι δύσκολο να βρεθεί», «Δε σας συμφέρει να τον επισκευάσετε», «Σας συμβουλεύω να αγοράσετε καινούργιο», **«Οι καινούργιοι είναι πιο φθηνοί από όλη την διαδικασία επισκευής»**.

Ποιό όμως ήταν το πρόβλημα του συγκεκριμένου εκτυπωτή· Στον πάτο του εκτυπωτή τύπου inkjet βρίσκεται ένα σφουγγάρι. Όταν αυτό το σφουγγάρι γεμίσει μελάνι (στις Χ φορές χρήσης) ο εκτυπωτής παρουσιάζει ένδειξη βλάβης, με τη λογική να μη γεμίσει μελάνι το γραφείο. Η ένδειξη εμφανίζεται κατ' εντολήν ενός τσιπ τύπου EEPROM που καταγράφει τον αριθμό των εκτυπώσεων. Ψάχνοντας στο ίντερνετ ο Μάρκος βρήκε έναν ρώσο τεχνικό που του είπε την λύση. Μηδενίζεις τον μετρητή (reset) και ο εκτυπωτής δουλεύει μια χαρά.

Θα έλεγε κανείς πως θα έπρεπε να είμαστε ευτυχισμένοι, καθώς **καταναλώνουμε 26 φορές περισσότερο από την εποχή του Μαρξ. Είναι προφανές πως κάτι τέτοιο δεν ισχύει, καθώς τα όμορφα πράγματα στη ζωή δεν είναι ...πράγματα!**

Το γεγονός αυτό, εκτός από επιπτώσεις στον ίδιο τον άνθρωπο, όπως η παχυσαρκία, έχει **τρομακτικές επιπτώσεις στο περιβάλλον**, καθώς τόνοι σκουπιδιών αποστέλλονται στις χώρες του τρίτου κόσμου ή αναπτυσσόμενες χώρες καθώς ο πλανήτης έχει περιορισμένους πόρους (πεπερασμένος πλανήτης). Για παράδειγμα, στην Γκάνα, το 80% αυτών των αποβλήτων δεν επισκευάζονται και ό,τι μπορεί να χρησιμοποιηθεί από αυτά, το λεγόμενο σκραπ (απόβλητα μετάλλου) ανακυκλώνεται. Μάλιστα επειδή η νομοθεσία απαγορεύει την αποστολή αποβλήτων από τη μια χώρα σε άλλη τα βαφτίζουν «δεύτερο χέρι».

«Πρέπει να είσαι ή τρελλός ή οικονομολόγος για να μην το καταλαβαίνεις αυτό... βρισκόμαστε μέσα σε ένα πανέμορφο μεν σπορ αμάξι, αλλά τρέχουμε με 1000, χωρίς οδηγό, τρέχουμε δηλαδή σίγουρα προς τον θάνατο με τον έναν ή τον άλλον τρόπο», λέει ο γάλλος διανοούμενος καθηγητής Σερζ Λατούς (Serge Latouche). Ο ίδιος προτείνει την **από-ανάπτυξη** (de-growth) και επιστροφή στα 60's σε ό,τι αφορά τον ρυθμό καταναλωτισμού (μείωση της κατανάλωσης), ώστε και το πραγματικό κόστος –ο ίδιος το υπολογίζει σε 20 με 30 φορές μεγαλύτερο από ό,τι υπολογίζεται λόγω κατανάλωσης ενέργειας κατά την παραγωγή και την μεταφορά– να μειωθεί και να αυξηθεί ο ελεύθερος χρόνος.

Η πρακτική αυτή έκανε την εμφάνισή της **ήδη από την δεκαετία του 1920**, όπου οι κατασκευαστές άρχισαν να μειώνουν την διάρκεια ζωής ενός προϊόντος για να αυξήσουν τις πωλήσεις. Εμφανίστηκε **ταυτόχρονα με την μαζική παραγωγή και το «σόπινγκ» για πλάκα.** Το 1928, το έγκριτο περιοδικό του κλάδου της διαφήμισης Printer's Ink έγραφε: *«Ένα προϊόν που δε φθείρεται αποτελεί τραγωδία για την επιχείρηση»*. Τραγωδία για το περιβάλλον θα πω εγώ. Περιβαλλοντικά τότε δεν έβλεπαν τις επιπτώσεις και τώρα που η βιομηχανία σμένη αχρήστευση **να γίνει υποχρεωτική**, να αναγράφεται η ημερομηνία λήξης του προϊόντος και ο καταναλωτής να είναι υποχρεωμένος να το παραδίδει με τη λήξη σε μια κρατική υπηρεσία προς καταστροφή! Όλα αυτά τα πρότεινε στην έκθεση του με τίτλο Ending the Depression Through Planned Obsolescence. Το σχέδιο επιβολής δεν υιοθετήθηκε μεν, αλλά υιοθετήθηκε το σχέδιο της **οικειοθελούς προσέλευσης στα καταστήματα μέσω της σαγήνης. Έτσι επήλθε διαφθορά των ηθών.** Η συνήθεια της **υπερκατανάλωσης** ξεκίνησε από την Αμερική, με την φρενίτιδα για την απόκτηση νεοεμφανιζόμενων μη απαραίτητων προϊόντων ή του ίδιου προϊόντος με νέα εμφάνιση, καθώς στην Ευρώπη υπήρχε η επιλογή να κατασκευάζονται ποιοτικά προϊόντα που διαρκούν, ακόμη και για μια ζωή και δεν υπήρχε η συνήθεια της αγοράς μεταχειρισμένου προϊόντος.

Μια ταινία του 1951, «Το άφθαρτο νήμα» αφηγείται την ιστορία κάποιου που κατασκεύασε ένα κοστούμι από άφθαρτο νήμα και κατέληξε ενώ είχε φτιάξει ένα καταπληκτικό προϊόν να βρει τον μπελά του τόσο από τους εργοστασιάρχες όσο και από τους εργάτες...

Το μάρκετινγκ εξελίχθηκε σε επιστήμη, που μεταξύ άλλων διδάσκει ότι ο **«κύκλος ζωής» (product life cycle)** ενός προϊόντος θα πρέπει να καθορίζεται όχι από τα φυσικά χαρακτηριστικά του αλλά από τις ανάγκες της εταιρείας να «ανακυκλώνει» τις πωλήσεις της.

Και έτσι φτάσαμε στο σήμερα, όπου κάθε 3 λεπτά δημιουργείται ένα νέο προϊόν(!!!) και η υπερκατανάλωση οδήγησε στην κρίση της υπερπαραγωγής.

Διαφορετική οπτική είχαν τα **κομμουνιστικά καθεστώτα**, όπου τα προϊόντα έπρεπε να έχουν μεγάλη διάρκεια ζωής.

Στην Ανατολική Ευρώπη, ο διαφορετικός τρόπος οργάνωσης της οικονομίας δεν δημιουργούσε την ανάγκη για πρακτικές προγραμματισμένης αχρήστευσης. Το πρόβλημα στις οικονομίες του ανατολικού μπλοκ ήταν η έλλειψη πρώτων υλών και η αναποτελεσματική οργάνωση της παραγωγής. Κατά συνέπεια το θέμα ήταν η ανεπαρκής παραγωγή και όχι η υπερπαραγωγή.

τρόπο κάνουμε οικονομία σε πρώτες ύλες και άρα διατηρούμε τις δουλειές μας». Τελικά, όμως, αναγκάστηκαν να επιστρέψουν στην Ανατολική Γερμανία άπραγοι, δηλαδή χωρίς να βρουν αγοραστές. Με την πτώση του τείχους του Βερολίνου, έκλεισε το εργοστάσιο, σταμάτησε η παραγωγή και τώρα τον βρίσκουμε μόνο στα μουσεία.



Στην ταινία, βασισμένη στο έργο «Ο θάνατος του εμπεράκου» του Άρθουρ Μίλλερ («Death of a salesman») μπορούμε να δούμε την γκρίνια του καταναλωτή που αντιλαμβάνεται πως τα αγαθά ...**ψεύτισαν**.

Από αναρχικής σκοπιάς, βέβαια, **η βιομηχανία δεν θα είναι απαραίτητη σε μια ελεύθερη κοινοτική πραγματικότητα**, καθώς οι βασικές ανάγκες δε χρειάζονται βιομηχανία για να τις καλύψει. Οπότε δεν μιλάμε ούτε για από-ανάπτυξη, ούτε για αειφορία.

Επειδή δεν χρειάζεσαι κούπα για να πιείς το γάργαρο νερό από το ρυάκι,

Επειδή δεν χρειάζεσαι αεροδυναμική κουτάλα για να ανακατέψεις τη σούπα στην πήλινη γάστρα,

Επειδή δεν χρειάζεσαι ψυγείο για να αποθηκεύεις τα λαχανικά που φυτρώνουν ολόγυρά σου,

Επειδή δεν χρειάζεσαι ηλεκτρικό φούρνο για να ψήσεις, αρκούν μόνο λίγα κούτσουρα,

Επειδή δεν χρειάζεσαι αυτοκίνητο που να γράφεις χιλιόμετρα στο κοντέρ για να ξεφεύγεις από το νέφος,

Επειδή δεν χρειάζεσαι πλαστικά κατασκευάσματα όταν μπορείς να σκεπάζεσαι με όσα τα φυτά ή τα άλλα ζώα μπορούν να σου προσφέρουν γι' αυτό το σκοπό,

Επειδή δεν χρειάζεσαι τσιμέντο για να χτίζεις ένα σπίτι από πέτρα,

Επειδή δεν χρειάζεσαι χημικά σαπούνια για να ξεπλύνεις την βρώμα της πόλης,

Επειδή δεν χρειάζεσαι επεξεργασμένα τρόφιμα για να τραφείς.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΠΡΩΤΟ:
Ο ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΕΚΤΥΠΩΤΗΣ.

Όλοι έχουμε σιχτιρίσει κάποια στιγμή με τον (σχετικά καινούργιο και χωρίς να έχει υποστεί κακή χρήση) εκτυπωτή που χαλάσε (την πιο ακατάλληλη στιγμή) είτε στο σπίτι, είτε στην δουλειά...

Το ντοκυμαντέρ ξεκινά λοιπόν με έναν υπάλληλο εταιρείας, τον Μάρκο, όπου ο εκτυπωτής που χρησιμοποιεί χαλάει ξαφνικά και του βγάζει ένδειξη για σέρβις. Πράγματι και οι τρεις τεχνικοί στους οποίους απευθύνεται του λένε τα ίδια πράγματα: «Η διάγνωση της βλάβης θα κοστίσει», «Το ανταλλακτικό είναι δύσκολο να βρεθεί», «Δε σας συμφέρει να τον επισκευάσετε», «Σας συμβουλεύω να αγοράσετε καινούργιο», **«Οι καινούργιοι είναι πιο φθηνοί από όλη την διαδικασία επισκευής»**.

Ποιό όμως ήταν το πρόβλημα του συγκεκριμένου εκτυπωτή· Στον πάτο του εκτυπωτή τύπου inkjet βρίσκεται ένα σφουγγάρι. Όταν αυτό το σφουγγάρι γεμίσει μελάνι (στις Χ φορές χρήσης) ο εκτυπωτής παρουσιάζει ένδειξη βλάβης, με τη λογική να μη γεμίσει μελάνι το γραφείο. Η ένδειξη εμφανίζεται κατ' εντολήν ενός τσιπ τύπου EEPROM που καταγράφει τον αριθμό των εκτυπώσεων. Ψάχνοντας στο ίντερνετ ο Μάρκος βρήκε έναν ρώσο τεχνικό που του είπε την λύση. Μηδενίζεις τον μετρητή (reset) και ο εκτυπωτής δουλεύει μια χαρά.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΔΕΥΤΕΡΟ:
ΟΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΜΕ ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΛΗΞΗΣ

Όλοι έχουμε παρατηρήσει κάποιες ξεχασμένες λάμπες σε κάποιο παλιό σπίτι ή σε κάποιο λαμπατέρ της γιαγιάς που δεν έχει χρειαστεί να τις αλλάξουμε ποτέ. Αντιθέτως, οι καινούργιες λάμπες καίγονται εύκολα.

Το ντοκυμαντέρ παρουσιάζει τα γενέθλια ενός... **γλόμπου, που καίει επί 100 χρόνια** (1901-2001) σε έναν πυροσβεστικό σταθμό στο Λίβερμορ της Καλιφόρνια, ο οποίος κατασκευάστηκε το 1895 στο Σέλμπιτ του Οχάιο.

Η πρώτη εφαρμογή της προσχεδιασμένης/προγραμματισμένης αχρήστευσης έγινε όταν η βιομηχανία λαμπτήρων έθεσε ως όριο για τον κάθε γλόμπο τις 1.000 ώρες ζωής. Το νήμα πυρακτώσεως εφευρέθηκε από τον Άντολφ Σαγιέ (Adolph Chaillet) ώστε να διαρκεί κατά μέσο όρο ζωής 10.000 ώρες λειτουργίας. Από την εποχή του Τόμας Έντισον, το 1881, είχαν καταφέρει οι λαμπτήρες να διαρκούν 1500 ώρες. Ως το 1924 έφταναν τις 2.500 ώρες ζωής. Υπήρξαν διάφορες πατέντες για λαμπτήρες που διαρκούν πολύ, αλλά καμία δεν βγήκε στην αγορά. **Μάλιστα έχει υπάρξει πατέντα για λαμπτήρα που θα διαρκεί 100.000 ώρες!!!**

Η βιομηχανία είχε όμως άλλα σχέδια. Παραμονή Χριστουγέννων του 1924 στην Γενεύη (δεν είχαν κάτι καλύτερο να κάνουν!) συναντήθηκαν οι κατασκευαστές λαμπτήρων και σύστησαν το **πρώτο καρτέλ** για να ελέγξουν την παραγωγή λαμπτήρων, να ανταλλάξουν πατέντες και να μοιράσουν την παγκόσμια αγορά. Απώτερος στόχος τους, βέβαια, ήταν και είναι ο έλεγχος των καταναλωτών.

Το καρτέλ, στο οποίο συμμετείχαν όλοι οι βασικοί κατασκευαστές λαμπτήρων σε Ευρώπη, Αμερική και τις αποικίες, πήρε το όνομα «Φοίβος». Έριξε λοιπόν τις ώρες σε μόλις 1.000, επιβάλλοντας πρόστιμα σε όσες εταιρείες δε συμμορφώνονταν. Ως το 1940, αυτό είχε επιβληθεί καθολικά. Επισήμως ο «Φοίβος» δεν υπήρξε ποτέ. Άλλαζε συνεχώς ονόματα (όπως Διεθνές Καρτέλ Ηλεκτρισμού), αλλά εξακολουθεί να υφίσταται. Τα ντοκουμέντα αυτά τα ερεύνησε ο ιστορικός Helmut Höge, στο ντοκυμαντέρ δείχνει τα έγγραφα με τις ποινές ανά εταιρεία που δε συμμορφωνόταν, κ.τ.λ..

Μεγάλο ζήτημα είναι επίσης το κατά πόσον οι λαμπτήρες οικονομίας που προωθούνται σήμερα ως πιο οικολογικοί είναι καλύτεροι από τους παλιούς (πυρακτώσεως), αλλά αυτό είναι ένα άλλο ζήτημα.[2]

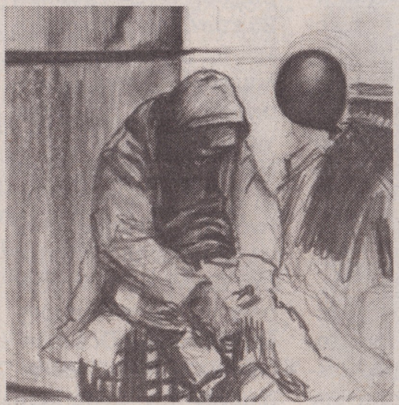
ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΡΙΤΟ.
ΤΟ ΚΑΛΣΟΝ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΠΟΝΤΟΥΣ ΕΝΩ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΡΑΤΑΕΙ...ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ.

Όλοι έχουμε παρατηρήσει τα ρούχα και τα υφάσματα των παλαιότερων επιπλώσεων πόσο καλύτερα ήταν ποιοτικά και από πιο φυσικά υλικά. Ακόμη και τα δικά μας ρούχα που είναι τουλάχιστον 15 ετών αντέχουν στη χρήση, ενώ τα καινούργια αντέχουν 2-3 χρόνια ή και ακόμη λιγότερο. Η λογική παλιότερα ήταν να πάρεις κάτι να σου μείνει και όχι να τρέχεις στο εμπορικό κάθε 3 και μια να πάρεις κάποιο πάμφθηνο ανθυγιεινό κινέζικο ρούχο ή ύφασμα που έχει κατασκευαστεί από παιδικά χεράκια. Ακόμη και οι εύπορες οικογένειες παλιά είχαν κάποια καθημερινά ρούχα και ένα-δύο καλά.

Το 1940 η εταιρεία DuPont εφηύρε/ανακάλυψε/ το νάυλον. Κατασκεύασε κάλτσες και καλσόν που δεν φθείρο-

Η ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

[ΣτΜ: Παρ' όλο που το κείμενο αυτό αναφέρεται πιο πολύ στην αριστερά, διατηρώντας κάποιες ξεπερασμένες έννοιες όπως «τάξη», «πολιτικά δικαιώματα» κ.ά, εν τούτοις παρουσιάζει ενδιαφέρον επειδή εμφανίζει μία εικόνα της κατάστασης στην οποία βρίσκονται οι κοινωνικοί αγώνες στην Αμερική και εκθέτει κάποια επιχειρήματα που από αναρχικής πλευράς είναι πολύ ενδιαφέροντα. Γι' αυτό κρίνουμε χρήσιμη τη δημοσίευσή του.]



Ακούω τους εργάτες να παραπονιούνται για την κατάστασή τους. Προσπαθώ να τους παρακινήσω: «Δε σε τρελαίνει αυτό;». Μέχρι εδώ καλά, αλλά αν περάσεις αυτή τη γραμμή και φτάσεις στο «δεν είναι καιρός να κάνουμε κάτι για την κατάστασή σας;» τότε αυτό φαίνεται υπερβολικό για τους πιο πολλούς. Θέλω μόνο να έχω μια ελαφρά καλύτερη οικονομική κατάσταση και το σύστημα θα είναι εντάξει. Οι αντιπρόσωποί μας θα φτιάξουν τους κανόνες και τις αλλαγές. Η αλλαγή ποτέ δε θα έλθει. Θα κυνηγήσω το καπιταλιστικό καρότο λίγο ακόμα. Οι ΗΠΑ είναι σαστισμένες, αυτάρεσκες, χοντρές και ευτυχισμένες. Αμφιβάλλω αν θα αλλάξουν τα συναισθήματα στις ΗΠΑ, εκτός αν αντιμετωπίσουμε ένα πιο τραγικό μέλλον απ' αυτό που μας περιμένει.

Αν επικεντρώνεστε στο τελικό αποτέλεσμα, αυτό μπορεί να βοηθήσει, αλλά η λυπηρή πραγματικότητα είναι ότι με την παρακμή των συνδικάτων και την εν πολλοίς άρρωστη ιεραρχική δομή, η οργάνωση των ανθρώπων είναι σε χαμηλά επίπεδα. Εκεί όπου ιστορικά είδαμε τους ανθρώπους να παίρνουν δύναμη μέσω της οργάνωσης, αυτό δεν έγινε μέσα σε μια νύχτα.

Θα είμαι ειλικρινής. Ο τελικός σκοπός μου είναι η επα-

σουν να μεταρρυθμιστούν. Αναρωτιέμαι αν αξίζει πιο πολύ να αφιερώσω το χρόνο μου σε χώρες, όπου οι άνθρωποι είναι πιο επιρρεπείς στην επαναστατική σκέψη. Αισθάνομαι ότι ο χρόνος μου χάνεται στη ρητορική της καπιταλιστικής λογόρροιας ότι οι άνθρωποι δε θα βρουν ποτέ μόνοι τους το δρόμο. Έτσι, καθώς η οικονομία συνεχίζει να παρακμάζει, οι τιμές ανεβαίνουν και τα μεροκάματα πέφτουν, ενώ οι άρχουσες τάξεις διεκδικούν περισσότερη εξουσία, βλέπω ότι οι ΗΠΑ έχουν ν' αντιμετωπίσουν πολύ δύσκολους καιρούς. Συναισθήματα θα αλλάξουν και τα πράγματα θα γίνουν πιο καταστρεπτικά. Η ζοφερή πραγματικότητα είναι ότι οι πιο πολλοί δεν θα κοιτάξουν να οργανωθούν μέχρις ότου πονέσουν. Η αυταρέσκεια είναι ο καρκίνος της μεσαίας τάξης.

Αν για κάποιο λόγο πιστεύεις ότι ο Ομπάμα έχει καταστρέψει τη ζωή σου ή πρέπει να κατηγορήσεις κάποιον άρχοντα, τότε τραβάς λάθος δρόμο. Αν νομίζεις ακόμη ότι κάποιος άρχοντας θα κάνει το άλμα και θα σε βγάλει από τις δυσκολίες και την αγωνία τότε πιστεύεις στα παραμύθια. Οι άρχοντές δεν θα σου προσφέρουν τίποτα. Τα κινήματα των πολιτικών δικαιωμάτων ή άλλα κινήματα στην ιστορία που εργάστηκαν για το συμφέρον του λαού δεν έγιναν σε κάποια αίθουσα δικαστηρίου ή κογκρέσου. Οι άρχοντες πάντα αντιστέκονταν. Η αλλαγή ήρθε όταν οι άνθρωποι εξεγέρθηκαν. Οι εξουσίες ξεπερνούν τις διαφορές τους καθώς μάχονται να διατηρήσουν τον έλεγχο.

Καθώς εργαζόμαστε με σκοπό να οργανωθούμε και να συντονίσουμε καλύτερα την οργάνωσή μας, θα γινόμαστε πιο αποτελεσματικοί. Τα κινήματα της αριστεράς ευδοκιμούν πάνω στην ανοργανωσιά. Οι πολιτικοί λατρεύουν τα μικρά ανοργάνωτα αριστερίστικα κινήματα όπως το Occupy Wall Street. Λίγες συγκεντρώσεις των «μυημένων», λίγη οργάνωση, ισχύς ή επιρροή, και πολλές δυνατότητες στρατολόγησης νέων δημοκρατών οργανωτών. Η αριστερά πορεύεται στο δρόμο κυματίζοντας πλακάτ με πιασάρικα συνθήματα. Ο όρος «μη-βία» χρησιμοποιείται για να επικυρώσει μια στρατηγική «μη-δράσης» και αυταρέσκειας. Οι παραδοσιακές τακτικές σαμποτάζ που έχουν αποδειχτεί αποτελεσματικές αποκλείονται και καθίστανται παράνομες από τους εξουσια-

παραγωγή λαμπτήρων, να ανταλλάξουν πατέντες και να μοιράσουν την παγκόσμια αγορά. Απώτερος στόχος τους, βέβαια, ήταν και είναι ο έλεγχος των καταναλωτών.

Το καρτέλ, στο οποίο συμμετείχαν όλοι οι βασικοί κατασκευαστές λαμπτήρων σε Ευρώπη, Αμερική και τις αποικίες, πήρε το όνομα «Φοίβος». Έριξε λοιπόν τις ώρες σε μόλις 1.000, επιβάλλοντας πρόστιμα σε όσες εταιρείες δε συμμορφώνονταν. Ως το 1940, αυτό είχε επιβληθεί καθολικά. Επισήμως ο «Φοίβος» δεν υπήρξε ποτέ. Άλλαζε συνεχώς ονόματα (όπως Διεθνές Καρτέλ Ηλεκτρισμού), αλλά εξακολουθεί να υφίσταται. Τα ντοκουμέντα αυτά τα ερεύνησε ο ιστορικός Helmut Höge, στο ντοκυμανταίρ δείχνει τα έγγραφα με τις ποινές ανά εταιρεία που δε συμμορφώνόταν, κ.τ.λ..

Μεγάλο ζήτημα είναι επίσης το κατά πόσον οι λαμπτήρες οικονομίας που προωθούνται σήμερα ως πιο οικολογικοί είναι καλύτεροι από τους παλιούς (πυρακτώσεως), αλλά αυτό είναι ένα άλλο ζήτημα.[2]

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΡΙΤΟ.
ΤΟ ΚΑΛΣΟΝ ΠΟΥ ΚΑΝΕΙ ΠΟΝΤΟΥΣ ΕΝΩ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΡΑΤΑΕΙ...ΓΙΑ ΜΙΑ ΖΩΗ.

Όλοι έχουμε παρατηρήσει τα ρούχα και τα υφάσματα των παλαιότερων επιπλώσεων πόσο καλύτερα ήταν ποιοτικά και από πιο φυσικά υλικά. Ακόμη και τα δικά μας ρούχα που είναι τουλάχιστον 15 ετών αντέχουν στη χρήση, ενώ τα καινούργια αντέχουν 2-3 χρόνια ή και ακόμη λιγότερο. Η λογική παλιότερα ήταν να πάρεις κάτι να σου μείνει και όχι να τρέχεις στο εμπορικό κάθε 3 και μια να πάρεις κάποιο πάμφθηνο ανθυγιεινό κινέζικο ρούχο ή ύφασμα που έχει κατασκευαστεί από παιδικά χεράκια. Ακόμη και οι εύπορες οικογένειες παλιά είχαν κάποια καθημερινά ρούχα και ένα-δύο καλά.

Το 1940 η εταιρεία DuPont εφηύρε/ανακάλυψε/ το νάυλον. Κατασκεύασε κάλτσες και καλσόν που δεν φθείρονταν. Ήταν τόσο γερό προϊόν που έκαναν δοκιμές όπως **να δένουν το καλσόν στον κοτσαδόρο ενός τζιπ και στον προφυλακτήρα ενός αυτοκινήτου και εν συνεχεία το τζιπ να σέρνει το αυτοκίνητο χωρίς να σκίζεται το καλσόν...**

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ.
ΤΟ iPOD ΠΟΥ ΖΕΙ ΤΟ ΠΟΛΥ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ.

Οι αδερφοί Νέιστατ (Neistat Brothers) γύρισαν μια ταινία-καταγγελία για την ...θνησιμότητα της μπαταρίας του ipod (βλέπε και στο www.ipodsdirtysecret.com), όπου παρουσιάζουν το γεγονός ότι η εταιρεία Apple δεν παρείχε ανταλλακτική μπαταρία για τα ipod (αξίας 400-500 δολλαρίων!) που πουλούσε. Διαφήμισαν την ταινία τους κάνοντας στένσιλ σε κάθε διαφήμιση για ipod που έβρισκαν. Μέσα σε 6 βδομάδες είχαν 5 με 6 εκατομμύρια επισκέψεις στον ιστότοπό του, καθώς πολλοί ήταν οι δυσαρεστημένοι καταναλωτές –στις Η.Π.Α. είχαν πουληθεί πάνω από 3 εκατομμύρια ipod. Μια δικηγόρος, η Elizabeth Pritzker, αποφάσισε να κάνει μήνυση, έτσι η υπόθεση έφθασε στα δικαστήρια ως «Westley vs. Apple» από το όνομα του εκπροσώπου των δυσαρεστημένων καταναλωτών. **Η εταιρεία αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως συνειδητά σχεδίασε την μπαταρία λιθίου ώστε**

νουμε χρήσιμη τη δημοσίευσή του.]



Ακούω τους εργάτες να παραπονιούνται για την κατάστασή τους. Προσπαθώ να τους παρακινήσω: «Δε σε τρελαίνει αυτό;». Μέχρι εδώ καλά, αλλά αν περάσεις αυτή τη γραμμή και φτάσεις στο «δεν είναι καιρός να κάνουμε κάτι για την κατάστασή σας;» τότε αυτό φαίνεται υπερβολικό για τους πιο πολλούς. Θέλω μόνο να έχω μια ελαφρά καλύτερη οικονομική κατάσταση και το σύστημα θα είναι εντάξει. Οι αντιπρόσωποί μας θα φτιάξουν τους κανόνες και τις αλλαγές. Η αλλαγή ποτέ δε θα έλθει. Θα κυνηγήσω το καπιταλιστικό καρότο λίγο ακόμα. Οι ΗΠΑ είναι σαστισμένες, αυτάρεσκες, χοντρές και ευτυχισμένες. Αμφιβάλλω αν θα αλλάξουν τα συναισθήματα στις ΗΠΑ, εκτός αν αντιμετωπίσουμε ένα πιο τραγικό μέλλον απ' αυτό που μας περιμένει.

Αν επικεντρώνεστε στο τελικό αποτέλεσμα, αυτό μπορεί να βοηθήσει, αλλά η λυπηρή πραγματικότητα είναι ότι με την παρακμή των συνδικάτων και την εν πολλοίς άρρωστη ιεραρχική δομή, η οργάνωση των ανθρώπων είναι σε χαμηλά επίπεδα. Εκεί όπου ιστορικά είδαμε τους ανθρώπους να παίρνουν δύναμη μέσω της οργάνωσης, αυτό δεν έγινε μέσα σε μια νύχτα.

Θα είμαι ειλικρινής. Ο τελικός σκοπός μου είναι η επανάσταση των ανθρώπων και η κατάργηση του κράτους και του καπιταλισμού. Ας είμαστε ξεκάθαροι εδώ. Αν συνδικαλιστούμε, το κράτος και ο καπιταλισμός θα είναι εδώ αύριο. Το σύστημα θα είναι όρθιο απέναντί μας, ένα μονολιθικό αδιέξοδο που φαίνεται καταπνικτικό.

Η οργάνωση που γίνεται για να αυξήσει το βασικό μισθό αντιμετωπίζει μια πολύ μεγάλη πολιτιστική αντίθεση. Ο φόβος του σάντουιτς των 2 δολαρίων κατακλύζει το έθνος. Το σύστημα δεν αμφισβητείται καν. Αλοίμονο αν το αμφισβητήσουμε. Γιατί να το κάνουμε; Οι ΗΠΑ ζουν ακόμα από την εργασία και τους πόρους των εργατών και των εκμεταλλευόμενων λαών σε όλο τον πλανήτη. Η παρασιτική φύση των ΗΠΑ και το στοιχείο του προνόμιου του καπιταλιστικού έθνους είναι εύθραυστο. Όταν αρχίσεις να μιλάς για την αλλαγή του συστήματος απειλείς την εξουσία και τον πλούτο. Δε βλέπουμε τις αυξήσεις εκατομμυρίων που παίρνουν τα διευθυντικά στελέχη των επιχειρήσεων σαν απειλή, αλλά μόνον τις αυξήσεις των μισθών των εργατών. Φυσικά, επειδή η ενδυνάμωση των εργατών είναι μια απειλή για την εξουσία και την ιεραρχία. Έτσι, οι εξουσίες που υπάρχουν, αντιλαμβάνονται μόνο την απειλή των ενδυναμωμένων εργατών καθώς δέχο-

ματα πέφτουν, ενώ οι άρχουσες τάξεις διεκδικούν περισσότερη εξουσία, βλέπω ότι οι ΗΠΑ έχουν ν' αντιμετωπίσουν πολύ δύσκολους καιρούς. Συναισθήματα θα αλλάξουν και τα πράγματα θα γίνουν πιο καταστρεπτικά. Η ζοφερή πραγματικότητα είναι ότι οι πιο πολλοί δεν θα κοιτάξουν να οργανωθούν μέχρις ότου πονέσουν. Η αυταρέσκεια είναι ο καρκίνος της μεσαίας τάξης.

Αν για κάποιο λόγο πιστεύεις ότι ο Ομπάμα έχει καταστρέψει τη ζωή σου ή πρέπει να κατηγορήσεις κάποιον άρχοντα, τότε τραβάς λάθος δρόμο. Αν νομίζεις ακόμη ότι κάποιος άρχοντας θα κάνει το άλμα και θα σε βγάλει από τις δυσκολίες και την αγωνία τότε πιστεύεις στα παραμύθια. Οι άρχοντές δεν θα σου προσφέρουν τίποτα. Τα κινήματα των πολιτικών δικαιωμάτων ή άλλα κινήματα στην ιστορία που εργάστηκαν για το συμφέρον του λαού δεν έγιναν σε κάποια αίθουσα δικαστηρίου ή κογκρέσου. Οι άρχοντες πάντα αντιστέκονταν. Η αλλαγή ήρθε όταν οι άνθρωποι εξεγέρθηκαν. Οι εξουσίες ξεπερνούν τις διαφορές τους καθώς μάχονται να διατηρήσουν τον έλεγχο.

Καθώς εργαζόμαστε με σκοπό να οργανωθούμε και να συντονίσουμε καλύτερα την οργάνωσή μας, θα γινόμαστε πιο αποτελεσματικοί. Τα κινήματα της αριστεράς ευδοκιμούν πάνω στην ανοργανωσιά. Οι πολιτικοί λατρεύουν τα μικρά ανοργάνωτα αριστερίστικα κινήματα όπως το Occupy Wall Street. Λίγες συγκεντρώσεις των «μυημένων», λίγη οργάνωση, ισχύς ή επιρροή, και πολλές δυνατότητες στρατολόγησης νέων δημοκρατών οργανωτών. Η αριστερά πορεύεται στο δρόμο κυματίζοντας πλακάτ με πιασάρικα συνθήματα. Ο όρος «μη-βία» χρησιμοποιείται για να επικυρώσει μια στρατηγική «μηδράσης» και αυταρέσκειας. Οι παραδοσιακές τακτικές σαμποτάζ που έχουν αποδειχτεί αποτελεσματικές αποκλείονται και καθίστανται παράνομες από τους εξουσιαστές. Κάθε σκέψη δράσης έξω από τα πλαίσια των εξουσιαστών είναι επίφοβη. Το πρόβλημα είναι ότι μετά από εκατοντάδες χρόνια πάλης των εργατών, οι εξουσιαστές έχουν δομήσει το νομικό σύστημα και την αφήγηση του καλού και του κακού ενάντια στη δύναμη των εργατών.

Τώρα είναι ο καιρός να οργανωθούμε. Όχι επειδή θα ανατρέψουμε την εξουσία στο άμεσο μέλλον. Τώρα είμαστε ανοργάνωτοι και αναποτελεσματικοί. Μπορούμε να ξεκινήσουμε μερικούς μικρούς αγώνες εδώ κι εκεί, αλλά πρέπει να κοιτάμε συνολικότερα. Η εκπαίδευση και η δόμηση για την έναρξη άμεσης δράσης θα είναι μια μακρά διαδικασία. Απαιτεί θυσίες που θα διεμβολίσουν μία ζωή βολεμένη. Αν περιμένουμε μια τραγωδία για να οργανωθούμε, τότε θα είμαστε απροετοίμαστοι. Αν χτίσουμε την αλληλεγγύη τώρα, θα δυναμώσουμε καθώς αυτή η κοινωνία συνεχίζει τον κατήφορο. Οι πιο πολλές αριστερίστικες ομάδες είναι μικρές και ανοργάνωτες. Είναι θρυμματισμένες, αποκομμένες και συχνά μυωπικές. Πρέπει ριζικά να αλλάξουμε την παρούσα κατάσταση της σύγχυσης. Τα όνειρα μεγαλύτερης κλίμακας μπορεί να είναι κάτι προς το οποίο να κοιτάμε, αλλά πρέπει να έχουμε υπόψη την πραγματικότητα ότι οι αγώνες μας είναι πολύ

Όλοι έχουμε παρατηρήσει τα ρούχα και τα υφάσματα των παλαιότερων επιπλώσεων πόσο καλύτερα ήταν ποιοτικά και από πιο φυσικά υλικά. Ακόμη και τα δικά μας ρούχα που είναι τουλάχιστον 15 ετών αντέχουν στη χρήση, ενώ τα καινούργια αντέχουν 2-3 χρόνια ή και ακόμη λιγότερο. Η λογική παλιότερα ήταν να πάρεις κάτι να σου μείνει και όχι να τρέχεις στο εμπορικό κάθε 3 και μια να πάρεις κάποιο πάμφθηνο ανθυγιεινό κινέζικο ρούχο ή ύφασμα που έχει κατασκευαστεί από παιδικά χεράκια. Ακόμη και οι εύπορες οικογένειες παλιά είχαν κάποια καθημερινά ρούχα και ένα-δύο καλά.

Το 1940 η εταιρεία DuPont εφηύρε/ανακάλυψε/ το νάυλον. Κατασκεύασε κάλτσες και καλσόν που δεν φθείρονταν. Ήταν τόσο γερό προϊόν που έκαναν δοκιμές όπως **να δένουν το καλσόν στον κοτσαδόρο ενός τζιπ και στον προφυλακτήρα ενός αυτοκινήτου και εν συνεχεία το τζιπ να σέρνει το αυτοκίνητο χωρίς να σκίζεται το καλσόν...**

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ.
ΤΟ iPOD ΠΟΥ ΖΕΙ ΤΟ ΠΟΛΥ ΕΝΑ ΧΡΟΝΟ.

Οι αδερφοί Νέισταt (Neistat Brothers) γύρισαν μια ταινία-καταγγελία για την ...θνησιμότητα της μπαταρίας του ipod (βλέπε και στο www.ipodsdirtysecret.com), όπου παρουσιάζουν το γεγονός ότι η εταιρεία Apple δεν παρείχε ανταλλακτική μπαταρία για τα ipod (αξίας 400-500 δολλαρίων!) που πουλούσε. Διαφήμισαν την ταινία τους κάνοντας στένσιλ σε κάθε διαφήμιση για ipod που έβρισκαν. Μέσα σε 6 βδομάδες είχαν 5 με 6 εκατομμύρια επισκέψεις στον ιστότοπό του, καθώς πολλοί ήταν οι δυσαρεστημένοι καταναλωτές –στις Η.Π.Α. είχαν πουληθεί πάνω από 3 εκατομμύρια ipod. Μια δικηγόρος, η Elizabeth Pritzker, αποφάσισε να κάνει μήνυση, έτσι η υπόθεση έφθασε στα δικαστήρια ως «Westley vs. Apple» από το όνομα του εκπροσώπου των δυσαρεστημένων καταναλωτών. **Η εταιρεία αναγκάστηκε να παραδεχτεί πως συνειδητά σχεδίασε την μπαταρία λιθίου ώστε να αντέχει για λίγο.** Τελικά αναγκάστηκε να παρέχει αποζημίωση, σέρβις και εγγύηση 2 ετών.

Αυτά είναι μόνο κάποια παραδείγματα. Τα συμπεράσματα δικά σας.

Κ.

---

1. Η Κόσιμα ΝτανNόριτζερ (Cosima Dannoritzer), είναι γερμανίδα σεναριογράφος και παραγωγός ταινιών. Γεννήθηκε το 1965 στο Ντόρτμουντ.

2. Βλέπε πηγή: http://www.slideshare.net/mousoul/4-7-9277839. Άρθρο του Χρήστου Μουσουλιώτη, ***«Η πραγματικότητα πίσω από τις 4 αλήθειες & τα 7 ψέματα για τις λάμπες εξοικονόμησης»***.

σω το καπιταλιστικό καρότο λίγο ακόμα. Οι ΗΠΑ είναι σαστισμένες, αυτάρεσκες, χοντρές και ευτυχισμένες. Αμφιβάλλω αν θα αλλάξουν τα συναισθήματα στις ΗΠΑ, εκτός αν αντιμετωπίσουμε ένα πιο τραγικό μέλλον απ' αυτό που μας περιμένει.

Αν επικεντρώνεστε στο τελικό αποτέλεσμα, αυτό μπορεί να βοηθήσει, αλλά η λυπηρή πραγματικότητα είναι ότι με την παρακμή των συνδικάτων και την εν πολλοίς άρρωστη ιεραρχική δομή, η οργάνωση των ανθρώπων είναι σε χαμηλά επίπεδα. Εκεί όπου ιστορικά είδαμε τους ανθρώπους να παίρνουν δύναμη μέσω της οργάνωσης, αυτό δεν έγινε μέσα σε μια νύχτα.

Θα είμαι ειλικρινής. Ο τελικός σκοπός μου είναι η επανάσταση των ανθρώπων και η κατάργηση του κράτους και του καπιταλισμού. Ας είμαστε ξεκάθαροι εδώ. Αν συνδικαλιστούμε, το κράτος και ο καπιταλισμός θα είναι εδώ αύριο. Το σύστημα θα είναι όρθιο απέναντί μας, ένα μονολιθικό αδιέξοδο που φαίνεται καταπνικτικό.

Η οργάνωση που γίνεται για να αυξήσει το βασικό μισθό αντιμετωπίζει μια πολύ μεγάλη πολιτιστική αντίθεση. Ο φόβος του σάντουιτς των 2 δολαρίων κατακλύζει το έθνος. Το σύστημα δεν αμφισβητείται καν. Αλοίμονο αν το αμφισβητήσουμε. Γιατί να το κάνουμε; Οι ΗΠΑ ζουν ακόμα από την εργασία και τους πόρους των εργατών και των εκμεταλλευόμενων λαών σε όλο τον πλανήτη. Η παρασιτική φύση των ΗΠΑ και το στοιχείο του προνόμιου του καπιταλιστικού έθνους είναι εύθραυστο. Όταν αρχίσεις να μιλάς για την αλλαγή του συστήματος απειλείς την εξουσία και τον πλούτο. Δε βλέπουμε τις αυξήσεις εκατομμυρίων που παίρνουν τα διευθυντικά στελέχη των επιχειρήσεων σαν απειλή, αλλά μόνον τις αυξήσεις των μισθών των εργατών. Φυσικά, επειδή η ενδυνάμωση των εργατών είναι μια απειλή για την εξουσία και την ιεραρχία. Έτσι, οι εξουσίες που υπάρχουν, αντιλαμβάνονται μόνο την απειλή των ενδυναμωμένων εργατών καθώς δέχονται την ανωτερότητά τους χωρίς αντίλογο. Με τη σειρά τους πολλοί εργάτες ακούν αυτόν τον διάλογο και δεν τον αμφισβητούν. Βρίσκουν τους εαυτούς τους να υπερασπίζονται τους εξουσιαστές τους και να διαιωνίζουν τη ρητορική τους.

Η οργάνωση μπορεί να είναι επικίνδυνη. Βλέπουμε στην ιστορία και στον πλανήτη αυτοί που οργανώνονται να είναι ικανοί να αντιμετωπίσουν τη βία και τις δολοφονίες απ' αυτούς που κυβερνούν, επειδή ακριβώς οργανώθηκαν. Αυτό που φοβούνται πιο πολύ είναι το αδιαμεσολάβητο. Αν σταθώ απέναντι στον εργοδότη μου που έχει την πιο άμεση εξουσία επάνω μου θα αντιμετωπίσω την πείνα και την έλλειψη στέγης.

Συχνά αμφισβητώ ότι οι ΗΠΑ αξίζει καν να προσπαθή-

να συντονίσουμε καλύτερα την οργάνωσή μας, θα γινόμαστε πιο αποτελεσματικοί. Τα κινήματα της αριστεράς ευδοκιμούν πάνω στην ανοργανωσιά. Οι πολιτικοί λατρεύουν τα μικρά ανοργάνωτα αριστερίστικα κινήματα όπως το Occupy Wall Street. Λίγες συγκεντρώσεις των «μυημένων», λίγη οργάνωση, ισχύς ή επιρροή, και πολλές δυνατότητες στρατολόγησης νέων δημοκρατών οργανωτών. Η αριστερά πορεύεται στο δρόμο κυματίζοντας πλακάτ με πιασάρικα συνθήματα. Ο όρος «μη-βία» χρησιμοποιείται για να επικυρώσει μια στρατηγική «μη-δράσης» και αυταρέσκειας. Οι παραδοσιακές τακτικές σαμποτάζ που έχουν αποδειχτεί αποτελεσματικές αποκλείονται και καθίστανται παράνομες από τους εξουσιαστές. Κάθε σκέψη δράσης έξω από τα πλαίσια των εξουσιαστών είναι επίφοβη. Το πρόβλημα είναι ότι μετά από εκατοντάδες χρόνια πάλης των εργατών, οι εξουσιαστές έχουν δομήσει το νομικό σύστημα και την αφήγηση του καλού και του κακού ενάντια στη δύναμη των εργατών.

Τώρα είναι ο καιρός να οργανωθούμε. Όχι επειδή θα ανατρέψουμε την εξουσία στο άμεσο μέλλον. Τώρα είμαστε ανοργάνωτοι και αναποτελεσματικοί. Μπορούμε να ξεκινήσουμε μερικούς μικρούς αγώνες εδώ κι εκεί, αλλά πρέπει να κοιτάμε συνολικότερα. Η εκπαίδευση και η δόμηση για την έναρξη άμεσης δράσης θα είναι μια μακρά διαδικασία. Απαιτεί θυσίες που θα διεμβολίσουν μία ζωή βολεμένη. Αν περιμένουμε μια τραγωδία για να οργανωθούμε, τότε θα είμαστε απροετοίμαστοι. Αν χτίσουμε την αλληλεγγύη τώρα, θα δυναμώσουμε καθώς αυτή η κοινωνία συνεχίζει τον κατήφορο. Οι πιο πολλές αριστερίστικες ομάδες είναι μικρές και ανοργάνωτες. Είναι θρυμματισμένες, αποκομμένες και συχνά μυωπικές. Πρέπει ριζικά να αλλάξουμε την παρούσα κατάσταση της σύγχυσης. Τα όνειρα μεγαλύτερης κλίμακας μπορεί να είναι κάτι προς το οποίο να κοιτάμε, αλλά πρέπει να έχουμε υπόψη την πραγματικότητα ότι οι αγώνες μας είναι πολύ μικρότεροι τώρα. Η οργάνωση, έστω και μικρής κλίμακας, θα ήταν ένα μεγάλο κατόρθωμα για την τωρινή μας θέση. Οι μικρότερες επιτυχίες δεν πρέπει να παραβλέπονται. Είμαστε σε ένα σημείο πάρα πολύ μακρυά από εκεί όπου θα θέλαμε να είμαστε, ώστε και η μικρότερη επιτυχία απ' τη μεριά μας ενάντια στην άρχουσα τάξη να θεωρείται ως μια μεγάλη επιτυχία σε σχέση με ό,τι έχει γίνει εδώ και τόσες δεκαετίες.

Η ορμή μας δεν είναι αυτή που ήταν στις αρχές του 20ου αιώνα ή στην Ισπανία κατά τη διάρκεια του εμφυλίου. Αλλά αυτό είναι κάτι που πρέπει να το χτίσουμε.

Punk Johnny Kash

Μετάφραση: Αναρχικός Πυρήνας
ΞΑΝΑ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ

ΒΑΠΕ στη Σκύρο και πράσινα τέλη

Την Τρίτη 19 Νοεμβρίου ο φίλτατος Πορτοσάλτε του ΣΚΑΪ, από την πρωινή του εκπομπή, τα είχε βάλει με τους Σκυριανούς *«που δεν ξέρουν από ανάπτυξη και αντιτίθενται στην εγκατάσταση ανεμογεννητριών»*. Αρχικά διάβασε ένα δημοσίευμα του Στέφανου Κασιμάτη από την Καθημερινή με τίτλο «Το ταγάρι νικά τις επενδύσεις», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 14/11/13.

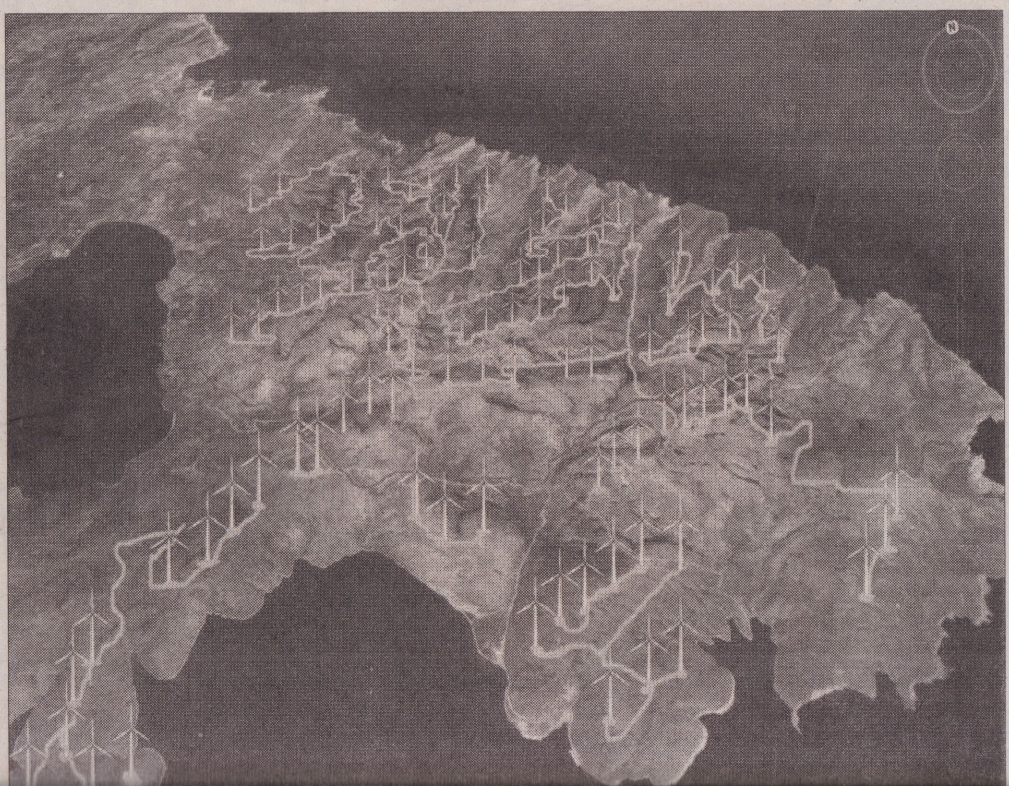
Στη συνέχεια με τη γνωστή σκωπτική και ειρωνική διάθεση του χλεύασε εκείνους που δεν ευθυγραμμίζονται στην «πορτοσάλτια» κοινή λογική. Κάπου εκεί παρενέβη τηλεφωνικά ο δήμαρχος Σκύρου για να εκφράσει τη δική του προσέγγιση και να απαντήσει διαμαρτυρόμενος στον Πορτοσάλτε. Ο τελευταίος αφού τον ειρωνεύτηκε ασφαλώς, σιγοψιθύρισε «εγώ δεν είπα τίποτα εναντίον της Σκύρου, απλά διάβασα το κείμενο του Κασιμάτη». Και κάπου εκεί τελείωσε η συνομιλία τους.

Στη συνέχεια παρέα με τον έτερο δημοσιογράφο Μπάμπη Παπαδημητρίου διάβασαν τα σχόλια που ...σωρηδόν έφταναν μέσω mail από τους ακροατές, που τα περισσότερα (αν όχι όλα) ήταν υπέρ της λογικής Πορτοσάλτε. Πράγματι αγγίζει τα όρια της διαστροφής να μπορεί κάποιος να ακούει δημοσιογράφους που αλλάζουν απόψεις «σαν τα πουκάμισα» και να υπερθεματίζουν μάλιστα γι' αυτές και πάντα να έχουν δικαιολογίες γιατί υποστήριζαν τη μία Καραμανλή και την άλλη ΓΑΠ. Ομολογούμε ότι δεν θα ασχολούμασταν με τα του ΣΚΑΪ αν δεν γνωρίζαμε την πίεση που ασκείται ποικιλοτρόπως από πολλές πλευρές για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου. Και, επί πλέον, εάν δεν διαπιστώναμε ότι, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η Εύβοια βρισκόταν στο επίκεντρο αναλύσεων δημοσιογράφων του σταθμού που κατηγορούσαν δημάρχους, νομάρχες κ.λπ. για την εγκατάλειψη του νησιού. Όψιμο ενδιαφέρον για ένα νησί που ξαφνικά το «ανακάλυψε» ο Πορτοσάλτε ή αλλιώς κάποιο λάκκο έχει η φάβα.

Ας δούμε μερικά σημεία από το κείμενο του Κασιμάτη, αρχικά: *«Η ασύλληπτη γραφικότητα της σκηνής. Παρασκευή 25 Οκτωβρίου και μερικές δεκάδες κάτοικοι της Σκύρου (...)*

που υπήρχε στην αρχαιότητα πανελλαδικά. Επί πλέον, όσον αφορά την επένδυση και την ανάπτυξη του νησιού, ο Κασιμάτης αποκρύπτει(;) ότι ο επενδυτής είναι η Ι.Μ. Μεγίστης Λαύρας του Αγίου Όρους, στην κυριότητα της οποίας ανήκει το συγκεκριμένο όρος.

Στο συγκεκριμένο σημείο πιστεύουμε ότι είναι απαραίτητη μια διευκρίνηση. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, φίλιες προς το περιβάλλον και συνώνυμες του πράσινου και



περιβαλλοντικές συνθήκες και με μεγαλύτερα ποσοστά νοσηρότητας. Γι' αυτό, ίσως, είναι ευκαιρία σήμερα, που η οικονομική «κρίση» καταναλώνει μικρότερες μονάδες ενέργειας, αρκετοί να αντιληφούν και να εφαρμόσουν πρακτικές όχι μόνο εξ ανάγκης αλλά και από επιλογή, για την ακρίβεια, από αναγκαιότητα της επιλογής για τη διατήρηση του οικοσυστήματος.

Ας δούμε, όμως, μερικές λεπτομέρειες του σχεδίου που θέλουν να επιβάλλουν στη Σκύρο. Ο σχεδιασμός αρχίζει από το 2005 που ξεκίνησε το ενδιαφέρον για εγκατάσταση εννιά αιολικών πάρκων με 111 ανεμογεννήτριες ισχύος 333 MW. Ο αριθμός των ανεμογεννητριών που θέλουν να εγκαταστήσουν δεν είναι απλά μεγάλος, αλλά τρομακτικός. Παράλληλα, με άδεια της ΡΑΕ (Ρυθμιστικής Αρχής Ενέργειας) επιτρέπεται να εγκατασταθούν σε νησίδες της Σκύρου και άλλες 33 ανεμογεννήτριες ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό σε 144. Το μεγαλύτερο μέρος των 36.100 στρεμμάτων όπου προβλέπεται να γίνει η εγκατάσταση είναι χαρακτηρισμένο ως προστατευόμενη περιοχή NATURA και Ζώνη Ειδικής Προστασίας της Ορνιθοπανίδας. Σε αυτή την έκταση, σύμφωνα με την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία, στο όρος Κόχυλας, βρίσκεται η μεγαλύτερη αποικία μαυροπετρίτη (Falco eleonorae), ένα μεταναστευτικό γεράκι που αποτελεί παγκοσμίως απειλούμενο είδος. Η Ελλάδα θεωρείται ως η πιο σημαντική χώρα για τη διατήρηση και την επιβίωση του, αφού φιλοξενεί το 85% του παγκόσμιου πληθυσμού του είδους. Στη Σκύρο βρίσκεται η μεγαλύτερη αποικία του μαυροπετρίτη παγκοσμίως με περισσότερα από 1.000 ζευγάρια. Το γεράκι αυτό έρχεται στη Σκύρο τον Απρίλιο και στα τέλη Οκτώβρη επιστρέφει στην Ανατολική Αφρική και ιδιαίτερα στη Μαδαγασκάρη και σε άλλα νησιά του Ινδικού. Μέχρι τα τέλη Ιουλίου πετώντας πάνω από τον Κόχυλα διανύει ένα μεγάλο μέρος του νησιού για να βρει την τροφή του που αποτελείται από μεγάλα έντομα και για το λόγο αυτό είναι ορατός από πολλά σημεία του νησιού. Τον Ιούλιο, που είναι η περίοδος της αναπαραγωγής του, αποφασεται στα απόκρημνα βράχια και

πενδύσεις», το οποίο δημοσιεύθηκε στις 14/11/13.

Στη συνέχεια με τη γνωστή σκωπτική και ειρωνική διάθεσή του χλεύασε εκείνους που δεν ευθυγραμμίζονται στην «πορτοσάλτια» κοινή λογική. Κάπου εκεί παρενέβη τηλεφωνικά ο δήμαρχος Σκύρου για να εκφράσει τη δική του προσέγγιση και να απαντήσει διαμαρτυρόμενος στον Πορτοσάλτε. Ο τελευταίος αφού τον ειρωνεύτηκε ασφαλώς, σιγοψιθύρισε «εγώ δεν είπα τίποτα εναντίον της Σκύρου, απλά διάβασα το κείμενο του Κασιμάτη». Και κάπου εκεί τελείωσε η συνομιλία τους.

Στη συνέχεια παρέα με τον έτερο δημοσιογράφο Μπάμπη Παπαδημητρίου διάβασαν τα σχόλια που ...σωρηδόν έφταναν μέσω mail από τους ακροατές, που τα περισσότερα (αν όχι όλα) ήταν υπέρ της λογικής Πορτοσάλτε. Πράγματι αγγίζει τα όρια της διαστροφής να μπορεί κάποιος να ακούει δημοσιογράφους που αλλάζουν απόψεις «σαν τα πουκάμισα» και να υπερθεματίζουν μάλιστα γι' αυτές και πάντα να έχουν δικαιολογίες γιατί υποστήριζαν τη μία Καραμανλή και την άλλη ΓΑΠ. Ομολογούμε ότι δεν θα ασχολούμασταν με τα του ΣΚΑΙ αν δεν γνωρίζαμε την πίεση που ασκείται ποικιλοτρόπως από πολλές πλευρές για την εγκατάσταση ανεμογεννητριών σε διάφορες περιοχές του ελλαδικού χώρου. Και, επί πλέον, εάν δεν διαπιστώναμε ότι, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η Εύβοια βρισκόταν στο επίκεντρο αναλύσεων δημοσιογράφων του σταθμού που κατηγορούσαν δημάρχους, νομάρχες κ.λπ. για την εγκατάλειψη του νησιού. Όψιμο ενδιαφέρον για ένα νησί που ξαφνικά το «ανακάλυψε» ο Πορτοσάλτε ή αλλιώς κάποιο λάκκο έχει η φάβα.

Ας δούμε μερικά σημεία από το κείμενο του Κασιμάτη, αρχικά: «*Η ασύλληπτη γραφικότητα της σκηνής. Παρασκευή 25 Οκτωβρίου και μερικές δεκάδες κάτοικοι της Σκύρου (ετεροδημότες, ως επί το πλείστον...) είναι συγκεντρωμένοι έξω από το υπουργείο Περιβάλλοντος. Εκτός από τρεις ντουντούκες, έχουν μαζί τους και τρία καλάθια. Είναι φορτωμένα με μέλι, μυζήθρα, φασκόμηλο, ρίγανη και κρασί. Ο συμβολισμός είναι σπαραξικάρδιος: πρόκειται για τα προϊόντα του νότιου μέρους της Σκύρου... όσοι από την τοπική κοινωνία είχαν τη δυνατότητα να κραυγάζουν πιο δυνατά από τους άλλους έκλεισαν τον δρόμο σε μία επένδυση 650 εκατομμυρίων ευρώ στο νησί τους, η οποία σχεδιάζεται α-*

τη μία διευκρίνηση. Οι ανανεώσιμες πηγές ενέργειας, φιλιες προς το περιβάλλον και συνώνυμες του πράσινου και

ΒΑΠΕ στη Σκύρο και πράσινα τέλη



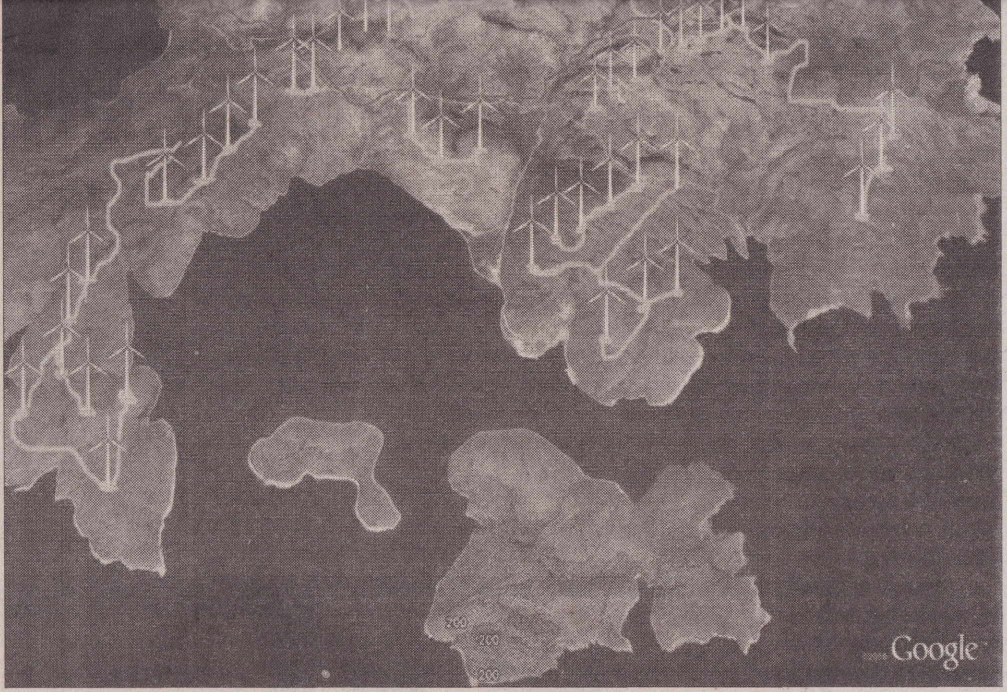
οικολογικού δεν τοποθετούνται στην ίδια ζυγαριά με τις

του οικοσυστήματος.

Ας δούμε, όμως, μερικές λεπτομέρειες του σχεδίου που θέλουν να επιβάλλουν στη Σκύρο. Ο σχεδιασμός αρχίζει από το 2005 που ξεκίνησε το ενδιαφέρον για εγκατάσταση εννιά αιολικών πάρκων με 111 ανεμογεννήτριες ισχύος 333 MW. Ο αριθμός των ανεμογεννητριών που θέλουν να εγκαταστήσουν δεν είναι απλά μεγάλος, αλλά τρομακτικός. Παράλληλα, με άδεια της ΡΑΕ (Ρυθμιστικής Αρχής Ενέργειας) επιτρέπεται να εγκατασταθούν σε νησίδες της Σκύρου και άλλες 33 ανεμογεννήτριες ανεβάζοντας τον συνολικό αριθμό σε 144. Το μεγαλύτερο μέρος των 36.100 στρεμμάτων όπου προβλέπεται να γίνει η εγκατάσταση είναι χαρακτηρισμένο ως προστατευόμενη περιοχή NATURA και Ζώνη Ειδικής Προστασίας της Ορνιθοπανίδας. Σε αυτή την έκταση, σύμφωνα με την Ελληνική Ορνιθολογική Εταιρεία, στο όρος Κόχυλας, βρίσκεται η μεγαλύτερη αποικία μαυροπετρίτη (Falco eleonorae), ένα μεταναστευτικό γεράκι που αποτελεί παγκοσμίως απειλούμενο είδος. Η Ελλάδα θεωρείται ως η πιο σημαντική χώρα για τη διατήρηση και την επιβίωσή του, αφού φιλοξενεί το 85% του παγκόσμιου πληθυσμού του είδους. Στη Σκύρο βρίσκεται η μεγαλύτερη αποικία του μαυροπετρίτη παγκοσμίως με περισσότερα από 1.000 ζευγάρια. Το γεράκι αυτό έρχεται στη Σκύρο τον Απρίλιο και στα τέλη Οκτώβρη επιστρέφει στην Ανατολική Αφρική και ιδιαίτερα στη Μαδαγασκάρη και σε άλλα νησιά του Ινδικού. Μέχρι τα τέλη Ιουλίου πετώντας πάνω από τον Κόχυλα διανύει ένα μεγάλο μέρος του νησιού για να βρει την τροφή του που αποτελείται από μεγάλα έντομα και για το λόγο αυτό είναι ορατός από πολλά σημεία του νησιού. Τον Ιούλιο, που είναι η περίοδος της αναπαραγωγής του, αποσύρεται στα απόκρημνα βράχια και τις ακτές και τρέφεται με μικρά μεταναστευτικά πουλιά. Το οξύμωρο στην περίπτωση της προστασίας της βιοποικιλότητας, είναι ότι η ΕΕ χρηματοδοτεί για την προστασία του βιότοπου. Αλλά οι εκρήξεις για τη διάνοιξη 60 χιλιομέτρων νέων δρόμων, για τα έργα υποδομής εγκατάστασης ανεμογεννητριών, θα τον κατέστρεφε.

Με βάση λοιπόν αυτά τα δεδομένα, στις 25 Οκτώβρη έγινε συνάντηση του Συντονιστικού Φορέων της Σκύρου με τον υπουργό ΠΕΚΑ,

φορές περιοχές του ελλαδικού χώρου. Και, επί πλέον, εάν δεν διαπιστώναμε ότι, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, η Εύβοια βρισκόταν στο επίκεντρο αναλύσεων δημοσιογράφων του σταθμού που κατηγορούσαν δημάρχους, νομάρχες κ.λπ. για την εγκατάλειψη του νησιού. Όψιμο ενδιαφέρον για ένα νησί που ξαφνικά το «ανακάλυψε» ο Πορτοσάλτε ή αλλιώς κάποιο λάκκο έχει η φάβα.



Ας δούμε μερικά σημεία από το κείμενο του Κασιμάτη, αρχικά: «*Η ασύλληπτη γραφικότητα της σκηνής. Παρασκευή 25 Οκτωβρίου και μερικές δεκάδες κάτοικοι της Σκύρου (ετεροδημότες, ως επί το πλείστον...) είναι συγκεντρωμένοι έξω από το υπουργείο Περιβάλλοντος. Εκτός από τρεις ντουντούκες, έχουν μαζί τους και τρία καλάθια. Είναι φορτωμένα με μέλι, μυζήθρα, φασκόμηλο, ρίγανη και κρασί. Ο συμβολισμός είναι σπαραξικάρδιος: πρόκειται για τα προϊόντα του νότιου μέρους της Σκύρου... όσοι από την τοπική κοινωνία είχαν τη δυνατότητα να κραυγάζουν πιο δυνατά από τους άλλους έκλεισαν τον δρόμο σε μία επένδυση 650 εκατομμυρίων ευρώ στο νησί τους, η οποία σχεδιάζεται από το 2005 και, έπειτα από οκτώ χρόνια, έχει πάρει όλες τις θετικές γνωμοδοτήσεις και εγκρίσεις που απαιτεί η εθνική, αλλά και η κοινοτική νομοθεσία. Μία επένδυση, εγκεκριμένη από τη Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος της Ε.Ε., η οποία θα απέφερε κατ' έτος στον δήμο Σκύρου 3,6 εκατομμύρια ευρώ (δηλαδή, το 85% του ετήσιου ανταποδοτικού τέλους που ορίζει η νομοθεσία)*».

Ο Κασιμάτης παίρνει σαφή θέση και λέει δύο πράγματα. **Πρώτον**, ότι το φυσικό περιβάλλον –χλωρίδα και πανίδα– δεν απειλείται από τις ανεμογεννήτριες και **δεύτερον**, ότι έαν τα οικονομικά μεγέθη είναι ωφέλιμα για τον τόπο, τότε οι επενδύσεις πρέπει να γίνονται.

Όσον αφορά το πρώτο να παρατηρήσουμε ότι μας προξενεί εντύπωση που δεν αναφέρεται καθόλου στο σήμα κατατεθέν της Σκύρου που είναι το μικρόσωμο και υπό εξαφάνιση αλογάκι και για το οποίο τα τελευταία χρόνια γίνονται προσπάθειες να διατηρηθεί, αφού πανελλαδικά υπολογίζονται σε 200. Εκ των οποίων τα 100 περίπου ζουν σε μικρές αγέλες στο Βουνό της Σκύρου και κάθε αγέλη έχει το δικό της λημέρι σε κάποια από τις πλατωσιές (πλατώματα) του βουνού, που προορίζεται να μπουν οι ανεμογεννήτριες. Η μικρόσωμη φυλή αλόγων Σκύρου είναι σήμερα μία από τις σπάνιες φυλές αλόγων που υπάρχουν στον κόσμο. Πρόκειται για μία από τις αυτόχθονες φυλές αλόγων οικολογικού δεν τοποθετούνται στην ίδια ζυγαριά με τις βιομηχανικές ΑΠΕ, δηλαδή ΒΑΠΕ. Ως ΒΑΠΕ (**Βιομηχανικά Ανανεώσιμες Πηγές Ενέργειας**) ορίζονται εκείνα τα αιολικά πάρκα που το μέγεθος και η έκταση τους είναι ασύμμετρα με το περιβάλλον και τα μικροκλίματα της κάθε περιοχής. Αυτός ο διαχωρισμός οφείλει να γίνεται μεταξύ ΑΠΕ και ΒΑΠΕ, όπου άλλα είναι τα κίνητρα, η έκταση και οι λόγοι τής κάθε εγκατάστασης. Αυτό, φυσικά, δεν σημαίνει ότι η κάθε μικρή ΑΠΕ είναι αθώα ή μη προβληματική για το περιβάλλον. Είναι εύκολα αντιληπτό, όμως, ότι μια ανεμογεννήτρια σε μια κοινότητα ανθρώπων δεν μπορεί να συσχετιστεί με ένα πάρκο εκατοντάδων ανεμογεννητριών. Αλλά εδώ μπαίνει και η παράμετρος, του πόσο ενεργοβόρο τρόπο ζωής θέλουμε να κάνουμε. Και σε αυτό το σημείο πράγματι εμφανίζονται συχνά αντιφάσεις και από την πλευρά των αντιδρώντων. Δεν συνάδει σε κάποιον που ζητεί λιγότερες και μικρότερες ενεργειακά παράγωγες μονάδες να ακολουθεί τις επιταγές και επιλογές ενός ενεργειακά καταναλωτικού μοντέλου. Γιατί το σύστημα σε παγκόσμιο επίπεδο σου δίνει full τεχνολογία που απαιτεί υψηλά αποθέματα ενέργειας, εάν σου αρέσει το πρώτο πρέπει να υποστείς και το δεύτερο. Έτσι ξεκινάει ένας φαύλος κύκλος που η τεχνολογία ζητάει ενέργεια και εκείνη σκάβει, ξεθάβει, αναζητεί οτιδήποτε μπορεί να ικανοποιήσει τον ανθρωποκεντρισμό, που τι ειρωνεία(!), ζει σε αθλιότερες

ται η μεγαλύτερη αποικία του μαυροπετρίτη παγκοσμίως με περισσότερα από 1.000 ζευγάρια. Το γεράκι αυτό έρχεται στη Σκύρο τον Απρίλιο και στα τέλη Οκτώβρη επιστρέφει στην Ανατολική Αφρική και ιδιαίτερα στη Μαδαγασκάρη και σε άλλα νησιά του Ινδικού. Μέχρι τα τέλη Ιουλίου πετώντας πάνω από τον Κόχυλα διανύει ένα μεγάλο μέρος του νησιού για να βρει την τροφή του που αποτελείται από μεγάλα έντομα και για το λόγο αυτό είναι ορατός από πολλά σημεία του νησιού. Τον Ιούλιο, που είναι η περίοδος της αναπαραγωγής του, αποσύρεται στα απόκρημνα βράχια και τις ακτές και τρέφεται με μικρά μεταναστευτικά πουλιά. Το οξύμωρο στην περίπτωση της προστασίας της βιοποικιλότητας, είναι ότι η ΕΕ χρηματοδοτεί για την προστασία του βιότοπου. Αλλά οι εκρήξεις για τη διάνοιξη 60 χιλιομέτρων νέων δρόμων, για τα έργα υποδομής εγκατάστασης ανεμογεννητριών, θα τον κατέστρεφε.

Με βάση λοιπόν αυτά τα δεδομένα, στις 25 Οκτώβρη έγινε συνάντηση του Συντονιστικού Φορέων της Σκύρου με τον υπουργό ΠΕΚΑ, κ. Μανιάτη, ο οποίος για τους δικούς του λόγους ζήτησε «κοινό τόπο» απ' όλους τους εμπλεκομένους για να ξεκινήσει η επένδυση. Σχολιάζοντας τη στάση αυτή ο Βαγγέλης Αποστόλου, βουλευτής Εύβοιας, υπεύθυνος τομέα Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων του ΣΥΡΙΖΑ, τόνισε: «Θετική η στάση του υπουργού ΠΕΚΑ στη συνάντηση με τους Σκυριανούς, όπου ξεκαθάρισε ότι δεν θα υπογράψει την επένδυση των 111 ανεμογεννητριών, συνολικής ισχύος 333 MW της Μονής Μεγίστης Λαύρας στη Σκύρο αν δεν συμφωνεί η τοπική κοινωνία». Να θυμίσουμε στον κ. Αποστόλου ότι μερικά χρόνια πριν ο ίδιος δημόσια, στο πλαίσιο εκδηλώσεων της Οικογιορτής Χαλκίδας είχε υποστηρίξει ότι πρέπει όλοι να είμαστε υπέρ των ΑΠΕ και των αιολικών πάρκων, διαφορετικά δεν ξέρουμε τι θέλουμε. Ελπίζουμε η ύστερη στάση του κ. Αποστόλου να προέκυψε μέσα από διεργασίες αναζήτησης και εξέλιξης των απόψεων του και όχι ενός πολιτικάντικου τακτικισμού. Επίσης να αναφέρουμε ότι οι κάτοικοι της Σκύρου ζητούν το νησί να διαθέτει το διπλάσιο των αναγκών του σε ενέργεια, σε ορίζοντα δεκαετίας. Όχι όμως πολύ περισσότερο, που θα αποφέρει τεράστια κέρδη στον επενδυτή και καταστροφή στο περιβάλλον του νησιού. Να σημειωθεί ότι με 10 ανεμογεννήτριες η Σκύρος καλύπτει τις ενεργειακές της ανάγκες σε βάθος δεκαετίας και σε περιόδους αιχμής αλλά όπως και οι ίδιοι οι «επενδυ-

τές» ομολογούν και η Τράπεζα Πειραιώς με μελέτη της (2010) αποδεικνύει, το 90% περίπου από τα 650 εκατομ. ευρώ που θα κοστίσει το έργο, θα δαπανηθούν στο`εξωτερικό για την αγορά των ανεμογεννητριών και των καλωδίων σύνδεσης και ένα 10% θα κινηθεί στην εγχώρια οικονομία.

Γιατί όμως τόσο μεγάλη αντίδραση από πλευράς ΣΚΑΙ και ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ για την ακύρωση ή ορθότερα, αναστολή της αιολικής επένδυσης; Και μάλιστα με καθυστέρηση δύο εβδομάδων; Λόγω του «πράσινου προφίλ» (όχι του οπαδικού αλλά του οικολογικού!) που θέλει να παρουσιάσει ο Αλαφούζος; Θεωρούμε ότι δυο επιστολές που δόθηκαν στην δημοσιότητα και αποκαλύπτουν απαιτήσεις και εκκλήσεις, ίσως δείχνουν τους λόγους ενδιαφέροντος. Συγκεκριμένα, την Πέμπτη 10/10 ο δήμαρχος Σκύρου, Μιλτιάδης Χατζηγιαννάκης, σε έγγραφο του δηλώνει ότι, δέχθηκε δυο τηλεφωνήματα από τον υπουργό Περιβάλλοντος κ. Μανιάτη, ο οποίος του δήλωσε ότι δέχεται πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ενωση Αιολικής Ενέργειας (EWEA) και τον Πρωθυπουργό κ. Σαμαρά, ώστε να υπογράψει την άδεια εγκατάστασης των Αιολικών Πάρκων στη Σκύρο. Οπως αποδείχθηκε, μια μέρα πριν ο Τόμας Μπέκερ, διευθύνων σύμβουλος της EWEA, που αντιπροσωπεύει το λόμπι της αιολικής βιομηχανίας στην Ευρώπη, είχε αποστείλει επιστολή προς τον υπουργό προκειμένου να εκφράσει τις ανησυχίες του σχετικά με την ανάπτυξη της αιολικής ενέργειας στην Ελλάδα και, πιο συγκεκριμένα, για την υπόθεση του έργου της Σκύρου.

«Πιο συγκεκριμένα, θα ήθελα να σας ζητήσω να υποστηρίξετε το πρότζεκτ των 333 MW στη Σκύρο, ένα τέλειο παράδειγμα ενός αιολικού έργου το οποίο καθυστερεί από διοικητικά εμπόδια. Στην περίπτωση αυτή, αν και οι αρμόδιες εθνικές αρχές και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διεξήγαγαν την ενδελεχή ανάλυση της περιβαλλοντικής μελέτης, η συγκατάθεση καθυστερεί ακόμα από τις πολιτικές αρχές», αναφέρεται στην επιστολή. *«Πιστεύω ότι η υποστήριξή σας θα στείλει ένα ισχυρό μήνυμα στις διεθνείς αγορές, δείχνοντας τη δέσμευση της κυβέρνησής σας έναντι των επενδυτών της αιολικής ενέργειας»*, καταλήγει ο κ. Μπέκερ. Ως προς το σκέλος της παρέμβασης του εκπροσώπου της EWEA έχει αποδειχθεί ότι έχει γίνει η παρέμβαση από το έγγραφο που έχει δοθεί στη δημοσιότητα.

Όμως τα ζητήματα της ενέργειας και τα συμφέροντα που τα διαπλέκουν είναι τόσο ισχυρά που ακόμη και τα λεγόμενα «πράσινα τέλη», για να μην μιλήσουμε για «πράσινα χαράτσια», αντί να πηγαίνουν σε ΑΠΕ πηγαίνουν σε παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας μέσω ορυκτών πόρων. Συγκεκριμένα, το καλοκαίρι του 2013 α-

Η ΠΡΕΖΑ ΘΕΡΙΖΕΙ...
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΓΕΝΙΚΕΥΕΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΚΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΕΞΑΡΤΗΣΗΣ

Επειδή Εξάρτηση και Ελευθερία είναι ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΕΣ και ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ καταστάσεις

Επειδή το παραμύθι περί «ελεύθερης επιλογής» στο ντοπάρισμα δεν μπορεί να ΚΑΛΥΨΕΙ την ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ, τον ΦΟΒΟ, την ΑΝΑΣΦΑΛΕΙΑ, την ΑΛΛΟΤΡΙΩΣΗ, την ΠΑΡΑΙΤΗΣΗ, την ΠΛΗΞΗ που έχουν επιβληθεί...

...γι αυτό δεν μπορεί να χτιστεί μια ανθρώπινη και ελεύθερη κοινωνία με μέσα που καταστρέφουν



Ο ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΕ ΕΞΟΥΣΙΑ, ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΙΔΟΥΣ ΝΑΡΚΩΣΗ, ΕΞΑΡΤΗΣΗ

10/10 ο δήμαρχος Σκύρου, Μιλτιάδης Χατζηγιαννάκης, σε έγγραφο του δηλώνει ότι, δέχθηκε δυο τηλεφωνήματα από τον υπουργό Περιβάλλοντος κ. Μανιάτη, ο οποίος του δήλωσε ότι δέχεται πιέσεις από την Ευρωπαϊκή Ενωση Αιολικής Ενέργειας (EWEA) και τον Πρωθυπουργό κ. Σαμαρά, ώστε να υπογράψει την άδεια εγκατάστασης των Αιολικών Πάρκων στη Σκύρο. Οπως αποδείχθηκε, μια μέρα πριν ο Τόμας Μπέκερ, διευθύνων σύμβουλος της EWEA, που αντιπροσωπεύει το λόμπι της αιολικής βιομηχανίας στην Ευρώπη, είχε αποστείλει επιστολή προς τον υπουργό προκειμένου να εκφράσει τις ανησυχίες του σχετικά με την ανάπτυξη της αιολικής ενέργειας στην Ελλάδα και, πιο συγκεκριμένα, για την υπόθεση του έργου της Σκύρου.

«Πιο συγκεκριμένα, θα ήθελα να σας ζητήσω να υποστηρίξετε το πρότζεκτ των 333 MW στη Σκύρο, ένα τέλειο παράδειγμα ενός αιολικού έργου το οποίο καθυστερεί από διοικητικά εμπόδια. Στην περίπτωση αυτή, αν και οι αρμόδιες εθνικές αρχές και η Ευρωπαϊκή Επιτροπή διεξήγαγαν την ενδελεχή ανάλυση της περιβαλλοντικής μελέτης, η συγκατάθεση καθυστερεί ακόμα από τις πολιτικές αρχές», αναφέρεται στην επιστολή. *«Πιστεύω ότι η υποστήριξή σας θα στείλει ένα ισχυρό μήνυμα στις διεθνείς αγορές, δείχνοντας τη δέσμευση της κυβέρνησής σας έναντι των επενδυτών της αιολικής ενέργειας»*, καταλήγει ο κ. Μπέκερ. Ως προς το σκέλος της παρέμβασης του εκπροσώπου της EWEA έχει αποδειχθεί ότι έχει γίνει η παρέμβαση από το έγγραφο που έχει δοθεί στη δημοσιότητα.

Όμως τα ζητήματα της ενέργειας και τα συμφέροντα που τα διαπλέκουν είναι τόσο ισχυρά που ακόμη και τα λεγόμενα «πράσινα τέλη», για να μην μιλήσουμε για «πράσινα χαράτσια», αντί να πηγαίνουν σε ΑΠΕ πηγαίνουν σε παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας μέσω ορυκτών πόρων. Συγκεκριμένα, το καλοκαίρι του 2013 αποφασίστηκε η μεγάλη αύξηση του τέλους ΕΤΜΕΑΡ (γνωστό και ως τέλος ΑΠΕ) που συνοδεύει τους λογαριασμούς της ΔΕΗ. **Το ΕΤΜΕΑΡ (Ειδικό Τέλος Μείωσης Εκπομπών Αέριων Ρύπων)** αποτελεί το βασικό έσοδο μέσω του οποίου πληρώνονται οι παραγωγοί ενέργειας από ΑΠΕ, και αυξήθηκε μέσα στο 2013 κατά 118% για τους οικιακούς καταναλωτές, από τα 9,53 ευρώ για κάθε 1.000 κιλοβατώρες στα 20,80 ευρώ. Ενώ μειώθηκε για τις βιομηχανίες. Ο τεχνοκρατικός λόγος αύξησης του τέλους ήταν το έλλειμμα που υπάρχει στο ΛΑΓΗΕ (στο διαχειριστή και λειτουργό ουσιαστικά του συστήματος αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας), όπου απέδιδε το 60% των τελών που εισέπραττε από τους λογαριασμούς της ΔΕΗ για την πράσινη ενέργεια, σε παραγωγούς ενέργειας ορυκτών πόρων. Συγκεκριμένα, κατά την περίοδο Ιανουάριος 2009 - Απρίλιος 2013, εισπράχθηκαν 705 εκατ. ευρώ υπό τον ψευδεπίγραφο τίτλο **Τέλος ΑΠΕ ή Τέλος Μείωσης Εκπομπών**. Από το ποσό αυτό, μόνο το 40% αξιοποιήθηκε υπέρ των ΑΠΕ ενώ τα υπόλοιπα 423 εκατ. ευρώ επιδότησαν την προμήθεια του ρεύματος. Λόγω αυτής της εφαρμογής του **ΛΑΓΗΕ (Λειτουργός της Αγοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας)** δη-

πό τις πολιτικές αρχές», αναφέρεται στην επιστολή. *«Πιστεύω ότι η υποστήριξή σας θα στείλει ένα ισχυρό μήνυμα στις διεθνείς αγορές, δείχνοντας τη δέσμευση της κυβέρνησής σας έναντι των επενδυτών της αιολικής ενέργειας»*, καταλήγει ο κ. Μπέκερ. Ως προς το σκέλος της παρέμβασης του εκπροσώπου της EWEA έχει αποδειχθεί ότι έχει γίνει η παρέμβαση από το έγγραφο που έχει δοθεί στη δημοσιότητα.

Όμως τα ζητήματα της ενέργειας και τα συμφέροντα που τα διαπλέκουν είναι τόσο ισχυρά που ακόμη και τα λεγόμενα «πράσινα τέλη», για να μην μιλήσουμε για «πράσινα χαράτσια», αντί να πηγαίνουν σε ΑΠΕ πηγαίνουν σε παραγωγούς ηλεκτρικής ενέργειας μέσω ορυκτών πόρων. Συγκεκριμένα, το καλοκαίρι του 2013 αποφασίστηκε η μεγάλη αύξηση του τέλους ΕΤΜΕΑΡ (γνωστό και ως τέλος ΑΠΕ) που συνοδεύει τους λογαριασμούς της ΔΕΗ. **Το ΕΤΜΕΑΡ (Ειδικό Τέλος Μείωσης Εκπομπών Αέριων Ρύπων)** αποτελεί το βασικό έσοδο μέσω του οποίου πληρώνονται οι παραγωγοί ενέργειας από ΑΠΕ, και αυξήθηκε μέσα στο 2013 κατά 118% για τους οικιακούς καταναλωτές, από τα 9,53 ευρώ για κάθε 1.000 κιλοβατώρες στα 20,80 ευρώ. Ενώ μειώθηκε για τις βιομηχανίες. Ο τεχνοκρατικός λόγος αύξησης του τέλους ήταν το έλλειμμα που υπάρχει στο ΛΑΓΗΕ (στο διαχειριστή και λειτουργό ουσιαστικά του συστήματος αγοράς ηλεκτρικής ενέργειας), όπου απέδιδε το 60% των τελών που εισέπραττε από τους λογαριασμούς της ΔΕΗ για την πράσινη ενέργεια, σε παραγωγούς ενέργειας ορυκτών πόρων. Συγκεκριμένα, κατά την περίοδο Ιανουάριος 2009 - Απρίλιος 2013, εισπράχθηκαν 705 εκατ. ευρώ υπό τον ψευδεπίγραφο τίτλο **Τέλος ΑΠΕ ή Τέλος Μείωσης Εκπομπών**. Από το ποσό αυτό, μόνο το 40% αξιοποιήθηκε υπέρ των ΑΠΕ ενώ τα υπόλοιπα 423 εκατ. ευρώ επιδότησαν την προμήθεια του ρεύματος. Λόγω αυτής της εφαρμογής του **ΛΑΓΗΕ (Λειτουργός της Αγοράς Ηλεκτρικής Ενέργειας)** δημιουργήθηκε το έλλειμμα και αποφασίζουν οι διαχειριστές της πολιτικής αύξηση της τάξεως του 120%, ενώ αναμένονται και άλλες τον Ιανουάριο του 2014. Δηλαδή από τη μια παραμυθιάζουν τους πάντες για πράσινη ενέργεια που συνοδεύεται από πράσινα τέλη και από την άλλη, το μεγαλύτερο ποσοστό προορίζεται για μη πράσινους παραγωγούς ενέργειας. Και μετά μετράνε το πράσινο ταμείο και επειδή είναι μισοάδειο αυξάνουν τα πράσινα τέλη. Ο ορισμός της κρατικής λαμογιάς σε όλο του το μεγαλείο, διότι γι' αυτούς η «πράσινη ενέργεια» είναι κάτι σαν τα «πράσινα άλογα».

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας



